

Свързани

ЕМА ЧЕЙС

**КНИГИ ЗА ЛЮБОВ.
БЕЗ ПРЕДРАЗСЪДЪЦИ.**

ЕМА ЧЕЙС СВЪРЗАНИ

Превод: Гергана Дечева

chitanka.info

През по-голямата част от живота си никога не съм си представял, че ще се оженя. Но Кейт направи невъзможното — промени ме. Мисля, че всички можем да се съгласим, че бях наистина страхотен преди, но сега съм още по-добър.

Пътят към този ден не беше лек. Имаше грешки и неразбирателства, достойни за гръцка трагедия. Но Кейт и аз се справихме с всичко благодарение на нестихващата си страст, безгранично възхищение и вечна любов един към друг.

Но миналия уикенд в Лас Вегас се случиха няколко неочаквани инцидента, които можеха да се превърнат в проблем. Знам какво си мислите — какво, по дяволите, съм направил този път?

„Свързани“ е блажено непочтена, ужасно секси и толкова перфектна, че шеметните усмивки няма да слязат от лицата на читателите. Това е краят, който всички искахме!

Кристина Лорен

Ема Чейс е страстен читател и отдаден разказвач на романтични истории. С публикуването на поредица „Заплетени“ тя осъществява отдавнашна своя мечта да се занимава професионално с писане. Омъжена с две деца, Ема живее в Ню Джърси.

ПРОЛОГ

Има мигове в живота, за които не спиращ да мечтаеш. Планираш ги. Обмисляш детайлите в свежи ярки цветове и звуци.

И когато тази мечта се сбъдне, започваш да се молиш горещо реалността да не се размине с фантазията, която си изградил в съзнанието си, или ако не се покрива напълно, то поне да не се разминава драстично.

И после идват тези няколко безценни мига, когато реалността може да издуха фантазията и да я разпердушини. Когато осъзнаваш колко бледо и безцветно си мечтал.

За мен този миг е точно такъв.

Защото този дяволски красив мъж в перфектно ушития костюм на Армани, застанал пред олтара на Катедралата „Свети Патрик“? Да, това съм аз. Дрю Еванс.

А Катрин Брукс току-що влезе в църквата и чака в другия край на алеята. Изумително видение в бяло, готово да направи първата си крачка.

Към мен.

Повечето мъже не мечтаят за сватбата си. Нали не се налага да повтарям тази фундаментална истина с по-висок тон, нали?

Но това не е каква да е сватба. Това е велико историческо събитие. Революционно по своята същност. Защото през по-голямата част от живота си не съм допускар и най-малката вероятност, че такова нещо може да ми се случи.

Нали си спомняш становището ми, че когато имаш плаж, няма нужда да си носиш пясък и когато отиваш в библиотеката, не трябва да си носиш книги?

Но Кейт направи невъзможното. Тя промени всичко. Промени мен. Мисля, че всички ще се съгласим какъв неустоим, печен и красив мъж бях преди.

Но сега? Сега съм по-добър.

Пътят не беше обсипан с дъгички, цветенца и постоянни ерекции. Имаше някои затруднения и недоразумения, които биха послужили за добра основа за гръцка трагедия или кахърна песен.

Но ние ги преодоляхме благодарение на неизчерпаемата си страст, безкрайно обожание и преклонение и любов един към друг.

Сега, след като изяснихме това, време е да кажем, че миналата седмица имаше някои неочаквани развития в обстоятелствата, които можеха да се окажат проблем. Беше нещо като моя последен тест.

Знам какво си мислиш: Какво, за бога, си направил този път?

Спокойно. Нека се въздържим от прибързани заключения. Не вади инструментите за кастрация, докато не чуеш цялата история.

Само помни: макар че най-благородните намерения могат да заминат по дяволите, а това винаги и неизбежно се случва, тази история има щастлив край.

ГЛАВА 1

Една седмица по-рано

Апартаментът е тих. Всичко е застинало. Като онази тишина, която може да се усети само в часовете преди разсъмване, когато небето е тъмно и сиво.

Жилището се е променило от последния път, когато го видя. Огледай се.

На плата са наредени стерилизирани чашки с дупчици. Бебешко столче от дърво със зелена възглавничка е поставено в ъгъла на кухнята. Навсякъде рамки със снимки — по стените, по рафтовете.

Някои са на мен с Кейт, но повечето са на тъмнокосо двегодишно момченце с кафяви топли очи и дяволска усмивка.

Ела да видиш спалнята. Под копринените чаршафи са увити две тела. Бедрата ми се движат с бавни циркулярни движения.

Аз лично мисля, че някой умишлено е сложил лошо име на мисионерската поза. Не е скучна. Напротив — тя дава възможност на мъжа да контролира нещата и да установи нужното темпо. Да достигне до всички тайни точки, които карат жената да стене и да забива ноктите си в гърба ти.

Да, нещо като това, което прави Кейт сега.

Засмуквам едното ѝ щръкнало зърно с устни, засмуквам го и увивам език около него. Тя повдига брадичка и разтваря уста. Гърбът ѝ е извит нагоре. Бедрата ѝ ме притискат. Влагалището ѝ се впива в мен.

Макар ѝ вече раждала, Кейт не е загубила еластичността и яката мускулатура между краката си. Всеки път е като първия.

Да е жив и здрав Доктор Кегел^[1].

Тазът ми увеличава скоростта, тласкам бързо. Когато усещам, че е на ръба, притискам устните ѝ с моите и заглушавам божествените ѝ стенания.

Колкото и да копнея да чуя стоновете, които ми показват какво ѝ причинявам, напоследък нещата опират до едно: да бъдем тихи. И да се крием.

Защо ли?

Нека спрем за секунда, за да обясня.

Това е Златното правило. Първият закон от семейната конституция: Не буди проклетото бебе.

Ще повторя, в случай че не си чул:

НЕ БУДИ ПРОКЛЕТОТО БЕБЕ.

В смисъл не го буди... никога.

Все още ли не ме разбираш? Е, значи нямаш деца.

Виж, децата са красиви. Безценно богатство. Ангелчета. Съкровища.

Особено когато спят.

Но ако някой им прекъсне съня? Тогава се превръщат в чудовища. Раздразнителни, ядосани малки зверове, които подозрително приличат на Гремлини, които си нахранил след полунощ.

И горчивата студена истина е, че дори когато са се наспали, бебетата са... Мамка му и егоистите. Всичко да се върти около тях и искат дори и невъзможното. Не им пука какво си правил, преди да им хрумне, че си им необходим... и още по-важно с кого си се опитвал да го правиш. Интересуват се само от себе си.

Те са гладни. Те са напишкани. Те искат да ги вдигнеш на ръце, понеже нямат добра гледка от леглото си или просто им е омръзнала.

Обръщение към всички щастливи двойки, които очакват първата си рожба страстоубиец, първото си чадо, първата си торбичка с лед върху пениса: ще ви кажа истината такава, каквата е, а не онези утопии, на които ви учат в книгите за малоумници „Какво да очакваме след раждането на детето“.

Ето ви горчивия хап: Когато бебетата се родят и са все още в болницата, основната им работа е да спят. Мисля, че около двадесет и три до двадесет и четири часа в денонощието. Лично аз мисля, че в болницата им дават някакво приспивателно, за да не се откажеш да си го вземеш още на първия ден.

След ден-два, ако всичко е наред, те изпращат у дома. И ето това е мигът, когато бебето решава, че е спало достатъчно. И веднага си намира какво да прави в будните часове. Ново хоби.

Знаеш ли, че плачът на бебето е двадесет децибела по-висок от свирката на влак? Не се шегувам. Провери в Гугъл, ако не ми вярваш.

На третия ден бях убеден, че с Джеймс нещо не е наред. Може би проблем с отделителната система и храносмилането?

Може би алергия към тапетите?

Може би просто не ни харесваше?

Каквато и да беше причината, той не беше щастлив да живее с нас. И нямаше търпение да ни го покаже. Да ни го показва сутрин. Следобед. И най му беше драго да прави демонстрация на недоволството си през нощта.

От време на време, само за да ни се подиграва, се преструваше на заспал. Дълбоко заспал. И ние се хващаме на въдицата, като балъци. И после...

О, да, той не плачеше, той бучеше. Не, не става дума за скимтене, знаеш как на някои деца само им потреперва устничката. Не, по дяволите. Нищо такова. Говоря за яко изпълване на дробовете, за писъци, придружени с ритане с крака и махане с ръце.

Синдром на раздрусаното бебе? Сега вече го разбирам.

Не че имахме намерение да водим битки с него, но не беше никак забавно.

Майка ми идваше често и в началото бях силно облекчен. Мислех, че след като го е правила вече два пъти, ще знае какво се прави и някак ще успее да го... оправи. Майките винаги оправят всичко.

Само че... тя не успя.

Единственото, което успя да направи, беше да разнася пиццата нещо на рамото си, да се усмихва по онзи начин, който винаги ме е вбесявал, и да се държи ужасно спокойно.

После ни обясняваше как всички бебета плачели. Че било съвсем нормално. Че аз и Кейт сами трябвало да намерим начин да се справим с това и сами да изградим режима си с него.

Никога преди не ми бяха минавали мисли за убийство, не си бях представял как душа майка си, никога не бях разбирал хора като братята Менендес или Джим Гордън^[2].

Но в онези мрачни дни, когато сънят и свирките се бяха превърнали в далечен спомен, с най-голямо съжаление мога да заявя, че майцеубийството беше доста привлекателна идея.

Защото аз бях сигурен, че майка ми знае каква е тайната да направиш едно бебе щастливо. Че държи ключовете от Царството на

съня. Но по някаква необяснима причина, особено жестока и отмъстителна причина, тя не искаше да ни ги даде.

А липсата на сън наистина може да те побърка. Тогава и най-абсурдните идеи започват да ти се струват доста реални, да се превръщат в доста съблазнителни варианти.

Веднъж, беше около четири сутринта и аз...

Всъщност май ще е най-добре да ти покажа, за да придобиеш пожива и реалистична картинка. Да, това е спомен в спомен, но знам, че си умен и ще разбереш. За всеки случай ще говоря бавно.

(Джеймс на четири дни.)

— Уааааааа, уааааааааа, уааааааааа.

Докато си отворя очите и успея да разбера колко показват стрелките на часовника, Кейт вече е скокнала и е успяла да примъкне гневната топка в кошчето до нас.

Три сутринта!

Пъшкам, но наум. Минал е едва час откакто рева за последно. Първият ми егоистичен инстинкт е да затворя очи и да оставя Кейт да се оправя с него, но искам да ѝ помогна, докато все още мога и докато не е напълно полудяла, а аз не искам Кейт да е луда. Затова се шамаросвам заради егоизма си.

— Уаааа. Уаааааа.

— Аз ще го поема, Кейт — казвам, отмятам завивките и обувам боксерки. — Заспивай.

Не знам защо, но някак се надявах да ми откаже... но не, тя просто прегръща предложението ми. Пада на възглавницата и заспива.

Вдигам Джеймс на ръце, бузите му опират в кожата ми, а от устата му се изтръгва страдалчески стон.

Излизам от спалнята и тръгвам към кухнята му за шишето с кърма, което Кейт е напълнила следобеда с помощта на някаква странна помпа за доене, която Делорес ѝ подари.

Държа Джеймс с една ръка, а с другата пъхам шишето под топлата вода както ни посъветва специалистката по кърмене.

След като стоплям съдържанието, тръгвам към хола. Едва гледам, краката ми се влачат уморено по пода и дори се огъват. Сядам на дивана, гушвам го до себе си и приближавам шишето с биберона до устните му.

Знам, че не бива да го храним всеки път, когато се събуди. Знам колко е важно да се спазва режим на кърменията, знам всичко за оригването, за залъгалките.

Знам, че не би следвало да е гладен, при положение че яде преди час.

Но ненапразно хората казват, че лишението от сън е инквизиция. Ето защо всички неща, които бях научил, излетяват през шибания прозорец и остава само заспи и да се върна да спя и аз. По възможно най-бързия начин.

Той дърпа от биберона точно два пъти и измята глава настрани — не ще да чуе за биберона. След което веднага следва:

— Уаааааа.

Поглеждам към тавана и проклинам бог.

— Какво искаш, Джеймс? — питам вече доста нетърпеливо и нервно. — Сух си, прегръщам те, разнасям те, опитвам се да те нахраня. Какво, по дяволите, искаш?

Връщам се в кухнята и грабвам чековата си книжка.

— Пари? Това ще те направи ли щастлив?

Кофти подход, знам. Но не ме съди.

— Ще ти дам десет хиляди долара за един час сън. Веднага ще ти напиша чека — казвам и размахвам чековата книжка пред лицето му с надежда да го разсея.

Това обаче го вбесява още повече.

— Уаааааа...

Мятам чековата книжка на плота и се връщам в хола. Крача и го люлея лекичко и му потупвам дребния задник. И знаеш ли, трябва да съм бил много отчаян, защото се опитвам да... пея.

— Спи сине, спи дете добро, тати ще му купи... — и тук спирам, защото кой нормален баща обещава да купи „птиченце добро“? Тези приспивни песни са пълна глупост, нямат никакъв смисъл.

Не знам друга, затова прибягвам до план Б.

Sand Man на Металика.

— Вземи ръката ми към несъществуваща земя...

— Уаааааааа.

Когато и това не помага, сядам на дивана, слагам го на бедрата си и подпирам главата му с ръка. Поглеждам малкото му личице и макар

че е сърдит и нацупен, не мога да не се усмихна. И тогава с тих спокоен глас започвам да му говоря:

— Разбирам те, знаеш ли, напълно те разбирам. Знам защо си толкова нещастен. В един миг си плуваш спокойно в корема на майка си, където е тъмно и тихо. И в следващия отвсякъде, и някакъв задник те бодне с карфица по петичката. Целият ти свят се е преобърнал с краката нагоре.

Сълзите му неусетно намаляват и макар че изглежда ужасно нещастен, кафявите му очи ме гледат с интерес.

Знам, че общоприетата теория е, че бебетата не разбират какво им се говори, но в това отношение те са като мъжете и домакинската работа — преструваме се, че нищо не знаем и няма сила на света, която да ни накара да си оправяме и сами.

— Точно така се почувствах, когато се запознах с майка ти. Ей така, плувах си безбрежно и необезпокояван от никого в морето на живота и се възползвах от всяка шибана възможност, която ми се поднасяше. И после майка ти се появи с пушка и застреля всичко. Всичко замина по дяволите. Не знаех къде е небето, не знаех къде е земята. Не знаех какво става в работата ми, не знаех какво става със съботните ми вечери. Това е тема за друг разговор, но като цяло хората са го казали най-добре — девет месеца се опитваш да излезеш и после цял живот се мъчиш да се напъхаш обратно. — Смея се на опита си за шегата. — Може би не ти трябва да научаваш такива неща сега, но майка ти е прелестна. Най-разкошният задник, който бях виждал. Въпреки това, аз харесвах предишния си живот, и не можех да си представя, че ще трябва да го променя. Но съм грешал, Джеймс. Най-хубавото нещо, което ми се случи, беше да се влюбя в нея и да извоювам доверието ѝ.

Вече не плаче, само ме гледа крайно внимателно.

— Приспособяването е трудно нещо, но си заслужава. Така че, с две думи — дай ни малко спокойствие. Моля те. Толкова те обичаме. Нямам търпение да ти покажа колко страхотен е светът. И няма защо да се притесняваш, защото ще си винаги на топло и нахранен. Обещавам — никога няма да ти се случи нищо лошо.

Малката му уста се отваря и се прозява. Очите му бавно премигват. Ставам и тръгвам из стаята, люлея го бавно и внимателно.

От другия край на стаята чувам шепота на Кейт.

— Господин Еванс, наистина умеете да боравите с думите.

Косата ѝ е рошава, колежанската ми тениска стига до коленете ѝ.

— Защо си станала?

— Не можах да заспя и те чух да говориш — казва, приближава се, обляга глава на ръката ми и гледа бебето.

— Спи.

Няма лъжа, заспал е.

— Дали да рискувам да го сложа в леглото, или да се науча да спя прав като кон?

Кейт ме хваща под ръка и ме води към дивана. Сяда и потупва мястото до нея. Като истински обезвредител на бомба, която може да гръмне при допир с мъжки косми, повдигам Джеймс така, че да е върху гърдите ми, главата му е точно над сърцето ми. После сядам, вдигам крака на масата, облягам глава върху черната декоративна възглавничка и увивам ръка около раменете на Кейт.

Въздъхвам:

— Господи, това е хубаво.

Но не по-хубаво от секса. Изобщо не ми пука какво пише в женските списания за млади мами. Сънят е хубаво нещо, но сексът винаги ще бъде за предпочитане.

Кейт свива крака до тялото си, обляга глава на ръката ми и казва:

— Да, наистина.

След няколко минути и тримата спим дълбоко.

Има голяма вероятност Джеймс да е разбрал предложението ми за подкуп, защото тази нощ той спа цели три часа на гърдите ми. След което се започна отначало.

Но аз имам теория. Мисля, че всичко това е нарочно. Бог съвсем целенасочено ни изпраща тези първи няколко дни, през които се чувстваш толкова зле, сякаш някой те е сложил на колене и те кара да смучеш магарешки топки. Просто да те изпита. Защо след това?

След това всичко друго — нааканите памперси, постоянната смяна на дрехи, повръщането, поникването на първите зъби, всичко ти се струва адски лесно.

След няколко дни осъзнах, че майка ми не е била кучка. Тя всъщност ни даваше истински съвет. Защото само аз и Кейт можехме да разберем кое е най-добре за нас тримата.

Нали знаеш, че кучетата имат различни видове лай. С единия ти казва: Изведи ме навън, иначе ще ти опикая килима. С другия ти казва:

Дай ми играчката, оная, която пици, ти садистично копеле. И дори имат лай, който буквално казва: Не се шегувам, ще ти откъсна лицето.

Бebetата са като кучетата. Имат си рев за случаите, когато са гладни, друг рев, когато са изморени, съвсем различен рев, когато им е скучно, и един много специален, когато ги сърби носът, а не могат да се почешат.

Но когато успееш да декодираш езика на бебешкия рев, животът става много по-лесен и сладък. И тих.

Освен това, и точно тук е най-хубавото, че независимо от изтощението, раздразнението, ревовете и безсънието, които те влудяват до степен да мечтаеш да пробиеш тъпанчето на ухото си с термометър за месо, ти обичаш бебето си.

С цялото си сърце.

С настървение и ожесточение.

С интензитет, какъвто не си познавал досега.

Не би променил нищо в него, не би го заменил за всички нови модели телефони в Китай.

Странно е, знам. Но това е положението.

Да го духат миротворните войски в армията. Защото най-тежката професия в света е да си родител. И това е професия, която винаги ще обичаш.

И така — да се върнем две години по-късно към секса с елементи на порно...

Пъхам ръце под задника на Кейт — мачкам го и го вдигам нагоре. Притискам го към себе си. Движа го по-бързо. Челото ми е над нейното и отварям очи. За да я гледам. Такъв съм — алчен. Искам да попия всеки стон, всеки звук и движение, които танцуват по изумителното ѝ лице. Това е удоволствието, което ѝ давам аз.

Познавам тялото на Кейт така, както познавам своето. И това познание ми дава увереност и щастие, което не мога да обясня.

Движим се в пълен синхрон. Една добре смазана машина. Тандем, който се движи към истински горещ рай, в който съм бил само с нея.

Дишането ѝ се променя. Започва да се задъхва, отчаяна е и знам, че е към края. По гърдите ми и в топките. Топлина се разстила по тялото ми. Треперя. Всеки нерв в тялото ми иска да експлодира.

Исусе!

Тазът ми се завърта и почти излизам от нея. И застиваме. Двамата сме на ръба. Заедно. Преживяваме сензационния миг. Онзи неопишуем миг точно преди да свършиш. И е толкова хубаво. Дяволски хубаво. Но знаеш, че скоро ще е още по-хубаво.

Тласкам обратно до края, заравям се в нея, тазът ѝ отскача нагоре. Усещам спазмите ѝ около мен, стегнатите мускули на влагалището, конвулсиите ѝ. Докато екстазът помила тялото ми.

Държа се за нея, сякаш животът ми зависи от това. Притискам устни към врата ѝ, за да заглуша, звуците, които не мога да контролирам.

— Кейт... Кейт... Мамка му... Кейт.

Изумително, фантастично. Но не е за първи път. Защото винаги ни е така добре заедно.

Издишам върху кожата ѝ и бавно се спускам в реалността. Но не се движа. Нямам воля да изляза от нея. Даже мисля да заспя така. Върху нея. Няма да има нищо против.

Да, такива са намеренията ми, докато Кейт прави нещо, което повечето жени намират за крайно смешно, а след такова нещо, всеки нормален мъж иска да пищи от болка — без никакво предупреждение, тя стиска мускулите си около прекалено чувствителния ми пенис.

Мъжете мразят такива неща. Не го намираме за смешно.

И Кейт го знае много добре.

Излизам от нея и се търкулвам настрани. Опитвам се да изглеждам раздразнен, но не ми се получава.

Защото очите ѝ греят. И се смее. И косата ѝ е рошава. И лицето ѝ е грейнало и зачервено. Красиво, мамка му. Как да не се усмихнеш на нещо толкова красиво?

Тя знае и това.

— Здравсти — прошепвам.

— Здравсти.

Обръщам се по гръб, а Кейт се сгушва в мен. Главата ѝ е на гърдите ми, а дланта ми е на корема ми.

Татуировката ми ли? Знаех, че ще забележиш. Да, направих си и още една веднага след като Джеймс се роди. Нищо крещящо. Точно и ясно. Над сърцето ми. Пише Джеймс. Но значението на името е толкова силно и тежко, както и това на името на Кейт над дясното ми рамо.

— Значи днес е големият ден, а? — казва Кейт.

Прокарвам пръсти през косата ѝ.

— Не. Големият ден е след седмица. Днес е само техническа неизбежност.

Сто четиридесет и четири часа. Осем хиляди шестстотин и четиридесет минути. Не че броя или нещо такова.

Тогава е официалният момент. Тогава Кейт ще се омъжи за мен. Тогава няма да спи в леглото ми не само защото ѝ се иска, а защото ще е задължена да го прави. Задължена по закон.

Съпруг и съпруга. Плът от плътта ми. Никой не може да разруши това, което Бог е слял в съюз.

Кейт захапва устната си.

— Момчетата казаха ли ти какъв е планът?

Говори за ергенското парти. Моето ергенско парти.

Моето ергенско парти в Лас Вегас.

Ергенското парти е нощта, в която се отдава последна почит на ергенския живот на мъжа по възможно най-грозния и вулгарен начин. Сексът и алкохолът винаги са основни мотиви. Знаеш, гледал си по филмите — „Последният ергенски запой“, „Ергенско парти“... едно последно ура.

Като вечерта, преди да те качат на кораба и да те закарат на война. Или... ако си жена, нощта, преди да започнеш диета.

От младоженеца се очаква да граби по много от всичко, до което няма да може да припари от мига, в който плъзне халката по красивото малко пръстче на годеницата си.

Разбира се, Кейт не е обикновена бъдеща булка. И разбира се, поради естеството на връзката ни и на нашия сексуален живот сега е по-добре, отколкото когато и да е. Ето защо не исках парти. Просто не виждах никакъв смисъл.

Аз съм един от онези много малко на брой мъже, за които от мига на влюбването всички останали цици и задници някак... се сливат. Стават като колите в града — оглушителни клаксони, пицят гуми, форсират по магистралите — да, чувам ги, знам, че са там, но просто не ми пука. Не поглеждам към тях, не се спирам да ги оглеждам. Вече не. Защото в моя гараж е паркирана класическа кола, каквато никой друг няма. Просто ме чака да се прибера у дома и да я подкарам.

И тя е единствената, която искам.

В крайна сметка момчетата успяха да ме убедят. Джак, Матю и Стивън ме приклециха в ъгъла на заседателната зала и ми обясниха, че партито изобщо не било за мен. Било заради всички останали момчета, които трябвало да се потрудят яко, за да получат парче задник. Искам да кажа... самотните момчета... онези, които още не са женени.

След като изслушах доводите на защитата им, реших да се съглася.

Истината е, че покрай работата напоследък не отделях много време на Кейт и малкото божествено чудовище, и реших, че това е една добра възможност да прекарам малко качествено време с тях, да се събера с приятелите си от детство и да си изкараме една нощ, която никой от нас няма да забрави. Една нощ, за която след години ще си спомняме с топло чувство.

Така че, когато Кейт ме попита дали са ми казали какви са плановете за вечерта, аз ѝ казах:

— Не ми казаха нищо конкретно.

Точните думи на Матю бяха: Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре, защото има вероятност да се откажеш. Но не искам да ѝ казвам това. Само ще се притеснява. А няма за какво.

Тя обаче не се отказва.

— Е, ако трябваше да отгатнеш какво са ти приготвили, какво според теб биха измислили?

— Вечеря. Стек вероятно. Казино. Пиене...

— Стриптийзъорки?

Усети ли? Как се променя гласът ѝ. Бълбукащият гняв? Змийското ухапване?

Поглеждам я с любопитство.

— Мисля, че посещениято в стрип бар е заложено в програмата, да.

Тя изсумтява. Знаеш по онзи начин, когато жените без думи ти казват: „Ти си простак и циник“. После сяда и скръства ръце пред гърдите си.

— Да, как не се сетих. Понеже не си прекарал достатъчно нощи из стрип баровете, трябваше да намериш време за една вечер на голите цици. Точно преди сватбата си.

Чувал ли си някога за Системата за защита от крилати ракети? Въведена по времето на Рейгън през осемдесетте с една-единствена цел: защита срещу нападение от друга държава. Системата е трябвало да унищожи техните ракети, преди да нападнат. Да предотврати катастрофални последствия. Системата не подлага на анализ аргумента на противника, не отделя време да помисли дали пък тези хора случайно нямат някаква наистина резонна причина да нападнат. Тя просто реагира. На мига. В отбрана.

— Не ставай заядлива. Това е ергенско парти. Не ми казвай как Ди Ди няма да е организираща поне дузина момчета да си развяват зарзаватите пред лицето ти.

О, забравих ли да спомена, че и момичетата ще идват на паралелно женско парти през уикенда? Делорес реши, че ще е хубаво да заминем заедно и после да се разделим за нощта на грехопадението. Реших, че предложението е страхотно и за секунда Ди ми се стори почти поносима.

— Това е съвсем различно и ти го знаеш — спори Кейт.

— С тази разлика, че няма никаква разлика.

— Щеше ли да се притесниш, ако Ди бе наела стриптийзъори?

Години наред сестра Б ни учеше, че нямало тъпи въпроси. Господи, тази жена ни е учила само на глупости.

Самата мисъл, че някой гол задник и... още по-лошо предник се търка в Кейт, ме кара да размажа нещо. Нещо като... примерно лицето му. Като в „Боеен клуб“ — да го потроша, докато вече не прилича на човешко същество.

Може би реагирам като пещерняк. Може би е неразумно, сексистко и несправедливо, но съм такъв. И няма да се променя.

— Разбира се, че ще се притесня. Ти как мислиш?

— Ди Ди казва, че това, което е добро за гъсока, е добро и за гъската.

— Матю трябва да се научи как да слага намордник на човката на гъската си.

— Както правиш ти с мен?

Аха, хапем. И аз мога да хапя.

— Не, злато мое. Харесвам устата ти прекалено много, за да ѝ слагам намордник. Предпочита я широко отворена и в очакване.

Кейт възкликва тихичко и очаквам да извади тежката артилерия. Защото това правим, това сме ние. Вече добре знаеш за какво става дума. Това е любовна игра, игра след любенето. Това са само думи — начин да си го изкараме един на друг и да ни мине. Тези думи не означават нищо. Само няколко пъти с тях изразихме истински гняв и раздразнение и наранени чувства.

А сега не е така.

Само така изглежда, но не е така.

— Видя ли? Точно от това се страхувах. Още не сме заминали, а ти вече се държиш като зло копеле. Знаех си, че ще стане така. Знаех си.

Кейт извърща глава настрани и сковано клати глава.

И тогава ги виждам.

Сълзите.

Пълният очите ѝ и са готови да паднат, но тя е инат и няма да им позволи.

А аз съм изненадан. И ме боли. Сякаш са ме простреляли в сърцето с куршум с размер на голям камък.

Кейт отмята чаршафите и скача от леглото, но аз съм по-бърз — Флаш Гордън^[3] не може да ми стъпи на кутрето. Преди нозете ѝ да докоснат пода, вече съм пред нея с вдигнати ръце.

Извинявам се и се разкайвам.

И съм гол.

Когато се опитваш да убедиш журито, че си невинен, винаги е в твой плюс да си гол.

— Кейт, чакай... по-спокойно. Поеми въздух за секунда. — Хващам я за кръста.

— Престани да ме докосваш. — Дърпа се веднага.

Добре, така да е, сега вече това ще се случи, нека се дърпа, колкото си иска.

Но нямам възможност да ѝ го кажа. Един ужасяващ звук се разнася като ехо из стаята и ни кара да застинем в апогея на битката. Цялото ни внимание е насочено към този звук.

Монитор.

Чува се как се движи, как памучната му завивка шумоли. Не смеем да помръднем и мускул. Като снайперисти в джунглата. Не казваме и дума.

Чакаме.

Докато шумоленето спира. И пак е тихо.

Това беше предупредителен сигнал. И аз млъквам. И тя млъква.

Няма нужда да ни се казва втори път.

Това, което следва, е крайно смешен спор с жестове, който разберат. Говорим, без да издаваме звуци и лицата ни се кривят в мимики, размахваме ръце, докато накрая Кей ми показва среден.

И аз се усмихвам и казвам с устни:

— Добре.

Искам да кажа, че ако иска втори рунд, кой съм аз да ѝ откажа?

Гъделичкам я, падаме в леглото и след секунди вече съм я заковал под мен с ръце над главата ѝ.

Физическото изтощение успява да свали известна част от стреса ѝ за ергенското парти. Сега не изглежда съсипана като преди малко. Когато вече съм сигурен, че няма да избяга, грабвам завивката, мятам я над главите ни, за да заглуша гласовете ни.

Лягам с лице към нея и шепнешком задавам въпроса директно:

— Ако мисълта за стриптийзьорките като част от интериора те е притеснявала толкова много, защо изобщо се съгласи на ергенско парти във Вегас? Стриптийзьорките във Вегас вървят с името на града.

Кейт прави кисела гримаса, после въздъхва и казва:

— Защото всички бяха толкова ентузиазирани за Вегас. Не исках само аз да съм против. Тези партита във Вегас са нещо като традиция, нали?

Не чак толкова назад в човешката история коленето на кози и пренасянето им в жертва е било традиция. Това не значи, че идеята е добра.

— Не е задължително да се следва всяка една традиция. Ако идеята не ти харесва, ако се чувстваш неловко, ще откажа на момчетата. Ще пушим пури и ще играем в някое казино. И ще пием.

Тя не отговаря веднага. Мисли.

— Не би направил такова нещо за мен, нали?

Смея се. Как може след толкова много време да не е разбрала?

— Разбира се, че бих го направил заради теб.

Кейт се обръща към мен и слага длан под бузата си. Изглежда толкова млада, толкова крехка. Гърдите ми се да я предпазя, да я защитавам. От всичко. От всичко, което може да я нарани.

— Не ме е грижа за стриптийзборките, Дрю.

Сега вече не разбирам.

— Казваш го, защото го мислиш, или защото мислиш, че така е редно да кажеш?

Налага се да питам такива неща, защото от опит знам, че жените ще ти кажат да направиш нещо и после ще ти прережат шибаното гърло затова че си го направил. Защо ли? Защото е трябвало да се досетиш, че не са искали да го направиш, не съвсем, и са очаквали да им прочетеш мислите и че не са имали предвид това, което са казали. С изключение на случаите, когато наистина мислят това, което казват, а те не са много.

Това е като особен вид шизофрения. Мили дами, Бог ви е дал уста. И има причина тази уста да бъде ползвана. Е... всъщност причините са няколко.

Идеята ми е — ползвай те я за Бога. Бъдете откровени, казвайте направо. Бихте спестили много време и енергия на всички ни.

— Не, не, честно. Сега, когато знам, че не искаш да ходиш на стрип бар, вече не се притеснявам толкова много и дори и да отидеш, няма кой знае какво значение.

— Защо тогава си разстроена?

— Мисля, че дълбоко в себе си... се страхувам.

— От какво?

— От теб.

Опа.

Този път наистина заболя. Като стара травма на коляното, която се обажда толкова рядко, че почти си забравил за нея. Докато ѝ скимне да ти напомни. И си на леглото, проснат и неподвижен за цяла седмица.

Кейт вижда изражението ми и обяснява:

— Страхувам се, че ще направиш нещо... ще видиш нещо, ще чуеш нещо, и ще го разбереш по неправилния начин. Страхувам се, че ще има някакво недоразумение и ти ще реагираш лошо.

Търкам очи и въздъхвам:

— Мисля, че тази фаза вече я минахме.

Тя грабва ръката ми и я стиска.

— Така е, преминахме я. Простихме си и сега всичко е наред, но не можеш да отречеш, че има... нещо като система, като установен

модел. Нещата може да се повторят. Не можеш да го отречеш.

Преди време Роуз Кенеди^[4] е казала: Хората твърдят, че времето лекува всичко. Не мога да се съглася. Раните остават. С течение на времето, за да те защити от лудост, съзнанието ти ги покрива с тъкан. Остават само белези и болката намалява. Но никога не си отива.

Няма нужда да учиш хората, на нещо, което вече знаят, Роузи.

Ръката ми бавно гали бузата на Кейт искам да ми вярва:

— Вече не съм онзи мъж, с когото се запозна преди години, Кейт.

Е, добре де, прав си: дълбоко в себе си все още съм онзи мъж. Но сега съм по-умен. Сега съм повече. Сега съм баща. След седмица ще бъда съпруг.

И по-скоро бих си отрязал оная работа, отколкото отново да нараня Кейт. Пораснах вече, по дяволите.

— Обичам те, Кейт, и ти имам пълно доверие. Вярвам в нас. Ние говорим за всичко. Няма да проваля всичко. Не и този уикенд. Никога повече.

О, иронията е такава грозна кучка!

Кейт слага ръка върху моята и ме гледа в очите. Търси истината, или откровеност, или кой знае какво. Каквото и да търси, мисля, че го намира, защото се усмихва. И ме целува нежно:

— Вярвам ти.

После се отдръпва от мен и пита:

— Ще се чувстваш ли по-добре, ако кажа на Ди да отложи всякакви ангажименти със стриптийзъори, ако вече ги е наела?

Да.

— Не.

Да, мамка му.

— Е, може би...

Да, да, да, да, да, да, да, да, да, да, да, да, да, да, да.

— Не. Искам да се забавляваш с момичетата. Знаеш, което го може гъсокът...

Виждаш ли? И ако това не е доказателство за израстване! Освен това стриптийзъорите не са кой знае какво, защото повечето от тях са само добри танцьори, балетисти, а всички знаем много добре какво значи това...

Освен това, кое момиче иска да чука мъж, облечен в прашка? Не ми пука дали има мускули като тухли, дали е голям, колкото кенефа в

двора на баба ти и пенисът му е голям, колкото на кон — ако е обул прашка? Изглежда като инструмент.

Сядаме и Кейт ми казва:

— Моята представа за забавление не е да гледам как някой мазен тип си върти задника в лицето ми, Дрю. Но — и тук мърда закачливо с вежди, — ако ти се намажеш с гел и разни благовонни масла и ми потанцуваш, това вече ми звучи като забавление. Голямо забавление.

Ето защо я обичам.

— Ти си свършена жена, Кейт.

Придърпвам я за целувка — по-дълга от предишната, но точно сме подали езици готови за игра, когато от монитора се разнася малко гласче:

— Мама? Таааати?

Отдръпвам се от нея.

— Звярът стана. Иди си вземи душ, аз ще ида при него.

— Добре.

Обувам анцуг, Кейт вади бельо от шкафчето си.

— Мамо? Тати?

Синът ми не познава думата „търпение“. Не мога да разбера от кого го е наследил?

— О, и още нещо, Дрю.

— Да? — Обръщам се към нея.

— Баба ми казваше: Гледай с очите, а не с ръцете си. Когато отидеш в онзи стрип бар, опитай се да се придържаш към тези думи.

— Дадено, шефе.

Тръгвам с големи крачки към нея и освобождавам устната, приклепена между зъбите ѝ. После я целувам и я довеждам до състояние на замаяност и обърканост — като в оная песен на Лед Цепелин.

— Престани да се тревожиш. Ще изкараме един страхотен уикенд с приятелите. Нищо лошо няма да се случи. Обещавам.

Последните думи, преди да умреш? Как ти се струва като лоша поличба?

Идиот.

Обръщам я с гръб към мен и я пляскам по дупето.

— Сега закарай този задник до банята, преди да съм решил да го плесна пак.

Кейт се смее, защото си мисли, че се шегувам, но аз...

— Татииии!!!

Добре, дългът ме зове. Кейт влиза в банята, а аз отивам да пусна Джеймс от килията му.

Ето така започна всичко. Беше страхотно, неописуемо. Говорихме си, смеехме се, общувахме.

Чукахме се.

За бога, беше като приказка. Забелязвал ли си как всички приказки започват красиво и спокойно. Красивата принцеса, щастливото кралство?

И после всичко заминава по дяволите.

Ето го Хензел — гризка шоколад от перваза на захарната къщичка. Няма болка, няма страдание и в следващата минута някаква дърта чанта се опитва да напъха задника му във фурната.

А за всички вас, които си мислят, че съм безполезен егоцентричен боклук?

Имам чувството, че това ще ти хареса.

Много.

[1] Американски гинеколог, въвел упражненията за мускулатурата на влагалището. — Б.пр. ↑

[2] Известни с насилието над родителите си. — Б.пр. ↑

[3] Главен герой в английски научнофантастичен филм от 1980 г. — Б.пр. ↑

[4] Американски филантроп, известна социална фигура. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 2

В стаята на Джеймс все още е тъмно. Сенките са издължени и единственото осветление идва от лампата във форма на Бъз^[1] — неотменен елемент от всяка стая, в която спи момче.

Зелено и жълто? Не, благодаря.

Стените са в светлосиньо и черешово дърво. На едната от стените има баскетболен кош за бебета, а до другата огромна маса с железопътни релси и влакови композиции.

Между двата прозореца с форма на арки има люлеещ се стол с едно доста поизтъркано копие на „Лека нощ, луна“.

Навсякъде има закачени снимки на семейството и на новия стадион на Янкис.

На вратата — постер на „Металика“.

Исках да го сложа на по-централно място, но Кейт...

Големите тъмни очи на Джеймс грейват, когато ме вижда да влизам. Пълно копие на... мен — носът, брадичката, тъмната му коса, щръкнала по крайчетата.

— Добро утро, приятелче.

Той се държи за ръба на леглото си и подскача като облечено в памучна нощница шимпанзе.

Джеймс произнася думите внимателно, като поставя ударение на всяка съгласна.

— Здравссти таттти.

Дяволски сладък.

Вдигам го на ръце, коремчето, а той пици. После го гушкам. Главата му е облежната на рамото ми. Дъхът му гъделичка врата ми. Целувам косата му. Просто защото мога.

Никога няма да разбере хората, които отказват да целуват и прегръщат децата си. Особено ако децата им са момченца. Студенокръвни задници са това, ако питаш мен. Идеята, че прекалено много нежност може да направи момчето много чувствително, е голяма купчина редки лайна. Ако искаш детето ти да е уверено, да се

чувства сигурно, трябва да му създадеш здрава основа, да дадеш личен пример. Погледни моя баща. Израснах с дълбокото убеждение, че може да ми нарита задника всеки път, когато прекрача забранената линия, и той не пропускаше да ми го нарита. Но освен това знаех, че винаги е зад гърба ми, за да ме пази. Знаех, че ме обича, че се гордее с всичко, което правех или се опитвах да направя.

В този миг ноздрите ми биват поразени от кошмарна миризма.

— За бога, Джеймс!

Вземам комплекта за преобличане и сменям памперса.

Защо ме гледаш учудено? Не бива да се изумяваш на такова неща. Това правят истинските мъже — сменят наакани памперси.

Обмислям дали да си сложа тениска.

Всъщност всичко, което Кейт може да прави — банята вечер, среднощното хранене, всичко това го мога и аз. В известен смисъл ми се налага.

Когато Джеймс се роди, Кейт беше само на двадесет и осем. Боже, това е много крехка възраст. И колкото и да беше щастлива да бъде майка и да се отдаде на детето си, не беше готова да се откаже от корпоративната стълба в замяна на целодневна работа като мама и на онези магнитчета, които се редят, за да се получи гъсеница.

Не мога да я виня. Особено заради гъсениците. Гъсениците са злокобни. Такава е и тяхната шибана плодова салата.

Не можеше да става и дума да наемаме детегледачка. Когато бях малък, не исках да давам дори кучетата си на някой непознат да ги разхожда, какво остава да оставя детето си на някой непознат и всеки ден да се моля да не му направи нещо.

Но нали преди време обещах на Кейт да превърна всичките й мечти в реалност. Така че стигнахме до компромис. Ето как се наредиха нещата. Според мен този развой ще ти се стори наистина много добро решение. Поне за мен беше така:

(Джеймс е на четири седмици.)

Вече е десет и половина. Едва сега се добирам до нас. Това може да ти се стори доста късно за работещ човек, но за инвестиционното банкиране си е направо рано. Среща в седем, конферентен разговор с Индонезия, няколко часа преглеждане на договорите и ето как става десет вечерта.

Когато Джеймс се роди, си взех две седмици бащинство, но вече съм на работа и въртележката се завъртя с бясна скорост. Кейт е у дома и е мама. Преди аз ставах да го храня през нощта, но сега в полунощ ми е трудно да произнеса едно нормално изречение, какво остава да правя сделки за милиони, докато мозъкът ми спи, така че тя става и през нощта, за да мога да се наспя добре и да не опропастявам милионите на клиентите си.

Мятам ключовете на масата и затварям вратата с крак. Влизам в хола. Кейт е седнала на дивана с кош изпрани дребни дрешки и ги сгъва. Купът на масата е вече огромен, а има да сгъва още много. Дългата ѝ мека коса, която така обичам да усещам по бедрата си, е прибрана на кок. Облечена е в къси памучни гащи за спане и синя тениска. Не мога да не забележа, че големите ѝ пълни с кърма гърди са пуснати свободно.

Бонус.

— Здравей, красавице — казвам малко по-високо отколкото исках.

— Тихо! Ако събудиш бебето, в мига, в който заспиш, ще ти оскубя ташаците до последния косъм.

Очите ми са разширени, не мога да повярвам на езика ѝ и на агресията. Напоследък прекарва прекалено много време с Делорес.

Прошепвам извинението си, сядам до нея и я целувам. Както обикновено устните ми я карат да се усмихне.

— Здравсти — казва и сега вече тонът ѝ е много по-радостен. Щастлива е да ме види. — Искаш ли да ти стопля за ядене?

— Не, ще си направя една купа с корнфлейкс.

Тя се прозява и взема един биберон „Моята мама е по-секси от твоята“ и продължава да сгъва.

— Труден ден, а? — питам.

— Не, просто около шест стана доста кисел и ми отне цяла вечност да го сложа да спи.

Кимам и тръгвам по коридора.

— Ще ида само да го надникна.

— НЕ, никъде няма да ходиш.

— Ще бъда много тих.

— Дрю... — предупреждава ме.

— Няма дори да го докосна.

— И двамата знаем, че не си в състояние да го видиш и да не го докоснеш — отбелязва войнствено тя.

Туш!

— И после ще се събуди и ще трябва пак да го храня и да го преспивам цяла нощ. Целият му график заминава по дяволите.

Виждам логиката в думите ѝ. Но това не значи, че тая логика ми се нрави.

— Не съм го виждал цял ден! — Тази сутрин трябваше да изляза много рано, за да се видя с клиент на другия край на града. — Не е здравословно за бебето да не може да вижда баща си по цели дни и нощи.

Всъщност не знам дали е вярно, но ми звучи добре, така че се придържам към становището си. Кейт обаче не иска да чуе.

— Той е на четири седмици. Сега има по-голяма нужда от график, а не да вижда баща си през цялото време.

Цупя се. Чувствата ми са наранени.

— Как можа да кажеш такова грозно нещо?

— Грозно, хубаво, но е истина.

Въздъхвам и решавам да подходя по-лукаво.

— Ще ида да си направя корнфлейкса.

Кейт ме гледа с недоверие и тихо предупреждава:

— Стой далеч от детската. Не поглеждай към вратата.

Не обещавам, но и не отричам. Макар че с Кейт сме заедно от години, все още ни е позволено да ползваме заобиколни вратички.

Влизам в кухнята, вадя млякото от хладилника и си правя една купа „Лъки Чармс“. Изяждам две лъжици и...

Чу ли това? На мен ми се стори като бебешки плач. Нали?

Как да не си чул?

Иди си провери слуха, защото аз със сигурност чух.

Минавам като невестулка през вратата на кухнята и се промъквам като шпионин към детската. Вратата е открената няколко сантиметра — точно колкото да си навра главата. Нощта хвърля мека светлина върху тъмното дърво, люлеещия се стол и наредените в ъгъла плюшени играчки. Ослушвам се. Чувам само звука на дълбокия му сън.

Е, не е било плач все пак. Но... след като така или иначе вече съм тук, няма да стане нищо, ако надникна лекичко, нали?

Влизам безшумно в стаята. Като дете, което се промъква тайно на долния етаж на Коледа сутринта. Заставам до детското креватче и гледам моето спящо момче. Лицето ми се разпъва в усмивка.

Защото той е толкова дяволски сладък.

Лежи по гръб с глава, обърната надясно, ръчичката му е свита в юмруче и вдигната над главата. Облечен е в тъмнозелен памучен гащеризон.

И разбира се, не мога да устоя и да не прокарам ръка по меката му бузка.

Не помръдва. Продължавам да го гледам. Не е ли лудост да изпитваш такова щастие само докато гледаш как детето ти спи?

След малко, напълно удовлетворен правя крачка към вратата.

И тогава се случва най-ужасното.

Знам, че ти със сигурност си знаел, че ще се случи. Но не и аз.

Да, главата на Джеймс се обръща наляво и сладостта изчезва от лицето му, чертите му се изопват и сгърчват. И после изплаква като новоизлюпено пиле.

— Уаааааа.

Автоматично поглеждам към вратата, после пак към него, и тогава от сладките му усти излиза втори вик:

— Уаааааааааааа.

— Мамка му. Тихо — шептя и го галя по коремчето. — Заспивай.

Разбира се, с това не постигам нищо.

— Уааааааааа.

Майната му. Вдигам го и го мятам на рамото си.

— Трябва да си много тих, приятелче. Ако майка ти ме намери тук, ще заключи бедрата си като стоманена каса. Ще са ми нужни часове, за да ги разтворя.

Реално в момента касата е затворена за ремонт. Поне още две седмици преди лекарите да ни разрешат секс. Дотогава има знак „Преминаването забранено“. Не ми е разрешено да я докарам до оргазъм с уста, не ми е позволено и така популярното сред тийнейджърите „чукане на сухо“. Роберта каза, че утерусът ѝ трябвало да се възстанови, така че никакви оргазми, никакви спазми, нищо не е разрешено.

След като поясних това, вече разбираш за какво ти говоря. Синът ми обаче не разбира, или просто не му дреме.

— Уааа, уааааа, уаааааааа.

И тогава Кейт се появява на вратата и изглежда бясна. С право.

— Кажете сбогом на космите на топките си, Дрю.

Смея се.

— Какво? Чух го да плаче и дойдох. Просто бях по-бърз от теб.

Не се брой за лъжа, ако човека, когото лъжеш знае, че лъжеш, нали?

Тя въздъхва уморено и протяга ръце:

— Дай ми го.

Аз го притискам към тялото си като футболист, който не иска да пусне топката и ревниво я пази да не му я вземе някой друг.

— Не, аз ще се погрижа за него. Иди си върши работата.

— Няма да се успокои с теб.

— Да, никога няма да се успокои с мен, ако ти си единствената, която го гушка.

— Целувам пиццата му глава.

— Ще се справя, Кейт. Иди си вземи душ.

Нали това искат всички жени? Да се къпят през цялото време.

— Опитваш се да ми кажеш, че мириша ли?

Предполагам не съм искал да кажа нищо подобно.

— Не... казвам само, че аз забърках лайната, аз ще се разправям с миризмата.

Тя все още не е сигурна. После прокарва ръка по гърба му и казва:

— Добре. Но ако имаш нужда от помощ, викай.

Целувам я по устните:

— Добре сме, спокойно.

Тя най-сетне се усмихва и излиза.

Повечето мъже не знаят какво да правят с едно бебе. Или нямат опит, или защото се страхуват, че ще направят някоя непоправима беля. Дай ни някой уред — ще го разглобим на части, ще го поправим, ще го сглобим и готово.

Но бебетата? Е, тях не е лесно да ги сглобиш.

И има капани — меко на главата, врат, който не може да държи главата, пълове, които трябва да падат всеки миг и изглеждат ужасно... дори не искам да започвам темата за обрязването. Помниш какво съм ти казал — мъжете не могат да правят по много неща наведнъж.

Ето защо, в повечето случаи грижата за бебето се предоставя на майката. Това се прави за доброто на всички. Казах в повечето случаи, значи се досещаш, че в моя не е така.

Защото вече имам опит с Маккензи.

Когато беше бебе... е, да, не съм бил там вечерите, но научих много неща за бебетата. Ако един мъж може да смени памперса на бебе момиченце, значи може да постигне всичко в живота. Освен това съм доста забележителен мъж, който успява във всичко, с което се захване. Ето защо не ме е страх от рева на Джеймс. Не е най-забавната част от това да си татко, но не е нещо, с което да не мога да се справя.

Свалям го от рамото си и го гушкам като в люлка.

— Уаааааа, уааааааа, уаааааа.

— Хей, приятелче, какви са тези сълзи? Няма защо да плачеш. След нула време ще си заспал.

Вземам зальгалката и се опитвам да го примамя с нея. Той скимти, ухапва я, смуква два пъти и тогава осъзнава огромната измама — това не е като истинското нещо. Успявам да я хвана, преди да падне.

После сядам на люлеещия се стол и казвам:

— Да, знам, че не искаш точно това. Не, не те виня. Циците на майка ти са разкошни. Но... засега се налага да вземаш каквото ти се даде. А в този момент ти се полага този силиконов биберон, който е близък до оригинала.

Пъхам го между устните му и този път не ми отказва. Смуче яростно и след малко очите му се затварят. После пак ги ококорва и пак затваря — уморен е, но на инат се мъчи да стои буден.

Люлея се на стола и потупвам дупето му. После с успокояващ глас му казвам:

— Искаш ли да ти разкажа какво прави днес твоето старче? Уредих сделка за шестдесет милиона за един пич, който открил ново приложение в компютърните системи. Тоя мъж е нещо като средство, като оръдие. Когато пораснеш, ще разбереш, че светът е пълен с хора-оръдия. Както и да е, този конкретен уред мисли, че сделката не е особено добра. Първо му показах...

Знам, че не ти се слуша по-натам.

След двадесет минути Джеймс е заспал. Целувам челото му, оставям го в леглото му и тръгвам към хола да прекарам малко качествено време с приятелката си.

Намирам я на дивана. Кошницата пред нея е все така пълна. Не ме вижда и предполагам отдавна е спряла да сгъва дрехи. Държи по един чифт бебешки чорапки във всяка ръка и гледа в нищото. Замислена.

Когато една жена изпадне в размисъл, повечето мъже изпадат в паника — това е лош знак. С особено голямо внимание и предпазливост сядам до нея.

— Бебето спи — казвам.

— Това е много хубаво — казва с празен поглед.

— Кейт, добре ли си?

Тя излиза от размисъла си, поглежда ме бързо и се опитва да се преструва, че нищо не се е случило.

— О, да, да, добре съм.

„Добре съм“! Внимание, високо вдигнат червен флаг.

Не губя време за любезности.

— Мамка му, Кейт, какво има?

Тя поглежда към чорапите и казва:

— Току-що осъзнах, че това е моят живот сега.

Опитвам се да декодирам скритото женско послание и достигам до... до нищо.

— Да... И?

— Сгъване на дрехи, мръсни чинии, следобедни разходки, смяна на памперси... това е животът ми. Това ме очаква всеки ден.

— Е, няма винаги да сменяш памперси, а и след две седмици ще мога да ти доставям оргазъм по най-мръсните и нечувани начини. Поне това трябва да очакваш с нетърпение.

Тя се усмихва, но не е с цяло сърце.

— Аз съм ужасен човек.

Разтривам рамото ѝ.

— Ако ти беше ужасен човек, значи аз съвсем съм го загазил.

Сега вече се усмихва по-искрено.

— Обичам Джеймс, Дрю. Обичам... не е достатъчно силна дума... родител би разбрал какво се опитва да каже.

— ... И знам колко голям късмет имам. Знам, че много жени мечтаят да са си у дома с децата си. Благодарна съм, наистина съм благодарна за живота, който имам... но не знаех, че това ще е всичко, което ще имам.

И сълзите падат. Големи и тежки.

През дните след раждането на Джеймс не само той плачеше. Кейт плачеше за всичко.

Все си мислех, че разбирам какъв хаос могат да причинят хормоните в женската психика, но се оказа, че нищо не съм знаел.

Хормоните по време на бременността и малко след нея са цяла джунгла. Пълна с опасни, кръвожадни животни. Тя плачеше, защото Джеймс е хубав, плачеше, защото ме обича толкова много, плачеше, защото я обичам. Плачеше, когато Джеймс плачеше, и когато спеше и когато кихнеше. Плака, когато той не свали и грам от теглото си очаква според онези болни от нарцисизъм знаменитости, които се хвалят колко тегло свалило тяхното бебе в болницата.

Макар че съм свикнал с рева на Джеймс, сълзите на Кейт са нещо, което трудно преживявам и никога няма да приема леко. Докато я гледам как бърше сълзите си, гърдите ми се свиват и притискат сърцето ми.

— Изпитвам такава огромна вина, че работата ми липсва, че те гледам как излизаш от вратата всяка сутрин и ми се иска да съм на твоето място. Аз съм луда, лоша майка. Това е ненормално.

Галя я по гърба и ѝ казвам истината:

— Не е ненормално.

Кейт ме поглежда изненадано и аз бързам да ѝ обясня:

— И аз не искам да си напусна работата. Ако не мога да ходя в офиса повече, ще бъда едно нещастно и потиснато копеле. И защо не ми каза по-рано?

— Мислех, че ще ми мине, когато свикна да съм си у дома и... с нов режим и различно ежедневиe. Но стана по-зле.

И най-странното е, че разбирам как се чувства.

— Честно казано и аз не съм доволен от начина, по който са нещата сега.

Слава богу сълзите ѝ са изсъхнали и сърцето ми леко се поотпуска.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Изпускам най-хубавите мигове. Дни наред не мога да видя Джеймс буден. И това е ужасно неприятно. Като онзи ден, когато се е усмихнал за първи път.

Тя се опитва да ме накара да се чувствам по-добре и обяснява:

— Той просто се оригна, Дрю.

— Разбира се, че се е оригнал, и затова се е усмихнал. Ние мъжете намираме оригването за много забавно.

— Изпратих ти видео.

— Не е същото. Ако я карам така, ще изпусна всичко — първата му дума, първата му крачка, първия път, когато разбере, че може да се цели с пишката си и да опикава каквото си иска. Това са велики мигове.

Кейт ме хваща за ръката.

— Какво искаш да кажеш? Че си склонен да си оставаш у дома почасово?

В мига, в който произнася думите, осъзнавам, че през цялото време съм искал точно това.

— Да. И ти ще си почасово тук и на работа. Аз ще ходя в офиса в понеделник, сряда и петък, понеже все пак съм мъжът в семейството, а ти ще ходиш във вторник и четвъртък.

— Някои от клиентите ни няма да са никак щастливи — „Индъстрис“ например. Главният изпълнител е задник и ще имаме проблеми с него. Огромни проблеми.

Сякаш ми дреме.

— Дори да не им харесва, ще направя така, че да останат към нас. Ще ги прехвърля на Джак или Матю. А ако изгубим няколко, баща ми все ще го преживее. Това са предимствата баща ти да е шеф на компанията, в която работиш и да си му любимец. Според мен е крайно време да се възползвам от добрата ръка на съдбата.

— Бонусите ни ще пострадат.

— Това са само пари, Кейт.

Ако нямаш един танкер, натоварен със свободни пари в брой и някоя и друга успешна инвестиция, не бих съветвал да приемаш моя подход. Но аз имам от всичко по много и затова мога да си позволя да го кажа.

После ѝ обяснявам:

— След шест или седем години Джеймс ще е на училище и двамата ще можем да се върнем на пълно работно куп деца дотогава, което е напълно възможно, понеже и двамата знаем кое е номер едно в списъка за задължителни за вършене неща.

В очите ѝ се появява светлинка, която не видях, когато се прибрах от работа. Знам, че аз съм помогнал, аз съм накарал погледът ѝ да засияе и съм горд със себе си. Не че това е необичайно за мен чувство, но в този момент усещането е божествено.

Кейт стиска ръката ми.

— Значи наистина ще го направим? Сериозно говориш, нали?

— Утре ти, аз и Джеймс отиваме в офиса и ще говорим с баща ми, Джордж и Франк.

Тя се хвърля на врата ми — гърдите ѝ са опрени в моите, краката ѝ са обкрачили бедрата ми.

— Толкова се вълнувам!

— Така, както си развълнувана, че Роберта ще ни разреши секс след две седмици?

— Не, не чак толкова... но все пак съм развълнувана.

И после се целуваме — езиците ни танцуват, вкусяме се. Падам назад на леглото и я повличам със себе си. Тя остава върху мен. Устните ѝ възбуждащо плъзват към ухото ми.

— Обичам те — прошепва и завърта език в ушната ми мида.

Нагорещена похот се стича към бедрата, ръцете и разбира се, към пениса ми.

— Обичам те — казвам.

Устата ѝ е вече на шията ми и ме подлудява с лекото докосване на устните си.

— А аз обичам нашия живот — признава тя.

Ръката ми е в косата ѝ. Разпуска кока.

— И аз.

Тя пада на колене, а аз разтварям крака, за да може да се настани между тях. Поглежда ме с тъмни гладни очи и палава усмивка, в която има нещо толкова чисто, момичешко. Любимата ми усмивка.

Кейт разкопчава панталоните ми и аз ѝ помагам. Вече по-бавно събува боксерките ми, а моят нетърпелив приятел подскача да я приветства.

— Обичам и пениса ти.

Тя бавно прокарва език по него и го завърта около главичката.

Гледам красивото ѝ лице и се усмихвам:

— И аз обичам пениса си. В устата ти.

Устните ѝ вибрират до него, докато се смее, а усещането кара краката ми да треперят. И после осмуква кожата от двете страни. От връхчето чак до долу. Когато съм на ръба да си изгубя шибания мозък, тя отваря уста и го плъзга в горещата влага на устата си.

Главата ми се отпуска назад и стена. Поглъща ме бавно, сантиметър по сантиметър. Сигурен съм, че вече съм кръстосал очи. Но така ме и побърква. Не съм сигурен дали искам да смуче бързо и силно, или да продължава да ме измъчва така с часове. Може би дни?

Опирам в гърлото ѝ и тя спира да се движи. Въздухът свисти между зъбите ми.

— Мамка му — съскам.

Кейт винаги е правила страхотни свирки. Просто талант. Но през последните години талантът ѝ се разрасна до епически върхове. Тя е маестро, а аз съм нейният добре поддържан инструмент. Сама се научи как да преодолява гаденето, когато опра в гърлото ѝ, и дори се наслаждава. Обича и да гълта.

Веднъж ми каза, че я карало да се чувства силна. Да гледа лицето ми, докато работи с инструмента, да знае, че може да ме контролира. И това е съвсем точно казано, понеже в момента съм изцяло захвърлен на милостта ѝ. А това, деца, е най-доброто положение в такава ситуация.

Тя започва да смуче по-силно, главата ѝ се движи нагоре и само връхчето остава върху перфектните ѝ устни. Пак увива език, този път по-силно и след това бързо се спуска надолу. Бузите ѝ хлътват, а ръката ѝ масажира топките ми, нежно, еротично, а аз не спирам да повтарям името ѝ.

Хващам я за ръката и я движа нагоре-надолу, да я насоча колко здраво да стиска.

— Да, бебо, точно така. Толкова хубаво, мамка му, толкова хубаво.

Устните ѝ се затягат около мен и главата ѝ се движи по-бързо.

— Исусе, Кейт! Ще свърша!

И тогава ръката ми стиска здраво на място, притискам я да не мърда, всеки мускул в тялото ми се е изопнал и се свива в крещящо удоволствие. Зъбите ми са стиснати, тазът ми отскача към устата ѝ и Кейт с ентузиазъм поглъща всичко, до последната капка.

Дишането ми е учестено, а тя ме дарява с едно последно завъртане на езика. После се вдига и с усмивка сяда в скута ми.

А аз нямам кости. Напълно размазан от кеф. Майната му на виното — една свирка постига десет пъти по-силен ефект. Най-добрият начин да се отпуснеш след тежък работен ден.

Единственото, което би направило нещата още по-съвършени, е, ако можех да ѝ върна жеста. Прегръщам я и слагам още една чертичка до оргазмите, които ѝ дължа.

Стават... петнадесет. Планирам да уредя дълга си за една нощ. Това ще е нощта, когато Роберта премахне ембаргото. Не се притеснявай — стига да я поддържам добре овлажнена, няма никаква опасност да ѝ стане нещо.

— Мисля, че все пак ще отида да си взема онзи душ, за който спомена преди малко — казва. — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Това е единственото нещо, за което бих си дал живота в този миг.

— И да ми изтъркаш гърба?

— Не само. Искам да измия всяка цепнатина и гънка в това тяло — казвам чистосърдечно.

За беда, единственото, което ми е позволено, е да измия гърба ѝ и да разтрия раменете ѝ.

Увивам краката ѝ около кръста си и така я понасям към банята. Както съм по гол задник.

Невинаги идеалното положение е двама работещи родители в къщата — графиците им се застъпват, някой закъснява, друг трябва да излезе по-рано, стресът от работата може да се пренесе у дома. Но при нас тази система работи.

Докъде бях стигнал преди сцената със свирката за благодарност?

Да, точно така — до лакти в акото на Джеймс. Опитай да дишаш през уста. Помага.

— Мили Боже, дете... какво си правил снощи? Измъкнал си се от леглото да ядеш телешки пържоли ли?

Което ме води до мисълта за най-великото изобретение на нашето време. Не, не е интернет. Не е и автомобилът. Не са хапчетата против забременяване — което всъщност също е едно от големите изобретения. Но най-доброто и практично изобретение е Дайпър Джини^[2]. Това е животоспасяващ уред.

Мятам токсичната бомба в свещения контейнер и бързо затварям капака. После го почиствам и подсушавам със затоплена кърпичка и

намазвам дупето му с пудра. После отивам до гардероба да избира тоалета му. Черна риза с яка, джинси и кецове „Найк“.

Дрехите правят човека. Така е и при момчетата. Всичко в крайна сметка опира до първото впечатление. Ако искаш да наричат задника на детето на пясъчника на площадката, облечи го в някой от онези шарени суичъри. Това ще му гарантира боя. Джеймс е страхотно дете и ще направя всичко по силите си да го науча да се облича добре.

Слагам гел на косата му, измивам зъбите му с помощта на някои полезни съвети за развиване на техниката на плюене при децата и го водя към кухнята — самолетен стил.

Фюррр!

След което го връзвам на стола за закуска, за да не може да избяга.

Следва закуска. Нали си спомняш колко обичам корнфлейкс? Това не се е променило.

За мен „Лъки Чармс“.

За него няма „Лъки Чармс“. Онези деца от „Клуб закуска“^[3] всъщност са знаели за какво говорят. Има и друго — полека се превръщаме в нашите родители. Фрази като „Ще видим“ и „Защото аз така казвам“ просто най-неволно се изплъзват от устните ни.

Трябва да кажа, че това е много обезпокояващо. Сякаш някой зъл дух на лоша мама или татко са се вселили в нас и говорят и мислят вместо нас.

Както и да е, да се върнем на закуската на Джеймс — резенчета биоябълки и пълнозърнесто мюсли. Без захар.

Знам, знам, пълен лицемер съм. Но мога да го понеса. Но пък както и да го погледнеш, малкият не познава вкуса на истински вкусните неща, така че не е наясно какво изпуска. А когато разбере? Как какво — пак устата. Защото е полезно за него. Ако един ден ме намрази заради тая закуска? Няма проблем.

Понякога е много трудно да си татко. А ако не е трудно, значи не си истински баща.

Изсипвам малко мюсли на таблата и се отдръпвам до средата на стаята. — Хайде, Джеймс. Нагласяй уреда.

Той отваря широко уста и я държи в готовност. Хващам единствено парченце от мюслито, приляквам и се движа, сякаш дриблирам с баскетболна топка.

— Три секунди до края на играта. Еванс, хваща топката, дриблира, стреля и...

Мятам парчето нагоре и напред и то пада точно в устата на Джеймс.

— Кош! Публиката е на крака! Джеймс вдига двете си ръце над главата и крещи „ооош“. Видя ли? Нали ти казах колко е печен.

Пъхам една лъжица в устата си и се приготвям за втори кош. Точно тогава Кейт влиза в кухнята. Пише съобщение на телефона си.

Дали ще отслабне бяха за нищо. Погледни я — черни панталони за йога, дяволски секси. Синята тениска с надпис Пенсилвания очертава плоския ѝ корем. Ръцете ѝ са загорели от слънцето. Косата ѝ е прибрана на висока опашка. Единственият грим е гланц за устни с аромат на ягоди.

Прелестна.

Кейт все още има онази естествена красота, която не изисква много грижи. Не ѝ се налага да полага никакви усилия, за да изглежда секси. Тя просто е.

Тръгвам към стола на Джеймс и чакам Кейт да вдигне поглед.

Да, правя го нарочно. Децата имат тази способност да поглъщат сексуалното привличане между родителите си като черна дупка. Като гладна черна дупка. Ето защо е важно огънят да се подклажда, да поддържаш въглените горещи. И има и друго — всяка жена се възбужда при вида на гол до кръста мъж, застанал до красиво бебе. Вярвай ми. Не съм акостирал един и или два пъти на брега, така че знам по-добре. Това е като виагра за жени.

За мъжете е различно. Не че бебето задължително е негатив, невинаги, но когато един мъж види някоя маца с бебе, не подскача от желание да я чука. Защото дълбоко в себе си, много дълбоко, разбира се, всички мъже са малки момченца. Следователно ние искаме цялото внимание на жената да бъде насочено към нас.

Така са нещата.

Усещам погледа на Кейт върху себе си и мятам едно парче в устата на Джеймс. После протягам ръце, показвам мускули, правя добро представление.

О, да, работи. Вече се е подмокрила. Виждаш ли как накланя глава настрани? И как очите ѝ греят, когато ме оглежда от главата до петите. Как устните ѝ се разтварят и диша по-тежко? Сега си спомня какво правихме преди малко и вече мисли кога ще го направим пак.

— Мама!

Погледът ѝ се премества върху Джеймс. Усмивката ѝ сега е различна. Не е секси, но е по-сладка.

— Хей, къде е порасналото ми момче?

Приближава се до него и си взема парче ябълка.

— Как са двамата ми любимци?

— Засега добре. — Поглеждам към телефона ѝ и питам: — Какво става?

— Пращам адреса на Александра и Стивън на мениджъра на Били. Адресът, който са му пратили, е за зложна къща в Бронкс. Предполагам ти не знаеш нищо по въпроса?

Този уикенд всички внуци са при родителите ми. Тъй като Стивън и Александра имат две деца, а ние само едно, всички се събираме в тях и вземаме кола за летището. Всички пътуваме накуп.

— Кой? Аз ли? Нищо не знам.

Мисля, че не ми вярва.

— Можеше да изпусне колата за летището. Дори полета!

— О, да, би било толкова жалко.

— Дрю, дръж се прилично.

— Все пак идва. Мисля, че да поканиш бившето си гадже на ергенското ми парти е много далеч от понятието „прилично“.

Кейт започва да ръкомаха с ръце, сякаш се опитва да защити някое магарешко лайно.

— Винаги мрънкаш колко съм близка с него, но ако ти беше положил поне малко усилия, Били нямаше да зависи толкова много от мен. Освен това той няма много приятели от мъжки пол.

— Да, в това има голяма доза логика. Той е като разглезено пиче, а женските имат силна склонност да се движат в стада.

Кейт върти очи, а Джеймс решава да се включи в разговора.

— Пиче.

Мамка му.

Това вече е лошо.

Но аз започвам да се смея. Как да не се смееш?

Кейт се мръщи:

— Браво!

Повечето деца казват първата си дума на около единадесет месеца. Понеже синът ми е гений, разбира се, първата му дума се появи на девет месеца. И не беше „мама“ или „тата“ или нещо типично за повечето деца.

Първата му дума беше „мааму“. Предполагам, е бил много малък да добави „стара“. Кейт не беше доволна.

Между нас да си остане, но се разминахме леко. Можеше да е толкова по-зле.

Сега се обръща към него и му се скарва:

— Не, Джеймс.

Той клати глава и пита:

— Не пиче?

Ще се разцепя от смях, а Кейт вече ме гледа на кръв. Слага ръце на кръста си.

— Да, точно така. И точно това ще получи баща ти, ако не спре да се смее веднага.

Очите на Джеймс се предупреди.

— Не пиче, тати.

Вече ми иде да легна на пода и да се въргалям от смях. Кейт мята ръце във въздуха.

— Не е ли страхотно! Сега два дена ще повтаря тая мръсна дума пред родителите ти. Като хулиган. Какво ще си помисли майка ти?

Смехът ми утихва, хващам я за ръка и я придърпвам към себе си.

— Като се има предвид, че е отгледала хулигана с най-мръсната уста? Мисля, че майка истински.

— И с право. Кълна се, нямам идея как още не съм полудяла с вас двамата.

— Дължи се на секса. Чукането е естествен природен антидепресант. Това е най-добрият начин да запазиш добро психическо здраве. Сексът всеки ден държи психиатъра далеч от мен. Древна поговорка.

Кейт скръства недоверчиво ръце.

— Да, и аз ти вярвам. Напомня ми на онези поговорки, които ми казваше, докато бях бременна, че жена, която прави свирки по време на бременност, е по-малко застрашена от ранни контракции.

— Напълно вярно е! — казвам и соча с пръст към нея. — Четох го в една статия.

Какво ще кажеш за това? Преди изпитвах известно съмнение, но сега вече съм сигурен — Бог е мъж.

— В кое списание? „Плейбой“?

— Не. В „Мъжко здраве“.

Джеймс явно се е почувствал самотен и изоставен, защото веднага се намесва в разговора:

— Пиче!

Разрошвам косата си и казвам:

— Сега само се надуваш, че си научил една нова дума.

Кейт го вдига от стола и го прегръща.

— Свърши ли със закуската? Искаш ли да попееш с мама?

Той пляска с ръце.

Повечето от вкусовете на сина ми се покриват с моите. Мрази броколи. Всички женски спортни журналистки го побъркват. Мрази фигурно пързаяне предимно по тази причина. Но обича гласа на Кейт. О, да, и циците ѝ. Виждаш ли как навежда главичка да се завре в тях да си потърка лицето? Колко е щастлив в симетричната им мекота. Сякаш са възглавнички.

Потупвам го по рамото:

— Приятелю, нали се разбрахме, че тези меки възглавнички бяха само за временно ползване. Бяха ти отпуснати под наем и сега вече наемът изтече.

Кейт го кърми до годинката. Отбиването беше ад. Не виня детето — ако Кейт беше казала на мен, че перфектните ѝ цици са вече забранена зона и аз щях кризи няколко месеца.

Лицето му се намръщва. Като Деймиън от „Поличбата“. Стиска Кейт за рамото и крещи:

— Моя. Моя мама.

Придърпвам Кейт към мен и обяснявам:

— На практика, тя принадлежи на двама ни, пич. Можем да си я поделиме. Но тези? — посочвам гърдите ѝ. — Тези са мои.

Той вече надува гайдата:

— Не, мои!

Фройд би прекарал с нас поне един ден и после би обогатил тома.

— Не, не мисля така — клатя глава.

— Моя мама!

Не е добра идея да се надвиквам с двегодишно дете. Просто няма начин да спечеля.

Кейт ме удря в гърдите:

— Престани да го дразниш. И отивай да се къпеш. Ще закъснеем.

Целувам челото ѝ, заставам зад гърба и, соча я и казвам на Джеймс само с уста „Моя“.

Той ме замерва с една къпина.

Прави ми се на умник, а?

Когато излизам от кухнята, Кейт започва да пее. С онзи мек, красив глас, от който ми се подкосяват коленете. И се надървям.

Знам песента — „Самолет“ на Джин Денвър, но тя измисля нов текст, според обстоятелствата: Заминаваме със самолет, но ще се върнем пак при теб.

Кейт се поклаща леко и го люлее в ръцете си, а той има очи само за нея. Боготвори я с поглед, с пълна отдаденост, с безкрайна любов и почитание.

Така, както я гледам аз. Всеки ден.

Не съм голям фен на скромността и преклонението, но докато ги гледам, искам да падна в нозете им, да преклоня глава. Чувствам се смирен. И погален от съдбата. Може би така се е чувствал Йосиф, докато е гледал как Мария люлее малкото бебе Исус.

Просто не може да се опише с думи какво е да си част от нещо толкова красиво и съкровено.

Заминаваме със самолет, но ще се върнем пак при теб.

Едва откъсвам очи от тях и тръгвам към банята.

[1] Герой от „Играта на играчките“. — Б.пр. ↑

[2] Контейнер за опаковане и съхранение на използвани памперси. — Б.пр. ↑

[3] Благотворителна организация за здравословна закуска за всяко дете. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Стигаме до апартамента на сестра ми малко след седем вечерта. Вътре е лудница — деца пищят. Големите се надвикват да се чуят какво си говорят, блъскат се чаши и чинии. Кучета лаят.

Е, кучето е само едно. Казва се Беър^[1] и е огромен немски мастиф. Купих го на Маккензи, защото нещата с Апълджак — понито, не тръгнаха много добре, не и както бях планирал. Въпреки доста сериозните преговори, молби и плач от страна на Маккензи, Кучката отказа да пусне понито да живее при тях. А и него бях купил за Коледа. Основната причина беше Асоциацията на собствениците на имоти около Сентръл парк.

Ако не си запознат що за организации са това, веднага ще запълня тази дупка в познанията ти: те са второ поколение Гестапо. Членовете са предимно кисели набръчкани стари лели, които по цял ден чакат някой да направи нещо, с което те не са съгласни или не одобряват. Като например да си закачиш коледен венец на вратата, или да си пуснеш музиката малко по-високо или... да превърнеш едната си излишна спалня в конюшня.

Вместо да се опитат да разбият матрицата, да застанат с голи гърди срещу системата, Александра и Стивън изпратиха Апълджак в къщата на майка ми и баща ми и оставиха детето без постоянно край нея. Кое то беше напълно извън реда на нещата.

Ето затова... Беър.

Страхотно куче. И голямо.

Нещо като братовчед на понито. Но е много внимателен и обожава деца, макар че няма представа колко огромен изглежда в техните очи. Винаги се опитва да се намъкне в чантата на Александра или да седне в скута на Стивън, което само затруднява дишането му. Кейт и аз влизаме в хола, Джеймс е на раменете ми. Беър ни посреща с няколко гърлени лая и ни облизва с лигавия си език.

Родителите ни се появяват и Кейт и майка ми отиват в кухнята. Кейт дърдори непрестанно и изброява инструкциите за Джеймс, които

така или иначе е написала на лист. След това започва да вади всичко, което е необходимо на Джеймс за една нощ. Пускам сина си на пода и той тръгва с олюляване към братовчед си Томас, който тихичко строи кула от кубчета.

Ако Маккензи е точно копие на Александра, то Томи е същински Стивън. Малко е слабичък за възрастта си, но е висок. Косата му е тъмна, очите му — сини и замислени. Томас е дете, с което можеш да се разбереш съвсем лесно. Спокоен, уравновесен. Перфектният Ин на тасманския дяволски Ян на моя син.

Джеймс се приближава и с коварна усмивка ритва кулата му, но Томас не се оплаква, не се и сърди, а просто започва да си строи нова.

Аз се боричкам с Беър, но точно тогава сестра ми влиза с чаша топло кафе за мен.

Вземам чашата и питам:

— Как върви дресировката на кучето?

Беър има слаб пикочен мехур и макар че е голям чаровник, не може да се каже, че е най-умното куче на света.

— Фантастично. Ако приемем, че целта ти е била да превърнеш персийския ми килим за осем хиляди долара в площадка за уриниране.

Поглеждам въпросния килим.

— Кучето има вкус. Килимът е отвратителен, Лекси. Даже се замислям дали и аз да не се изпикая отгоре му.

— Много смешно.

— Да, старая се да те забавлявам. — Отпивам от кафето си.

После сестра ми ме повежда към столовата.

— Снощи говорих с организаторите на сватбата и довърших разпределението на гостите по масите. Погледни. Сватбата.

Добре, внимание, това е важно! Повечето мъже биха се подложили на изваждане на зъбите без упойка, само и само да не участват в каквито и да е мероприятия по планирането на сватбата им. Извинявам се, че точно аз трябва да съобщя новината на дамите тук, но на никой мъж не му пука какви цветове, бродерии, каква украса за масите ще има и какви покани ще се пращат. Ако се преструваме, че ни дреме, това е само защото сме умни и се опитваме да стоим настрана, за да не ни удушите.

Ако булката изглежда добре и по време на коктейла се предлагат мини хотдога, там сме.

Така че, в началото с най-голямо удоволствие оставих всички подробности на Кейт и сестра ми. Но после подучих думи като: „да не се набива на очи“, „приглушено“, „малка интимна афера“, „нищо екстравагантно“. И се наложи да се намеся.

Защото когато някой олимпиец спечели златен медал, дали на това му се вика „малка интимна афера“?

Разбира се, не.

Хората правят цели паради и пиршества, цели градове ликуват.

Кейт заслужава точно такава нещца. Защото тя направи това, което всички, включително членовете на семейството ми, считаха за невъзможно.

Тя ме сложи в чувала.

Удари джакпота от няколко милиона, прибра голямата печалба, счупи световен рекорд. И такава нещца трябва да се отпразнува. Не с „приглушени“ нюанси.

Освен това сватбеният е специалният ден за жената — полага ѝ се само един и трябва да е незабравим.

Това важи в пълна сила за Кейт, защото скоро след като Джеймс се роди, говорихме какво ще се случи, ако някой от двамата ни гушне букета по-рано. Нали си чел Дикенс и „Повест за два града“? Помниш ли онзи, който се жертва, за да може жената, която обича, да отиде да живее с някакъв друг?

Баси гея. Такива като него заслужават да бъдат обесени. Не, аз не съм като него. Разбира се, че искам Кейт да е щастлива, но искам да е щастлива с мен. И с никой друг.

Така че ако се гътна преди нея, ще трябва да се измъкне някак сама, да се опита да живее сама. Защото ако се залепи за някой друг? Ако накара сина ми да нарича някой сопол „тати“?

Ще я преследвам. Завинаги.

Духът ми ще е там и няма да ѝ дам покой, докато е жива.

Мислиш, че е ужасно от моя страна, нали? Егоистично, егоцентрично? Че мисля за нея като моя собственост?

И това те изненадва? Защо? Както и да е, да се върнем на сватбата. Когато поех юздите, нещата излетяха нагоре с бясна скорост. Нито цент не беше спестен, нито един детайл не беше подминат. С Александра работим страхотно в екип. Нейното хиперактивно планиране и организационни качества идеално се напаснаха към моето

микропланиране и решителност; получи се една изключителна комбинация. Освен това ангажирахме Лорен Лафоре, най-известното име в града, когато стане дума за планиране на сватби, за да сме сигурни, че плановете ще се превърнат в реалност. Принц Уилям и Кейт могат да ми целунат задника. Амадьори. На масата в столовата е нареден макет на балната зала на хотел „Четири сезона“ с дюзини миниатюрни масички и номерирани столове, подредени около тях.

Впечатлен съм.

— Изумително.

Тя прибира един кичур от русата си коса зад ухото, гледа творението си и казва:

— Да, знам.

Забелязвам, че една от масите някак не изглежда като хората, но от антрето се чуват гласове. Надниквам да видя кой е пристигнал.

— Уф. Уоооф!

Брад Пит и Анджелина.

Бранджелина. Също така са известни и като Матю и Делорес.

Любопитно ти е откъде се взе прякора ли?

Ще видиш.

— Махай се от мене, звяр такъв!

Беър получава ерекция всеки път, когато види Делорес. Няма майтап. Опитва се да я изчука при всяка удобна възможност.

Може да му се чука. Може пък да му харесва миризмата на задника ѝ. Може би инстинктивно усеща, че е луда и че няма нищо против животинското в секса — не знам наистина. Но каквато и да е причината, това е най-смешното нещо, което съм наблюдавал в живота си.

— Матю, помощ! Лиге ме.

Лигави ме.

— Беър, долу!

Стивън се появява и извлича разгорещения пес от хола. Ди Ди оправя тоалета си — зелен копринен гащеризон с тъмносиня качулка и сребърен паун с ягодоворуса коса и лешникови очи.

Матю ме потупва по рамото:

— Здравсти, човече.

— Здравсти.

И тогава в стаята влиза Маккензи. Сега е по-висока от последния път, когато я видя.

Предполагам след пубертета ще е поне метър и седемдесет и пет. Косата ѝ е все още руса и дълга, леко подвита по краищата. Облечена е в розово джърси на Янкис, сини джинси и кецове. След месец ще навърши девет, което на Маккензи е шестьовър.

Тя е вежлива, умна, женствена, но не по онзи писклив о-мили-боже-как-ме-е-страх-от-паяци начин. Гледа по телевизията и на живо спорт не за да закове вниманието на някой малък пикльо, а защото ѝ харесва и разбира за какво става дума. Познава цялата терминология и свободно борави с нея.

Боядисва си ноктите и свири на китара. Уверена е.

И най-хубавото ѝ качество е, че не търпи никой да ѝ се качва на главата. Да, точно като мен. Макар че сега имам син, тя беше първата. Единственото момиче. Едно парченце от сърцето ми винаги ще ѝ принадлежи.

— Здравей, слънце.

Тя скача и се хвърля в ръцете ми. Завъртам я като самолетче, вързано за врата ми.

— Здравсти, вуйчо Дрю! Не знаех, че си тук.

— Току-що пристигнахме. Тениската ти ми харесва.

В края на коридора чувам как Стивън и Александра се карат.

— Казах ти да го сложиш в креватчето.

— Мислех да го...

— Мислел! Мислене и правене са две различни неща. Трябваше сама да си свърша работата.

Както всяко едно нещо в тази къща.

— Моля те, хайде да си починеш за няколко минути от ролята на великата мъченица. Напоследък са така.

Напрегнати. Всички сме забелязали. Случва се — когато живееш с някого прекалено дълго, започва да ти се катери по нервите. И мрънкането на сестра ми не прави положението по-розово. Но Стивън винаги е знаел каква е и въпреки това я е обожавал.

До... преди известно време. Не ме притеснява тонът му.

Звучи уморен. Изтощен и износен. Писнало му е.

Маккензи е забила поглед в пода. Хващам я под брадичката и вдигам главата ѝ да ме погледне.

— Как са нещата тук?

— Драматични — казва с въздишка.

Поглеждам към коридора:

— Да, усеща се.

— Това са родителите ми — казва с примирение. — Не можеш да живееш с тях, но еманципацията струва скъпо и е доста сложен процес.

Смея се.

— Знаеш, че вратата ми е винаги отворена за теб. И имам стая с твоето име на вратата. Тя поглежда към Томас:

— И той как ще удържа фронта? Та той е още бебе.

— А ти какво си?

Сините ѝ прекалено мъдри за годините очи ме гледат враждебно.

— Аз съм голямата сестра.

Навеждам се, целувам челото ѝ и прошепвам:

— Този уикенд ще им се отрази добре. Обещавам. Това си е миниваканция. И ще поговоря с тях. Ще ги хвана за ушите и ще им удрям главите една в друга.

Тя ми се усмихва, сякаш оценява усилията ми, но не ми вярва. Не съвсем.

— Добре, вуйчо Дрю.

Матю се приближава към нас.

Не забелязва и не чува нищо друго, освен Маккензи.

— Ето го моето момиче!

Тя го поглежда и усмивката ѝ изчезва от лицето, нослето ѝ е високо вдигнато, ръцете вече са кръстосани пред гърдите.

Усети ли как температурата падна? Сигурен съм, че студът идва от Маккензи.

— Господин Фишър? Колко мило да се видим отново. Добре изглеждате.

Матю пада на колене. Макар че е висок и има типичната за боксьорите масивна структура, пред гнева на племенницата ми изглежда почти като кукла.

— Маккензи, така ме убиваш, слънце.

— Не знам за какво говорите.

Той пъха пръсти в светлокафявата си коса и умолява.

— Ще ми простиш ли някога?

— Да ти простя ли? За какво? За това, че ме лишихте от женска компания? Че нямам нито едно близко дете от женски пол и ме оставихте да се въргалям сред гора от пениси? За това ли трябва да ви прощavam, господин Фишър? Раждането на деца е заразно.

Някой приятел или роднина чака бебе и докато неговото се роди, всички наоколо са надули коремите, защото искат да има едно такова, като неговото. На Деня на благотворителността, шест месеца след като Джеймс се роди, Матю и Ди обявиха, че ще имат бебе. Не, не че ще имат, а че ще си осиновят бебе. Брангелина. Сега става ли ти ясно?

След като обявиха намеренията си, всички бяха много щастливи за тях.

Е... почти всички:

— Какво искаш да кажеш с това „осиновяваме дете“?

Този въпрос идва от Франк Фишър, който е седнал на голямата маса във вилата на родителите ми, подготвена специално за Деня на благодарността. Матю все още държи ръката на жена си.

— Какво искаш да кажеш с това „какво искаш да кажеш“? Осиновяваме малко момченце. Попълнили сме всички документи, минахме най-трудната част. Сега чакаме окончателно одобрение, но според агенцията това е само формалност. Почти на два месеца е. Здрав е и е божествен! — Тук Матю се обръща към Естел. — Нямам търпение да го видиш, мамо. Лицето на Естел грее, очите ѝ се пълнят с щастливи сълзи. Но тогава Франк пита:

— Нещо не е наред с жена ти ли? Не може да има деца ли? Усмивката на Матю се стопява за секунда. Преди да отвори уста да отговори на баща си, Делорес се намесва:

— Не, Франк. Не съм ялова, ако това имаш предвид. Това е нещо, което с Матю обсъждаме, откакто се оженихме.

Франк избърсва устата си с кърпата, мята я на масата и се отгласква със стола назад.

И въздухът внезапно се променя. Като в топъл слънчев ден, когато слънцето грее, но изведнъж вятърът се усилва и мирише на буря. Просто знаеш, че градушката ще се изсипе на главата ти всеки миг.

— Защо, по дяволите, искаш да отгледаш дете, което не е ваше, Матю?

Моят най-добър приятел помръква.

— Защото ще бъде наше.

— Не, точно това се опитвам да ти кажа. Няма да бъде ваше дете. Няма никаква представа откъде е това дете, какви боклуци са родителите му. Може да има психически отклонения, здравословни проблеми и вие ще трябва да се изправите и да се борите срещу това сами. До края на живота си.

Сигурен съм, че баща ми е на същото мнение, макар и не чак толкова крайно, но все пак се опитва да успокои Франк и да разведри атмосферата.

— Това е много крайна гледна точка, Франк. Такива случаи са много голяма рядкост. Всяка година се осиновяват милиони деца.

Към този момент вече съм на крака и съм застанал близо до Матю, защото подозирам, че гърнето с боба ще кипне всеки миг.

На пръв поглед изглежда, че Матю има нрава на баща си и наистина прилича много на него, но всъщност е като майка си. Не са много нещата, които могат да го притеснят. Има дълъг фитил. Но когато фитилът догори? Нали си виждал зарята на Нова година на Таймс Скуеър? Ето така става.

Тогава Франк знае, че ще взриви Матю.

Обръща се към Делорес и пита:

— Това е твое дело, нали? Ти и твоите либерални ню ейдж глупости!

— Франк, моля те — обажда се меко Естел.

— Всичко винаги се върти около теб и не можеш да отделиш време от кариерата си, за да изпълниш задълженията си като съпруга.

— Задълженията ми? — крещи Делорес зад Матю. — В кой век живееш, Франк?

— Няма значение в кой век е майка. Като изключим случаите, когато не може да има деца, добрата съпруга дарява мъжа си с деца. Ако не си в състояние да направиш такова нещо, значи синът ми би постъпил много умно, ако те замени с някоя, която не се гнуса да роди дете.

Нека лайното се запознае с вентилатора. Отблизо.

Матю прави крачка към баща си. На лицето му ясно се чете желанието му да вкара Франк от другата страна на ръчно рисуваната стена на майка ми.

— Никога, повтарям никога не ѝ говори така!

Хващам го за рамото и се опитвам да го дръпна назад.

— Хайде да излезем да се поразтъпчем — предлагам. Той обаче се отскубва от ръката ми. Гласът на Делорес, в който не е останала и капка живот едва се чува:

— Искам да се прибера у дома.

Матю, може ли да тръгваме? Той поглежда тъжното ѝ лице и макар че самият той няма никаква вина, в очите му има болезнено разкаяние.

— Да, да, тръгваме.

Матю се обръща към мен, понеже дойдоха с нас в новия ни джип „Ескалада“. Кимам и казвам:

— Кейт, вземи багажа на детето. Аз ще взема палтата ни.

Кейт се съгласява, а аз бързам още повече, понеже имам усещането, че всеки миг Кейт ще забие тока си в челото на Франк. Двете тръгват да съберат нещата на Джеймс. Естел кърши ръце и плаче тихо, но Франк е непреклонен. И най-важното е, че не иска да спре да мърмори:

— Когато бомбата гръмне в лицето ти, не идвай да ревеш на моето рамо, Матю.

Тонът на Матю е смесица от болка и гняв:

— Не се притеснявай.

Проклет да съм, ако припаря до теб за съвет или подкрепа. — После поглежда към майка си. — Извинявай, мамо.

И излиза от стаята. Аз съм плътно зад него.

Следва тягостно пътуване в колата. Всички мълчим.

Джеймс заспива още преди да сме излезли на магистралата.

Матю и Делорес са на задната седалка — държат се за ръце и се извиняват един на друг. И Делорес плаче.

Не ми харесва, когато плаче.

Изглежда толкова... нормална, почти като човек.

Решавам да запретна ръкави и да се заема с положението:

— Предполагам всички ще се съгласим, че това беше по-зле и от близане на потни топки. Но знам, че Франк няма вечно да се държи като гъз. Мисля, че се тревожи за вас. — Поглеждам Матю в огледалото. — Помниш ли, когато купи мотора?

Макар че Матю беше вече на двадесет и две, баща му си удари задника в тавана, когато видя мотора „Дукати“. Ще кажеш, че Матю е

дете и се е качил на „Ламбурджини“ ей така, за едно кръгче. Когато Матю се появи на работа с мотора, Франк подкупи един от охранителите в паркинга да махнат едната му гума.

Франк подходи по възможно най-неправилния начин, но дълбоката истина беше, че просто се тревожеше за сина си. Опитваше се да го предпази.

Толкова отчаяно се бореше да го предпази да не се превърне в донор на органи. И сега ситуацията не е кой знае колко различна.

— Да, помня — признава с неохота Матю.

— Е, сега е същото. Ще му мине.

Матю стиска зъби и съска.

— На него може да му мине, но може би на мен няма да ми мине. И не става дума за някакъв шибан мотор, Дрю, а за детето ми.

Въздъхвам, защото знаех, че ще каже точно това.

— Знам, но след като Лекси и родителите ми го подложат на онази прословута тяхна разходка из дебрите на гузната съвест, в понеделник сутринта ще дойде да ти целува задника. Франк ще види грешката си, Ди. И ще дойде лично да ти се извини. Просто стой и гледай.

Само че... не стана така. Матю и Франк не си проговориха две седмици.

И после дойде датата за осиновяването.

Матю и Делорес заминаха за Трансилвания или някоя от онези източноевропейски държави и се върнаха с красиво бебе. Момченце.

Най-странното е, че той наистина прилича на тях — светли бадемови очи и светлокестенява коса с руси оттенъци.

Естел беше единствената, която сложи край на студената война. Тя абсолютно сериозно заплаши „твърдоглавото копеле, което съм взела за мъж“, че ще го напусне и наистина щеше да го направи, ако Франк откажеше да признае на Матю и Ди колко съжалява и колко грешно е мислил и говорил.

Матю и Ди направиха малко семейно парти за добре дошъл на новия член на семейството. Наблюдавах Франк от мига, в който влезе в апартамента.

Горд. Студен. Непоклатим. До мига, в който видя как синът му прегръща собствения си син.

И всички горди идеали и разбирания как трябва да бъдат устроени нещата в живота се изпариха.

„Дискавъри“ имат цял канал за горилите. В началото горилата се чувства застрашена от новороденото. Не го разбира и не му обръща внимание, и продължава да се бие и в гърдите, когато е край новороденото. Но след няколко дни свиква с него. И Бог да е на помощ, ако някой се опита да приближи отрочето му.

Е, така беше и в случая с Матю и Франк.

От мига, в който Франк гушна бебето, той реши, че това е неговият чистокръвен внук. И с най-голямо удоволствие би размазал мутрата на всеки, който се осмели да твърди обратното.

Сега да се върнем към падналия на колене Матю.

— Разбирам как се чувстваш, Маккензи. И аз нямам братовчедки. Само братовчеди.

Маккензи вдига ръце във въздуха:

— Не мога да разбера. Та вие сте имали възможността да си изберете бебе! Сами да си го изберете! Разбираш ли? Не е като при леля Кейт и мама — при тях трябваше да се примирим с това, което излезе на бял свят. Но ти? Можел си да избираш и не си взел момиченце?

Ди й се усмихва нежно:

— Не ние избрахме Рейн, а той избра нас. И макар че не започна живота си в тялото ми, той се роди и растеше в сърцето ми. Не сме имали друг избор.

Маккензи въздъхва:

— Е, тогава следващия път, когато решиш да си отглеждаш бебе в сърцето, би ли казала на сърцето си, че имаме нужда от едно момиче в семейството?

Матю я придърпва за прегръдка и я стиска здраво.

— Ще направя всичко по силите си.

Лично аз се радвам, че избрах момче. Нали знаеш поговорката „Цяло село бебе гледа“. Е, не знам дали цитирам точно, но това не е вярно. Наистина е нужно цяло село, но само когато се отглежда момиче. Вземи някое заглавие от вестниците. Който и да е вестник, която и да е първа страница. Бритни Спийърс, Майли Сайръс, Линдзи

Лоън — не, те не са виновни, затова че са се превърнали в катастрофирани дерайлирани влакове. Просто край тях не е имало достатъчно хора, които да им обръщат внимание и да ги подготвят за един свят, който все още е „мъжки свят“, за едни времена, които все още са „мъжки времена“.

С момчетата е лесно. Поддържай прилично количество храна в хладилника, пляскай ги по врата от време на време, не ги насърчавай да скачат от тавана право в басейна и им напомняй да използват сапун, когато си вземат душ. Това е.

Момичетата са друг вид животни. С тях трябва да се тревожиш да не развият се мислят за глупави и грозни, да надуваш увереността им, да следиш да не развият някоя анорексия в желанието си да отслабнат, да не си прережат вените, да не хукнат да ползват наркотици, да не се държат като курви, да не станат злобни и завистливи към момичета, които са по-хубави, но по-тъпи от тях. И после да се бориш с цялата орда подрастващи копеленца, които биха дали един бъбрек да намокрят пищова и да си дигнат задника от детето ти, без да им пука дали след себе си оставят венерически заболявания.

Макар че Маккензи се развива добре, когато я удари пубертета, всички залагания отпадат. Колкото по-малко ангажменти имам, когато това се случи, толкова по-добре.

Докато Делорес и Матю стават от пода, питам:

— Къде е Майкъл? С Хелга ли?

За разлика от мен и Кейт, Матю и Ди нямаха никакви предубеждения да наемат детегледачка. Делорес може да е луда, но не е глупава — никога не би взела някоя млада секси детегледачка с нацупени джуки, да си клати бедрата край люлката на детето. Хелга е истинска професионалистка. Рускиня. Освен това е крайно подозрителна към всеки човек, който не е обвързан по роднинска линия с детето. Понякога е подозрителна към тях самите. Силно напомня на Брут от сериите за Попай. Има мустак, винаги е начумерена и съм повече от сигурен, че може да ми скрита задника, дори ако ѝ вържат ръцете зад гърба.

Харесвам я.

Защото тя вярва, че слънцето изгрява и залязва с племенника ми. Тя е неговата „бабушка“ и веднага се забелязва, че тази жена би

излъгала, откраднала, мамила, и убила заради него. С което жената е на челни позиции в добрия ми списък.

Маккензи се смее.

— Вуйчо Дрю, името на Рейн не е Майкъл, а Рейн.

Острият поглед на Ди се впива в очите ми.

— Вуйчо Дрю знае името му. Просто в момента се държи като конски задник.

Аз обаче не отстъпвам и не се огъвам пред погледа ѝ.

— Рейн не е име. Това е метеорологично явление. Всяко дете заслужава нормално име. За мен той винаги ще бъде Майкъл.

Дори в момента работя по въпроса да му сменя акта за раждане. Малко измама никога не вреди никому. За бога, що за вуйчо съм, ако позволя детето да расте и да се развива с такова шибано име. Нали един ден ще стане мъж? Стига му, че майка му е луда за връзване.

— Както казах вече, задник.

— Не, детето не е виновно, че майка му е пълно куку и че баща му е жертва на домашно насилие.

— Харесвам името Рейн — казва Матю с жалък примиренчески тон.

Боже, колко е тъжно.

— Не, не го харесваш. Сега говори промития ти мозък. Жена ти ти е направила черна магия. Една вулва те е превърнала във вулва. И най-лошото е, че докато си под хипноза, не можеш да спреш да гледаш към златния часовник между краката ѝ.

Мислиш ли, че ако го зашлевя достатъчно силно, ще се върне в реалността?

— А ти сякаш не си хипнотизиран от Джеймс. Кълна се, това дете е единственото, което задържа Кейт при теб.

Преди няколко години такъв коментар би ме притеснил, но вече не.

— Всички знаем, че това, което задържа Кейт при мен, е моят пенис. И той няма намерение да ходи където и да е в обозримо и необозримо бъдеще, така че нещата няма да се променят.

Преди Ди да ми отвърне с поредната хаплива реплика, входната врата се отваря с гръм и трясък и в хола нахлува някакво момче на около осем години. Светлоруса коса, ще се пръсне от енергия, минава

през хола като търкалящ се варел. След което пуска една полуусмивка на сестра ми:

— Здравейте, госпожо.

Александра се усмихва:

— Здравей, Джони.

После се обръща към родителите ни:

— Мамо, татко, това е Джони Фицджералд от долния етаж. Той беше така мил да предложи да помага този уикенд да забавлявате малките.

Джони Фицджералд. Не ти ли се струва познато? Мисли назад, много назад.

Ще ти дам минутка за размисъл.

Помниш ли онова глупаво заблудено петгодишно хлапе, което каза на Маккензи, че пенисите са по-готини от „багините“? Да, отдавна беше. И да, това е въпросният Джони.

Живее на долния етаж. Още от началното училище двамата с Маккензи са като сиамски близнаци, съединени за таза. Бащата е въшлив с кинти, а майката работи на пълен работен ден като алкохоличка. Александра го взема, колкото е възможно по-често, за да се почувства в нормална семейна атмосфера.

Маккензи го бута с пръст и казва:

— Може да помагаш, но ще правиш каквото аз ти кажа. Аз отговарям за забавленията на децата.

Мятам саркастична усмивка към сестра ми:

— Боже, колко познато звучи.

В този миг Джеймс се включва в разговора:

— Мое. Това е мое.

Сестра ми ме поглежда с повдигната вежда:

— Това също. Трябва да се е предало по генетичен път.

И тогава започва битката между половете:

— Чакай малко, Кензи, аз трябва да отговарям. Аз съм момче и те са момчета.

— Е, и?

— Това означава, че мога да им покажа неща, които са момчешки и ти не можеш да правиш.

Пръстите на племенницата ми покриват устата ѝ. Точно жестовете. Тя ще ми говори за генетика!

— Като например?

— Мога да им покажа как да мятат бейзболна топка.

— Аз също мога да им го покажа.

— Мога да си играя на колички с тях.

— И аз мога — казва презрително Маккензи.

И тогава Джони вади най-силния коз:

— Аз мога да им покажа как да пишкат прави.

Настава тежка тишина. Горкият Джони започва да си въобразява, че е спечелил битката.

Толкова млад, толкова глупав.

И тогава Маккензи се усмихва. Триумфално.

— Те носят памперси и не използват тоалетната.

Джони свежда глава. Като примирено жертвено агне.

Няма да е лошо да започнеш да свикваш от малък, момчето ми.

— Добре. Ти ще отговаряш.

Маккензи се усмихва още по-широко. Като Господин Бърнс от „Семейство Симпсън“.

— Много добре — казва тя и се оттегля.

[1] От английски — мечка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

След десет минути се появява Джак О'Шей. Облечен е в елегантна синя риза и спортни панталони. Червената му коса е подстригана късо и обилно намазана с гел.

Джак е последният ерген от приятелите ми. Самотният вълк. Единакът. Истински Десперадо. И все още живее онзи живот, който твърдо вярвах, че ще живея и аз. Спонтанен. Без отговорности. Джак винаги ни разказва с огромно удоволствие и разбира се, в най-големи детайли за великите си подвизи и за всичко, което пропускаме.

Няма да лъжа: когато Джак разказва, винаги ми става хубаво, защото си спомням колко забавно може да бъде да излезеш с някое случайно момиче, да я изчукаш и да я забравиш. Но сега за нищо на света не бих заменил живота си с неговия.

Без Кейт Брукс тревата не става по-зелена.

Всички сме в кухнята, където майка ми и сестра ми са наредили закуската. Джак захапва домашно печен кроасан и приказва с майка ми.

— Госпожо Еванс, изглеждате прекрасна. Както винаги.

Тя се смее като мажоретка пред капитана на отбора. Кофти гледка.

— Благодаря, Джак. Много мило да ласкаеш така една стара жена — казва майка ми и се кикоти като ученичка.

— Просто съм откровен. Сега ми кажи колко често те бъркат с детегледачката, когато излезеш на разходка с внуците. Няма начин някой да повярва, че си баба им.

Звучи сякаш се опитва да сваля майка ми, но не е така. Когато си играч, просто свикваш да говориш така с всички жени.

Припомни си това следващия път, когато някое младо и красиво момче започне да те омагьосва с вербалната си диария. Не си специална, той не го мисли. Природата и породата му е такава.

Баща ми обаче изглежда леко недоволен и притеснен. Виждаш ли как си придърпва стола към тоя на майка ми. И как гледа враждебно

към Джак?

— Не говори с жена ми, О'Шей.

Джак се опомня и веднага прави крачка назад.

— Да, сър.

— И не я гледай.

— Да, сър.

Моето старче може и да напредва с годинките, но все още е на върха на хранителната верига и Джак знае това много добре. Разбира се, не иска баща ми да му съдвече задника и да го изплюе за нула време. Ето защо Джак сменя темата към нещо по-безопасно.

— Значи няма да идвате с нас, господин Еванс?

Баща ми клати глава и думите му са натежали от съжаление. И копнеж.

— Не, не и този път. Колкото и да ми се иска да дойда с вас, момчета... а така ми се иска...

Майка ми рязко извърта глава към него.

— О, така ли, Джон?

Той се покашля и прочиства гърло.

— Да... Е, знаеш... заради спортните залагания. Знаеш колко обичам спортните залагания, Ани. А тук в Ню Йорк няма такива.

Браво, татко! Спаси положението! Съвсем галантно.

Майка ми кима скептично:

— Аха.

И точно сега баща ми избира страхотна тактика да прехвърли вината от себе си върху нас. Върху мен.

Как иначе?

— Момчета, забавлявайте се, но нека всичко да е в рамките на разумното. Андрю, помниш ли последния път, когато бяхме във Вегас? Нека не се повтаря.

Когато бях на седемнадесет, баща ми трябваше да замине за Вегас по работа. На двамата им хрумна тая изумителна, брилянтна идея да го направим като семейна екскурзия. Но аз бях на седемнадесет. Това е период в живота на мъжа, когато той не иска дори да признае, че познава семейството си, какво остава да прекарва времето си с тях.

Така че, докато Александра, Стивън, майка ми и баща ми бяха отишли да видят язовира Хувър Дам, бях принуден да се забавлявам. С

други... дейности.

— Вече съм го казвал милион пъти, татко — не знаех, че е дъщеря на посланика.

Такива момичета наистина трябва да имат някакви табелки или най-малко татуировки на челото. Въртя очи и мърморя предимно на себе си:

— Един международен инцидент и цял живот ще ти го натякват. Кейт се появява в кухнята и застава до мен.

— Трябва ли да знам?

Няма нужда дори да се замислям.

— Мисля, че е най-добре за теб, ако не знаеш.

— Става — кима с разбиране тя.

След малко пристига и Ерин Бъроуз. Тя е все още моя секретарка, но през последните две години се превърна в много повече. Понякога програмата ми е толкова претрупана, че Кейт говори с нея повече отколкото с мен и обратното. Има случаи, когато клиентите ни искат и двамата да присъстваме на срещите и тогава Ерин трябва да гледа Джеймс. Макар че ми е служителка, тя е по-скоро приятел. Една от нас. Освен това, нейната компания е винаги приятна.

Ето защо, когато започнахме да обмисляме това пътуване, не можехме да си представим да не я поканим.

Тя отива да види Джеймс и после се присъединява към нас. Прическата ѝ е различна. Подстригала се е, изправила я е и има много елегантни кичури с цвят на мед.

— Косата ти е страхотна — казва възторжено Кейт.

Ерин прокарва пръсти през кичурите си:

— Благодаря. Вчера ми я направиха. Този уикенд свалям всички бариери. Ще го намеря този принц от приказките. Сега или никога. Мъжете в Ню Йорк са напълно повредени. Мисля, че в Невада се срещат по-подходящи предложения за връзка.

Ерин излиза с доста мъже, но доколкото знам досега не е имала сериозна връзка. Все пак не бих казал, че Лас Вегас е най-разумното място да търсиш романтичен партньор. По-скоро би намерила повече кандидати за сериозно обвързване сред групите на анонимните алкохолици и комарджии.

Но най-добре в групите на страдащите от сексуална зависимост.

Стивън влиза след нея и казва:

— Послушай съвета ми, Ерин — не се жени. Животът ти ще е толкова по-лесен.

Александра бърчи чело и макар че Стивън е един от най-добрите ми и най-верни приятели, ми се иска да се пресегна, да напъхам ръка в устата му и да му изтръгна езика. Но решавам да си затрая. Засега.

Матю се намесва като истински мъдрец (понеже всички знаем какво е и неговото положение):

— Горее главата, Ерин. Ще се случи, когато му дойде времето и когато най-малко очакваш.

— Да, оставам си оптимист. Трябва да целунеш много жаби, преди да намериш принца, нали?

— Всички са жаби, Ерин — намесва се Александра. — Просто се опитай да намериш някой с по-малко брадавици.

Сръчквам Джак и казвам:

— Ако става дума за вариациите в гениталиите, трябва да говориш с О'Шей. Той е нещо като експерт, нали, копеле?

Джак ми навира среден в лицето.

И тогава пристига и последният член от пътуващия цирк.

Искаш ли да се опиташ да познаеш?

— Йо, как е компанията! Кой е готов да разкъртим Вегас?

Да, позна, Магарешкия задник.

Заради Кейт се опитвам да не го мразя толкова много, но някои неща просто могат да се променят. Нали знаеш, когато си бил болен с гнойна ангина и когато премине, по гърлото ти остава едно такова кисело лигаво нещо. Като слуз. Като хрчка. И кашлящ, и се давиш, но каквото и да правиш, не можеш да се отървеш от него.

Това е Били Уорън за мен. Моята собствена хрчка, която няма отхрачване.

Кейт и Ди пицят и го прегръщат.

И той ги прегръща.

— Липсвахте ми, момичета.

— Нямахте нужда да идваш чак дотук. Можеше да се видим направо във Вегас — казва Кейт.

— И да изпусна всичко преди самото парти? Няма начин.

Лично аз се надявах самолетът му да бъде отвлечен от жадни за кръв и мъст терористи. От онези терористи, които режат различни части от тялото ти и ги пращат на семейството ти. Една по една.

Е, какво да се прави. Надеждата не умира. Все пак има и обратен полет, нали?

Най-важното е да се мисли позитивно за такива неща.

Вниманието му се насочва към мен. Погледът му ме обхожда от главата до пръстите на краката.

— Еванс.

— Уорън.

После цялото му внимание е насочено към Джеймс. Хуква към него и го грабва.

— С какво го храниш това дете, Кейт. Толкова е пораснал от последния път.

Да. Не е ли шокиращо. Понеже бебетата не растат или какво?

Плиткоумец.

— Ей, попова лъжичке, купил съм ти подарък. Ще се побъркаш, когато го видиш.

Джеймс се смее.

Случайният наблюдател може да се обърка и да реши, че синът ми харесва този шибаняк. Но аз знам истината. И тя е: животните могат да усетят, ако на един човек му липсва нещо — ако е сакат, увреден, болен или просто не е наред с мозъка, така да се каже. Е, същото е и при децата. И животните и децата го съжаляват. Джеймс не го харесва, а му съчувства. Макар че е само на осемнадесет месеца, Джеймс е по-умен, отколкото Магарешкия задник ще поумнее до края на живота си.

Докато разговорът в кухнята се надига до кресчендо, с Кейт отиваме да разгледаме схемата с местата за сватбата. Слагам ръка около кръста ѝ. Просто защото е моя. Гледа ме нежно, а гласът и е като кадифе.

— Още седем дни — въздъхва тя. — По това време другата седмица ще обличам роклята си.

Това е единственото нещо, в което не се бъркам и за което не знам абсолютно нищо. Пази се в тайна, по-свирепо и от местоположението на Свещения Граал. А това никак не е редно.

— Може ли поне да ми подкажеш? — опитвам за милионен път. — С голямо деколте? Сатенена? Дантелена? От латекс?

Тя клати глава, а аз продължавам:

— Само ми кажи, че не си избрала някоя старомодна рокля с много панделки и дипли и че не изглеждаш като Йети.

Тя се смее.

— Няма да ти кажа. Но... можеш да продължаваш да ме тормозиш да изкопчиш информация.

Да, вече ми се въртят някои идеи, всяка една от които ми гарантира вечен престой в ада и дори в затвора.

— Боже, как ми харесва начинът ти на мислене.

Гласът на сестра ми ме стряска и изважда от греховните ми размисли.

— О, исках да ви кажа. Имаме проблем с маса четиридесет и пет. Един от гостите не е отговорил все още. — Взема бележника си и прелиства. — Това е... Брандън Мичъл... доведеният брат на Делорес. Не ще води партньорка.

Миналото лято майката на Делорес се омъжи за някакво ченге от родния ѝ град. Имам чувството, че само мъж с професионална подготовка да стреля с пистолет и да пази гърба си от вражеско посегателство може да се върже с жена като Амелия Уорън. За такова нещо се иска и огромна доза храброст.

Обръщам се към Делорес:

— Пак проблем с шибаното ти семейство. Какво ви става бе, хора? Като цар Мидас — да превръща в лайно всичко, което докосне.

— Брандън не ми е никакъв — казва тя.

За първи път със сестра ми сме на едно мнение:

— Как да не ти е никакъв? Вие сте от едно семейство — отвръща Александра и размахва пръст пред нея. — Майка ти е съпруга на баща му. Ако се налага да признаваме пралеля Клара за част от семейството, трябва да признаеш и този клоун Майкъл за част от семейството ти.

Пралеля Клара е доведена сестра на прабаба ми. Мисля, че е на около хиляда години. Тя е от онези роднини, които изкарваш от старческия дом в инвалидния стол само един път в годината за някое велико събитие.

Клара обича да танцува и за такава реликва като нея, мога да кажа, че се движи доста добре. Проблемът е само един — понеже е родена преди век и е нещо като антика и живяла във времена, когато на жените не им е било позволено да гласуват, тя е голям фен на женската еманципация. Така че... отказва да носи сутиен.

Никога, по никакъв повод тази жена не слага сутиен.

Гърдите ѝ са масивни. Огромни. Като най-големите балони на света, но направени от цимент. Могат да се квалифицират като смъртоносно оръжие.

На кръщенето на Джеймс Клара се беше развихрила на дансинга на най-новата песен на Риана. Вдига ръце, завърта се... и забива една цица в главата на сина на най-добрия ми клиент. Детето беше в безсъзнание десет минути. Слава богу, че родителите му решиха да не повдигат съдебно дело.

Кейт застава между нас, на самата огнева линия.

— Добре, всички да се успокоят. Ди, обади се на майка си и ѝ кажи да притисне Брандън да каже последно какво става.

Делорес прави каквото ѝ се казва, но аз не млъквам:

— Да, да го притисне яко, иначе ще яде на вечеря с охраната на паркинга.

Ръката на Кейт се увива около кръста ми и започва да ме гали успокоително.

— Спокойно, Дрю. Не е кой знае какъв проблем.

Допирът ѝ е мек. Като двойна доза „Валиум“. Успокоява ме моментално. Когато проговарям, гласът ми е значително по-спокоен.

— Този ден ще бъде дяволски изпитан. Магически. Няма начин да позволя на Преподобните Уорън да го развалят, независимо че става дума за едно просто нещо като подредбата на местата на гостите.

Кейт се обръща към мен и ръката ѝ плъзва към врата ми.

— Ти ще дойдеш ли в църквата?

Рязко обръщам глава назад, за да мога да погледна в очите ѝ.

— И озверели лъвове не могат да ме спрат.

— И ще станем... съпруг и съпруга?

— Да, това е планът.

Тя се надига на пръсти и леко докосва с устни моите. Един път. И още веднъж.

— Тогава всичко ще е наред.

Ди затваря телефона и съобщава:

— Майка ми каза, че Брандън ще идва, но няма да води гадже.

Александра поправя списъка си и зачерква въпросителната, която беше сложила на гърба на стола макет. След това се усмихва:

— Готово. Сега остана да уточня броя на торбичките с лакомства и сме готови.

Очите на Ди се разширяват, сякаш сега се сеца нещо.

— О, за малко да забравя. — Започва да рови в металната си чанта и победоносно вади в двете си ръце дузина близалки.

Всяка дълга около двадесет сантиметра.

С форма на пенис.

Еректирал.

Ди подава една на майка ми.

— Ето, Ани. Не можеш да участваш в тържествата тази вечер, но това не означава, че не можеш да се почерпиш. — После намига и добавя: — Ванилия и шоколад. Ммммм.

Майка ми разглежда близалката от всички страни. Очите ѝ палаво блестят.

— Благодаря, Ди. Ще си го изям след вечеря.

Баща ми се усмихва.

Доста широко.

Страхотно. Сега няколко дни трябва да си представям как майка ми ближе ванилия и шоколад с форма на пенис, докато баща ми гледа. Има много голяма вероятност да остана импотентен до края на живота си.

Мамка ѝ на Делорес.

Добре де, преувеличих малко. Но все пак се надявам да разбереш защо не мога да я понасям. Нея и цялото ѝ родословно дърво.

Защото най-добрият ми приятел не можа да се ожени за нормално момиче, нали? Не, трябваше да си падне по Годеницата на Чъки. Сецаш се за онова зло грозно същество от филма, нали?

Телефонът звъни — портиерът ни съобщава, че колата ни вече е тук. Всички хукваме към вратата, а родителите ми ни прегръщат и ни пожелават весело изкарване.

Изскубвам Джеймс от ръцете на Уорън. Имаме късмет — синът ни не е от онези прилепчиви деца, които започват да циврят веднага щом майка им се отправи към вратата.

Въпреки това, сбогуванията с Джеймс никога не са забавни.

Кейт го целува по бузата и прибира косата му зад ушите.

— Обичаме те, бебо. Ще се върнем скоро.

Целувам го по главичката. И после задавам най-тъпия въпрос:

— Нали ще слушаш баба и дядо?
Той ме поглежда, усмихва се широко и казва:
— Не.
Поглеждам Кейт, свивам рамене:
— Е, поне е откровен.

ГЛАВА 5

Не съм голям фен на пътуването със самолет. Причините са няколко.

Първо, има пилот и никога не можеш да си сигурен, че знае какво прави. Може да си е взел разрешителното ей така, на шега. Или баща му да е дал щедро дарение на училището за пилоти? Ако искам да рискувам ми дали е напълняла.

И ето и другата причина: независимо колко души минават през охранителите на летището, независимо колко ги опипват, независимо колко чанти преглеждат тези бивши служители от „Макдоналдс“, ако някой иска да направи някоя беля, ще намери начин.

Просто аеролиниите трябва да бъдат откровени с пътниците си. Да вземат пример от табелите на плажа „Плувайте за собствен риск“. И когато ти подават бордната карта, трябва да ти казват: Я чакай малко, само да те предупредя да се молиш през целия път някой идиот да не вземе, че да взриви самолета. Сега, от името на компанията — приятно пътуване.

Няма да е много зле, не мислиш ли?

И най-накрая печалната и напълно обезкуражаваща истина — ако не дай си боже се случи нещо, авария или друго, си мъртвец.

Нали знаеш как все повтарят, че според статистиките в автомобилни катастрофи, отколкото в самолетни, бла, бла, бла. Но ето точно тук е работата — много хора претърпяват катастрофи, стават и излизат от колите си без драскотина, нали?

А сега ми кажи колко оцелели от разбит самолет познаваш.

Именно! Николко.

Въпреки това, не позволявам на тези тревоги да помрачават живота ми. Не ми пречат. Никак.

Защото страхът не прави от човека страхливец — действията му го правят такъв.

За мен могат да се кажат много лоши неща, но страхливец не е едно от тях.

Трябва да призная, че колкото и да мразя да летя, има известни предимства. Имам предвид огромното количество прилично изглеждащи свободни жени по летищата и в самолетите. Има о-колко-съм-самотна домакиня, има бизнес дама, която не е виждала penis от месец, студентка, която си търси забавление, и да не забравяме стюардесите.

През последните години качественият контрол по отношение на последната група спадна рязко. Навремето в длъжностната характеристика на стюардесите беше включено задължително условие: сексапил.

Уви, нещата вече не стоят така. Но все още аеролиниите назначават поне една, която става за чукане. Когато бях млад и необвързан, тези момичета бяха най-отзивчивите. Винаги готови и нетърпеливи да те обслужат.

Навремето, при едно пътуване до Сингапур, в самолета имаше три изумителни момичета, които умираха от желание да ми покажат всички забележителности.

В хотелската си стая.

Ето това наричам полет в прегръдката на небето. Дружелюбно небе.

И като стана дума за това, ето една се задава и върви право към нас. Привлекателна е — елегантно слаба, висока, тъмна дълга коса, прибрана назад и тъмносини очи с някакъв екзотичен нюанс. Има перфектен маникюр и ръцете ѝ са точно необходимата големина, за една сваятна ръчна.

Да, мъжете забелязват такива неща.

— Извинете, сър, но се налага да закопчеете колана и да не го откопчавате, докато капитанът не изключи знака, който виждате тук горе.

Поглеждам към въпросния колан и пак към лицето ѝ.

— Да. Защото ако самолетът тръгне да пада от двадесет хиляди километра, точно това безценно парче плат ще ме спаси от сигурна смърт?

Както вече ти казах, тези хора са такива лицемери!

Тя се смее и знакът изгасва.

— Мисля, че капитанът ме чу.

— И аз така мисля — плътните ѝ розови устни се усмихват.

Синеоката се оглежда из кабината първа класа и казва:

— Едно малко птиченце ми каза, че всички тук заминават на предсватбен купон. И че вие сте младоженецът.

— Така е.

— Поздравления. — Подава ми подава една мимоза^[1].

— Благодаря.

После подава една чаша и на Кейт и пак се обръща към мен.

— Къде... сте отседнали?

— „Белажио“ — отговарям и отпивам от коктейла си.

— Много хубаво.

И тогава се навежда достатъчно близо до мен, за да усетя евтиния ѝ и прекалено сладникав парфюм, и мята бомбата:

— Свободна съм от мига, в който кацнем в Невада. Ще отседна при приятели... но може да минем към казиното в „Белажио“ тази вечер? Приличате ми на хора, които играят на ролетките с високи залагания.

Приятелите ми и аз не сме от хората, които обичат да демонстрират състоянието си. Повечето хора с пари не се фукат с тях. Но белезите са видими: хубави куфари, часовници „Ролекс“, стилни, но скъпи марки дрехи.

И да, това момиче току-що прекрачи позволената линия. Думите ѝ прозвучаха като предложение, защото си беше направо такова, което е проява на грозно неуважение, особено като се има предвид, че годеницата ми седи до мен.

Не съм изненадан. Макар че е прието мъжете да бъдат смелите преследвачи на жертвата си, жените могат да бъдат много по-дръзки. Няма срам, няма спиралка.

Ще забият нож в гърба на конкуренцията си, без да се замислят. По-бързи са от Джейсън Ворхис^[2].

Питай Стивън, ако не ми вярваш. Когато с Александра бяха гаджета, почти всяка от така наречените ѝ приятелки се опита да се покачи на лицето му и да го обкрачи, сякаш е кон за езда.

Защото бяха красиви. И завистливи.

И искаха да имат това, което имаше Александра.

Някой мъже, като Джак например, биха приели такива номера с отворени обятия. Но не и аз. Вече не.

Играя го грациозно, но категорично — вземам ръката на Кейт и я целувам така, че момичето да види диаманта на пръстена ѝ.

— Тази вечер ще бъдем доста заети. Благодаря все пак.

Тя прави крачка назад, обидена е.

— Както искаш.

Не се случва за първи път и знам, че няма да е за последен. Кейт го понася добре, но знам, че дълбоко в себе си ще се пръсне. А аз, без да се замислям, се възползвам от ситуацията. Виждаш ли това дяволче на рамото ми? Да, готово е, сега запрята ръкави. Само гледай.

Навеждам се към Кейт:

— И ще я оставиш да се измъкне ей така?

Тя продължава да чете списанието си, прелиства страницата и пита:

— Да се измъкне от какво?

— С това предложение, което току-що метна в лицето ми. Искане да яде от твоята паничка. Ако някой мъж беше дошъл с такава оферта при теб, сега вече щеше да яде камъните от паважа.

— Не съм на шестнадесет, Дрю. Минаха ми дните да се скубя с някоя за косата заради мъж.

Какво ли не бих дал да видя онези времена.

— Не казвам, че трябва да я скубеш и да си късате дрехите... — смея се. — Макар че би било страхотно да се погледа. Казвам само, че трябва да я сложиш, където ѝ е мястото. Да ѝ покажеш на кого принадлежа.

Кейт затваря списанието и клати глава. Очите ѝ са весели.

— Знам какво се опитваш да направиш.

— Какво?

— Опитваш се да ме накараш да правя секс с теб. В тоалетната.

Хвана ме.

— И свирка става. — Тя се смее. Така е, защото все още си мисли, че се шегувам. — Наистина си добра.

Тя пак отваря списанието.

— Никъде няма да стигнеш с ласкателства, Еванс. Най-малко до гащите ми.

— Защо не? — скимтя.

— Защото всички наши приятели са тук.

— И какво от това?

— Ще ни чуят.

— Не, няма — лъжа светкавично.

— Има голяма вероятност да ни чуят.

— Ще ти напъхам бикините в устата и няма да чуят нищичко.

Тя пъшка пренебрежително.

— Звучи романтично. Но няма да се случи.

Сега вече съм сигурен, че след малко ще я чукам в тоалетната. Но признавам, това увещаване, самият факт, че трябва да се потрудиш, за да си го извоюваш, цялото това сексуално напрежение ме възбуждат и поддържат уменията ми в изключително добра форма.

А когато знам, че накрая ще си го получа? О, тогава е още по-забавно.

Опитвам различна тактика: чувство за вина:

— Това е традиция, Кейт. Като да потупаш талисмана на отбора, преди да излезеш на стадиона. За късмет. На лош късмет е да се нарушават традициите. Може да се случи нещо лошо. Как би се почувствала, ако този самолет се запали и разбие само защото ти не се искаш да му пуснеш?

— Ще поема риска с лошия късмет.

Поглеждам напред и въздъхвам. Тоя полет е пет часа. Не, няма начин Кейт да издържи толкова дълго. Защото когато си настроил китарата добре, тя свири.

Изчаквам няколко минути и се обръщам към нея.

И започвам бавно.

Една ръка на бедрото ѝ. Рисувам лениви кръгчета. След малко и другата ми ръка е вече в действие — галя ръката ѝ, масажiram рамото ѝ, помагам ѝ да се отпусне. Завладявам сетивата ѝ.

Забележи, че вече не ме бута. Защото макар че горните устни казват не, има втори чифт и те с готовност казват да. Те са винаги с вдигната ръка, когато става дума за веселба.

Навеждам се към нея и устните ми нежно гаят бузата ѝ. После минават леко по брадичката. Ръката ми се промъква нагоре и нежно стиска гърдата ѝ. Разтърквам я. Плъзгам я, дразня я.

Кейт диша учестено. И списанието пада от ръцете ѝ.

— Дрю... — казва с леко предупредителен тон.

— Само ме целуни — прошепвам в ухото ѝ. — Това е всичко, за което те моля, бебо. Една целувка.

Великите заклинания на всеки един тийнейджър на задната седалка на колата на баща си. Ако някое младо момиче чете тези страници — внимавай, никога не е само една целувка. Преди да се усетиш, от първа база наглецът бързо ще скочи на втора и ще усетиш голът на няколко инча.

Кейт притиска уста до моята, позволява ми да я съблазня с езика си.

Толкова топла, толкова влажна.

Горещо, тежко желание се разлива в стомаха ми и според всички очаквания, панталонът ми се издува.

Залавям се с мекото на ухото ѝ. Смуча и хапя. Говоря мръсни неща, думи, изпълнени с копнеж и потребност, думи, които не ти и трябва да чуваш. Колко я желая, колко е красива, какви следва подробно описание на всяка поза, в която искам да ги правя.

Бедрата и тазът ѝ отскачат напред и търси пръстите ми, които вече са разположени между краката ѝ. И когато е готова, докарана до желаното състояние, задъхана и нуждаеща се, аз издърпвам ръката си и казвам:

— Да го довършим в другата стая.

Кейт захапва долната си устна. Леко размътените ѝ очи се стрелват настрани да се увери, че никой не ни гледа. И точно е на ръба да се огъне...

Когато нечие чуждо тяло се цопва между нас, половината върху мен, половината върху нея. И миризмата на лак за коса напълва устата ми.

Мамка му.

— Надявам се да си се наспала добре, Кейт, защото това, което съм планирала за тази вечер изисква доста енергия.

Делорес, кой друг?!

Размърдва си задника, така че да може да се настани между нас. И успява! Кейт се съвзема много бързо.

— Трябва да съм отпочинала преди такива мероприятия.

Тялото ми пука от неизразходвана сексуална енергия.

— Мамка му, как може да се намърдваш така. Бяхме започнали нещо.

Ди Ди се обръща към мен и ме гледа с открито презрение. И много добре знае какво е прекъснала.

— Разбира се, че мога и аз лично нямам нищо против. Ти можеш да се разкараш. С Кейт имаме да си говорим за наши си неща.

— Не се приема.

— Ало! Това е ергенско парти. И започва сега. Ти не си поканен на нашето. Ходи да си мериш пишката с момчетата и да им разкажеш какво голямо лайно си пуснал снощи или там каквото правите, когато ни няма край вас.

Стискам зъби. Челюстта ми пука, хапя език, за да не й кажа, че се държи като вмирисана суха дърта пичка.

О, извинявай, ако ти се е сторило прекалено силно казано. Извинявам се, аз съм виновен. И доктор Сюз. Ние го четем в нашата къща.

Поемам дълбоко въздух и затварям очи. Облягам глава назад. Ще я чакам. Все някога ще си иде. Или мога да използвам възглавничката, върху която има петно от сперма от някой друг гост на авиокомпанията, за да я удуша.

Мисълта ме кара да се усмихна.

Ди Ди и Кейт говорят.

И говорят.

След няколко минути звуците се сливат в моето мъжко ухо и напомнят на звуците, които Чарли Браун^[3].

— Уа уа уа уа уаааа... подаръкът за рождения ден на Матю... уа уааа уа уаааа уааааа уа уа уа... не бях сигурна... Уа уа уа уа уа уаааа уа... пристигна в последната минута... уа уа уауа уаааааа... толкова изненадан... Уа уа уаааа уа...

Подаръците са нещо много важно за жените. Но наскоро разбрах, че не е толкова важно какъв е подаръкът. Не е важно и колко пари си се изръсил за него. Ставало думата за „усилието“. Символиката на подаръка. Подаръкът показвал колко мислиш за тях и за това, с което искаш да ги зарадваш.

Например, ако Кейт си беше изпуснала кърпичката на първата ни среща и аз я бях намерил по тази кърпичка и ако я бях сложил в рамка и ѝ я бях подарил за някоя годишнина, щеше да ме чука, докато изпадна в кома, за да ми покаже колко ми е благодарна.

Кое то не означава, че кърпичката не си е само кърпичка. Но за Кейт би означавала много повече.

Миналата година, за да изработят с восък инициалите ми върху четката ѝ за коса. Бях трогнат.

И като се заприказвахме за хубави подаръци, да се върнем на Ди и Матю. Отварям око с известна доза любопитство.

— Какво ще му подариш за рождения ден?

Тя се усмихва самодоволно:

— Ще е най-великият подарък, който една жена може да подари на мъжа, когото обича.

— Анален секс? — опитвам да отгатна.

Кейт покрива очи с ръце. Усмивката на Ди Ди изчезва.

— Не, свиня такава. Подарявам му здраве. Моята специалистка по акупунктура си разчисти цялата програма, за да работи върху него цял ден.

Смея се, защото това вече обяснява много неща.

— И това ти е подаръкът? Наистина? Значи идва рождения ден на пича и ти го пращаш да му забиват игли в лицето? Цял ден? А за Коледа какво си му предвидила? Колоноскопия?

Кейт решава да поясни:

— Дрю, това се прави с цел Матю да се откаже от цигарите.

Да, Матю е пушач. Статистически, ако не пропушиш до седемнадесет, никога няма да пропушиш. Но моят приятел е изключение от правилото. Започна да пуши в колежа по време на доста стресиращ футболен мач от Националната футболна лига.

Матю обаче държи лошия си навик в пълна тайна. Защото Франк думка по две кутии на ден и като всеки пушач, е готов да накълца пръстите на детето си, ако разбере, че пуши.

Вдигам ръце и се предавам.

— Вземам си думите назад, Ди. Това е страхотен подарък. Подкрепям те за всичко, което ще откаже Матю от това да си докара рак. Това е нещо хубаво.

Тя буквално се потупва по рамото.

— Благодаря, Дрю.

— Пак заповядай. Сега, след като уточнихме това... и го казвам по възможно най-милият начин... би ли се разкарала оттук?

— Не. — Усмивката я няма. — Казах ти, че това е моето време. Моето време с Кейт.

Кейт се пресяга и ме докосва по крака:

— Дрю, защo не искаш да отидеш при момчетата до края на полета?

Тропам с крак.

— Как така тя има „време с Кейт“? Къде е моето време с Кейт? И аз искам време с Кейт.

Ди Ди ми отговаря вместо Кейт:

— Ще имаш много време с Кейт другата седмица. Нарича се меден месец, задник прост.

— Да го духаш — казвам със злост в погледа.

— Да, това го правя. Доста често. Матю не се е оплакал.

— Повдига ми се. Кейт, ще ми погалиш ли коремчето?

Кейт се усмихва и започва да ми говори с онзи майчински глас, с който говори на Джеймс, когато му обяснява, че трябва да се държи добре.

— Да, Дрю. Ще ти погалия коремчето. Ще ти погалия и останалите части от тялото, които копнеят да бъдат погалени, но когато стигнем до хотела.

Въздъхвам и се предавам. Никой няма да ме чука.

Точно започвам да изпадам в дълбока депресия, чувам гласа на Джак. Кънти из цялата кабина.

— Копеле, имам порно в канала за филми.

Когато някой извика „порно“ в затворено пространство, ситуацията много напомня на алармата в пожарната, когато известяват пожарникарите, че трябва да тръгват към горящ обект.

Четири чифта крака се запътват към Джак. В това число и моите.

Може би няма да е толкова зле да прекарам малко време с момчетата.

Знам какво си мислиш — Престани да ни губиш времето, карай направо към забавната част.

Кълна се, работя по въпроса. Освен това, не е зле да се насладиш на добрите времена, докато ги има. Аз поне им се насладих.

Имам чувството, че нещата ще излязат от контрол. Много бързо. От този миг натам.

Защото следващата ми спирка е Лас Вегас.

Ненаправно го наричат Град на Греха.

-
- [1] Шампанско с изстуден портокалов сок. — Б.пр. ↑
 - [2] Сериен убиец от филма „Петък тринадесети“. — Б.пр. ↑
 - [3] Персонаж от комикса Peanuts. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Когато става дума за луксозни хотелски стаи, може да си помислиш, че пентхаусът е самият връх. И в повечето случаи ще си прав.

Но „Белажио“ предлага нещо по-добро.

Вилата.

Това е мястото, където отседат само кралски особи, президенти, министри и известни звезди.

Пет спални, официална трапезария, офис, библиотека и кухня — всичко от дърво и мрамор. Оборудвано е с възможно най-скъпите и модерни уреди и аксесоари и италиански материи за пердета, дамаски и завивки.

Вилата върви с прислуга и иконом на пълно работно време, денонощно.

Парите не могат да купят щастие, но дяволски много помагат, ако искаш да останеш щастлив.

Като официалните лица на това събитие, ние вземаме голямата спалня. Банята към спалната ни има душкабина и джакузи, което мисля да вкарам в доста добра употреба. Малко по-късно Стивън и Александра, Делорес и Матю се настаняват по стаите си. Във всяка има камина и огромно легло.

Ерин заема една от по-малките стаи — леглото е малко по-малко, но все пак огромно за сам човек, дори за трима.

Джак и Уорън се набутват в последната стая.

Добре че има поне една стая с две легла, защото единственото нещо, което един мъж няма да направи никога и при никакви обстоятелства, е да легне в едно легло с друг.

В такива случаи всеки мъж би предпочел да спи гол върху остри камъни, отколкото да се събуди със заредена кожена пушка опряна в задника му.

Икономът, когото всички наричаме господин Белведере, ни разхожда из къщата и ни показва с какво разполагаме, прислугата се

заема да оправи багажа ни, а ние сядаме да си прегледаме програмата за деня.

Матю е седнал на големия двоен кожен фотьойл. Делорес се е настанила в него.

— Има турнир по воден волейбол на двадесет минути от тук. Може да отидем и да започнем оттам. Да ни хване малко слънцето. После да отидем да ядем барбекю. Знаеш колко си падам по една добре изпечена свинска пържола.

Всички мъже кимаме в съгласие.

Ди Ди започва с програмата на жените.

— Партито на Богините започва в пет...

Партито на Богините... за мъжете това е като сън... нещо мистично. Като мита за гърнето със злато в края на дъгата. Като бой с възглавница между съблечени до кръста момичета, които са се събрали да спят в някоя приятелка.

Това си е баш като женска секс оргия, само че няма истински секс.

Според легендите има много голям избор играчки — вибратори, специално бельо, всякакви приспособления за инструкторка, която го обучава в най-различни умения, като например поемане на пениса дълбоко в гърлото, мастурбация, танци на пилон.

— ... но преди това, дами, имаме запазен час в спа салона, за да се направим красиви за тази вечер.

Прокарвам ръка през тъмната коса на Кейт, която е седнала до мен на дивана.

— Това е загуба на време. Не можеш да подобриш нещо, което вече е свършено.

Тя се изчервява. Господи, колко е изумителна.

Ди Ди веднага ме контрира.

— Само чакай да ни видиш после. Ще бъдем епилирани, оскубани до последния косъм и масажирани. Кълна се, Кейт, когато почувстваш ръцете на Рикардо, все едно те докосва оргазъм.

Любопитството ми надделява.

— Рикардо? Не е ли малко странно име за жена?

Делорес върти очи.

— Да, би било, но Рикардо не е жена. Той си е истински мъж. Отвсякъде. Има тяло на гръцки бог. Като Арнолд Шварценегер в това,

да ползва това тяло. Особено ръцете.

Има мъже, които биха били ОК в такава ситуация. Мъже, които биха останали спокойни. Като Матю. Мъже, които биха проявили разбиране. Като Стивън. Такива мъже биха целунали момичето си по бузата ѝ и биха казали: Не забравяй да се забавляваш, скъпа.

Но въпреки емоционалното ми израстване през последните няколко години, това просто не е начинът, по който работи съзнанието ми.

Така че аз просто казвам:

— Да, само че няма да се случи.

Кейт слага ръка на крака ми.

— Дрю, това е само масаж.

— Това вече го знам. Две думи и един предлог — с щастлив край. И още две думи — няма начин.

Александра се опитва да помогне:

— Спокойно, брат ми. Няма от какво да ревнуваш.

Разтварям широко ръце:

— Кой ревнува? Аз ли? Не, не ревнувам, защото няма да се случи.

Обръщам се към Кейт и ѝ обяснявам най-спокойно.

— Наистина ли си мислиш, че съм в състояние да седя тук и да оживея, ако знам, че си гола, че всичките неща, с които те е дарил бог, са покрити само с една хавлиена кърпа, докато оня шибаняк Рикардо Монталбан^[1] те пипа къде ли не и те кара да стенеш? Остави тая работа. Всички твои стонове принадлежат на мен. И са платени с цената на този камък на ръката ти.

Ди Ди подава изпъната длан към Матю.

— Знаех си, че няма да го понесе. Плащай.

Той вади портфейла си и слага двадесетачка в ръката ѝ. Аз клатя разочаровано глава и го гледам потресен.

— Как си могъл да си помислиш, че ще се съглася на такова нещо? — Той вдига рамене, а аз присвивам очи. — Не мога да те позная, човече, честно.

— Рикардо е страхотен мъж. Ръцете му са истинска магия. Ако бях гей, определено бих се омъжил за него или бих сключил някакво друго законно партньорство.

Стивън се включва в дискусията:

— Ти пък как си позволил на този Рикардо да те гали и пипа къде ли не? Мислил ли си за вероятността вече да си гей?

— Да го духаш — отвърща Матю.

Стивън се смее:

— Ето, видя ли какво имам предвид. Тези сублимни реплики удрят по моя гей радар. Стелката е към червено. — След което вдига пръст и сочи към всеки от мъжете в стаята. — Бип. Бип. Бип... — Стига до Матю. — Биинииииииииииип.

Били и Джак се попикават от смях, а Матю му показва среден, което не му помага много в конкретната ситуация.

Кейт засяга отново обсъжданата тема:

— Наистина ли е проблем за теб?

— Да, абсолютно. Това може да сложи черно петно върху спомена за целия уикенд.

Тя въздъхва и казва на Делорес:

— Отмени моя час за масажа.

Ди Ди е буквално отвратена.

— Не го казваш сериозно, нали? — крещи и мята ръце във въздуха. — Ето че се почва. Още дори не сте женени и вече те контролира? Налага ти какво да правиш и какво да не правиш?

Скачам в защита на Кейт:

— Тя просто уважава чувствата ми. Това е здрава и зряла връзка и те съветвам някога да опиташ. Не е никак зле.

— Аз никога не нанарявам чувствата на Матю.

Кейт скача.

— Тук сме, за да се забавляваме, а не да торМОЗИМ годеника ми.

Ди Ди се цупи:

— Моятта представа за забавление е именно тази — да торМОЗЯ годеника ти. Всичко развали!

Все пак грабва слушалката и се обажда в спа салона. Кейт се сгушва до мен и обляга глава на рамото ми. Целувам я по главата.

— Благодаря ти.

— Пак заповядай.

— Когато се върнеш от разкрасяването, може ли да получа моето „време с Кейт“, което ми дължиш?

— А това случайно включва ли да довършим това, което започнахме в самолета?

— Да — кимам бавно. — И ти гарантирам, че ще бъде незабравимо „довършване“.

— Винаги е така — казва и ме целува закачливо по устните. Езикът ѝ леко докосва моя.

Когато Кейт се отдръпва назад, облизвам долната си устна, за да усетя вкуса ѝ.

— Преди да се разделим, някой иска ли да дръпне по един джойнт?

Не съм привърженик на каквито и да е наркотици. Дори и на тези, които се употребяват с цел възстановяване на нервната система. Това можеш да го постигнеш и с алкохола — пийни едно-две, после намаляваш темпото и се наслаждаваш на лекото опиянение.

Или ако искаш, можеш да започнеш ударно с пет бързи шота.

И в двата случая обаче имаш контрол и знаеш колко искаш да се напиеш. Ако не искаш да си пиан като свиня, спиращ, ако искаш обратното — не спиращ. Но контролираш положението.

Наркотиците обаче са като влак без машинист. Качиш ли се, край — няма никакъв шанс да намалиш, когато пожелаеш. Не можеш и да се откажеш и да слезеш, когато поискаш.

Ди Ди не споделя моите възгледи.

Предполагам никой не се учудва.

Тя веднага се настанява до братовчед си.

— Слава богу! Мислех, че никога няма да попиташ.

Уорън бърка в джоба си и изважда прозрачна торбичка, в която има марихуана, няколко свити цигари, и ярко оцветен бонг.

— Откъде купи тревата? — пита Ерин.

— От Ню Йорк. — После се замисля и отговаря: — На практика я купих по пътя от Калифорния за Ню Йорк и после взех още. Качествена е — с високи лечебни качества. Чистачът в музикалното ми студио има глаукома.

— Да, но как я прекара през охраната на летището? — пита сестра ми.

— Слагам я в боксерките си — обяснява гордо Уорън. Когато минавам през скенера, изглежда сякаш имам повечко косми по долните етажи.

Повдигам вежди.

— Ето ти един резервен вариант. Ако музикалната ти кариера претърпи срыв, винаги можеш да се преквалифицираш в дистрибутор.

Докато му предлагам тази опция, си мисля, че дистрибуторите на дрога умират рано, така че мен специално ме устройва.

Уорън подава един джойнт на Ди и тя го пали. Матю тръгва към тях.

— Мога и аз да опитам от билката.

Ерин се колебае.

— Никога не съм пушила марихуана — казва.

— Тогава си дошла на подходящото място — уверява я Уорън. — В това шоу всички сме приятели.

Тя все още се колебае и изглежда притеснена.

— Просто откажи, Ерин. Само загубеняците се друсат — казвам и соча с палец към Уорън. — Наистина ли искаш да свършиш така?

Делорес вдига ръце и свива нокти като хищно животно, готово да нападне.

— Не притискай колегите си! Хайде, Ерин. Трябва да опиташ поне веднъж. Отпусни се малко, момиче.

— А това е екземпляр номер две.

Ерин ме гледа с широко отворени очи и ме моли за разрешение.

— Мисля, че ще опитам. Искам да кажа... Понякога трябва да умееш да си казваш „какво толкова“, нали Дрю?

Не може да се спори с цитат от „Рискован бизнес“, затова само свивам рамене, а тя се присъединява към другите.

Джак не се интересува:

— Благодаря, пич, но напоследък гледам да държа отровите далеч от тялото си.

Александра също отказва — просто маха с ръка.

Стивън обаче изненадва всички:

— Защо пък не. Ще изживея отново похабената си младост.

Александра веднага го смазва:

— Какво искаш да кажеш с мъж, ти все още живееш похабената си младост.

Стивън подава ръка към Уорън и казва:

— Моята я направи двойна.

Уорън му подава пълен бонг и запалката, след което подава една цигара на Кейт.

— Може би по-късно — отказва тя.

Прекосявам стаята и отварям широко прозореца и пускам вентилатора.

— Еванс, ти не искаш ли?

— Приличам ли ти на човек, който ще сложи в устата си нещо, което е било в близост до изпотените ти ташащи? По-скоро бих целунал задника на слон в джунглата.

Уорън дърпа яко и после бавно изпуска дима.

— Звучиш като някой от отдела за борба с наркотиците.

Гледам го безизразно.

— Да, за тях бачкам. Почивните си дни прекарвам с Джони Деп на Джъмпстрийт^[2].

Матю, който най-вероятно вече е отлетял из облаците, започва да се киска и съобщава пред всички.

— Не, бе копеле. Андрю е печен. Но с Мери Джейн^[3] не се разбират добре. Опитва веднъж в колежа и нещата между тях не тръгнаха добре.

Кейт се обляга напред и наостря слух.

— Тази история не я знам.

— Не е един от великите ми моменти — пояснявам.

Матю вече се смее с глас.

— Дръпна четири пъти и след това започна да бяга из къщата и да заключва всички врати и прозорци. Мислеше, че баща му ще се появи или че цялото ЦРУ получи паник атака. — После ме поглежда и казва: — Копеле, мислех да те карам в спешното. Изглеждаше сякаш всеки миг ще получиш сърдечен удар.

Всички се смеят. За моя сметка.

Дори Кейт.

Уорън клати щастливо глава.

— На Еванс тревата не му понася. Хубаво е да се знаят такива неща. Сега ако някога реша да си правя ташак с теб, знам какво да направя.

Приятелите са за това — да ти се подиграват. Това е едно от предимствата да знаеш всичко постижения, всички конфузни моменти, мръсни малки тайни. Но това е нож с две остриета.

— Продължавай да се разхождаш по алеята на спомените, Матю.
И аз мога да извадя няколко спомена от ръкава.

Той разтваря ръце:

— Аз съм отворена книга.

— Сигурен ли си?

— Давай, вади каквото имаш да вадиш.

Обръщам се към жена му:

— Ди, Матю разказвал ли ти е правеше свирка, мъжът ти, без да иска се изпика в устата ѝ.

Матю буквално се приземява на земята и ефектът от тревата се изпарява, а Стивън се дере от смях.

— Оле, колко гадно — изпищява Ерин.

— И ето така Матю се сдобил с прякора си Фишър Златният Душ.

Александра изглежда едновременно отвратена и развеселена.

— Гадно — коментира Джак.

Кейт покрива ушите си.

В началото Делорес се смее, но след малко се обръща към мъжа си и казва:

— Съсипана съм. Сега няма да мога да ти правя свирка, без да мисля за тази случка.

Матю ме гледа с приятелска враждебност:

— Ти си от отдела за борба с ерекцията.

А аз само се усмихвам:

— Ето защо е хубаво да имаш приятели, приятелче.

Десет минути по-късно Ерин фотъйола крака. Очите ѝ са почти затворени. Повдига бавно едната си ръка, после другата, и казва:

— Това е страхотно. Толкова съм спокойна.

Лицето на Стивън е отпуснато и едва помръдва ръка да посочи лъскавото пиано.

— Хей, Били, защо не ни посвириш нещо?

Да, господин Подлога може да свири на пиано.

Ди веднага ръкомаха и крещи:

— Велика идея. Едно качествено надрусване върви най-добре с малко нежна музика. Дай нещо леко и нежно, братовчед ми.

Господин Имам Лайна Вместо Мозък се настанява зад пианото, пука пръсти и започва да свири.

След две инструментални парчета, започва да пее „Някой като теб“ на Адел.

Когато запява последния куплет, как нещата между него и бившата му любима не са свършили напълно, как има шанс и така нататък, моето настроение драстично се вкисва. Като прясно мляко, оставено няколко дни на слънце.

Ето защо винаги съм и ще мразя Били Уорън и в червата си.

Защото въпреки историята на Матю за приключението ми с тревата, аз не съм параноик. Аз съм наблюдателен. Интелигентен. И дяволски умен, за да знам защо от всички възможни песни на света, той избра да изпее точно тази.

И което е по-важно — знам за кого я пее.

Няма случайности. Езикът на тялото и фройдистките подхвърляния имат голямо значение. Това е нашият подсъзнателен начин да покажем как всъщност се чувстваме. Какво наистина искаме.

А някъде дълбоко в себе си, Уорън Птичийт Мозък мисли съвсем неадекватно — мисля, че той все още иска Кейт.

Погледни му лицето — винаги изглежда така, когато знае, че тя го гледа как пее. Главата ѝ е леко наклонена, а на устните ѝ има мъничка усмивка — смес от гордост и удивление. Адмирация. И вероятно спомен по отминали чувства.

Знам, че Кейт не изпитва вече такива чувства към него, знам, че е избрала мен, знам, че обича мен повече от него, но въпреки това той ме вбесява.

Много.

Защото Кейт е единственият човек, когото аз съм гледал по начина, по който тя гледа него. В безкрайния списък от жени, които съм имал, тя е единствената, която съм гледал с чувство.

Когато изсвирва и изпява и последната нота, аз успявам да преглътна омразата си, но Матю, Ди, Стивън, Ерин и Кейт ръкопляскат. Александра дори забърсва сълза, за бога! А Джак казва:

— Дяволски добър! Покрай тоя музикален бизнес, предполагам, че жените ти се лепят като мухи. Тази вечер, Били, ти си моето дясно крило.

Уорън кима срамежливо:

— Няма проблем.

Аз ставам:

— Сега, след като получих моята доза естроген, какво ще кажете да тръгнем към онзи басейн и да видим какво става с волейбола и барбекюто? Не знам за вас, но аз съм готов за първа спирка от многото спирки, които предстоят тази вечер.

Всички се съгласяват.

Притискам Кейт към себе си и се прибираме по стайте да се преоблечем и да се подготвим да тръгнем — жените по тяхната си програма, а ние по нашата.

[1] Мексикански писател, поет, журналист и есеист. — Б.пр. ↑

[2] Американска комедия от 80-те на миналия век с Джони Деп в главната роля. Действието се развива в Отдела за борба с наркотиците. — Б.пр. ↑

[3] Жаргонно за марихуана. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Барбекюто край басейна е само за пълнолетни и вече е в разгара си. Музика, слънце, бикини — докъдето ти стига погледът.

Някои от тях не стават за гледане.

Дами, помнете: бански от две части е привилегия, а не право.

Вземаме си една кабина близо до бара и се настаняваме под големия чадър. Бирата ни пристига, докато чакаме да ни дойде редът за волейболния турнир.

За мъжете колективните спортове имат силата да вдъхновяват. Сякаш всички тръгваме на война. Ние срещу тях. Това е като да прекараш със съотборниците си нощта в лисича дупка — изживяване, което сближава. Дори ако не можете да се понасяте, пак ще застанете един до друг, подреждате редиците и сте готови за атака.

Вие сте един взвод. И който не е с вас, е срещу вас. Те са врагът.

Защо ти казвам това ли? Скоро ще разбереш.

Засега отпивам от бирата си и се фокусирам върху киселото лице на Стивън.

— Какво става между теб и сестра ми?

Той не се изненадва от въпроса ми, но няма и желание да говори.

— Не искам да говоря за това.

— Не искаш да говориш за това? Моля? Да не би по пътя за Вегас да ти е пораснала вагина? Предполагам следващото, което ще ми кажеш, е „Нищо ми няма, добре съм“. Не бъди кучка. Говори, Стивън. Какво става?

Той прокарва ръка през лицето си и се заглежда в басейна. И мисли. Колебае се.

После се обръща към нас, навежда се напред и обляга лакти на масата.

— Добре. Започна се преди две седмици. Около два дни Александра беше в супер лошо настроение. Но не се притесних — често се случва. И после намерих нещо в банята, в кофата за боклук...

тест за бременност. Съчувствие. Звучим като тъжна мексиканска вълна на кофти футболен мача.

— Сега вече никога няма да те пусне да излезеш от къщата.

— Трябва да ѝ оставяш по малко разстояние между децата, Стивън. Ако ги правиш прекалено често, някое може да изпадне от корема ѝ много преди да е време.

— Сега ще станете трима срещу двама. Прецакан си.

Стивън вдига ръка.

— Не, не е бременна. Тестът беше отрицателен. — Отпива от бирата си и продължава: — Но когато я попитах за теста, тя направо откачи. Крещеше ми как не я разбирам. Как не трябвало да се притеснявам за други деца, понеже съм щял да мога да ги правя, докато стана на седемдесет. И как мъжете са пълни лайна. И оттогава е непоносима. Просто използва всеки повод да ми се сърди и да ми вика.

— Може би има нужда от почивка — предлага Матю. — Да излезе някъде, да се почувства жена, а не само майка?

Стивън клати глава.

Резервирах една нощ в „Хамптънс“, накарах баща ми да зареже всичко и да дойде да гледа децата, но когато ѝ казах, тя ми заяви, че не иска да участва в такова нещо. Направо ме застреля. И след това ми крещя, че съм правил планове, без да се консултирам с нея.

— Мога ли да кажа, че не съм изненадан? — пъшка недоволно Джак. — Не се обиждай, но Александра винаги е била студенокръвно животно.

Не се намесвам след коментара му, защото знам така.

Гласът на Стивън омеква, става замислен, изпълнен с копнеж.

— Но... тя не е точно такава. Това е само фасадата ѝ. Истинската Александра е топла... и забавна... и би отишла до края на света за хората, които обича. Така беше допреди две седмици. Аз бях един от тези хора. Но напоследък... не е така. И не знам защо.

Започвам да пощипвам носа си:

— Стивън, трябва да оправиш причините за това, не и сега.

Той не приема думите ми особено добре.

— На теб ли? Какво общо има всичко това с теб?

Насочвам обвинително пръст към него.

— Ти и Александра сте моят златен стандарт. Вие сте единствената причина да вярвам, че бракът може да просъществува и

заради вас не се посирам от страх, че другата седмица се женя. Вие сте моето доказателство, че бракът е работеща институция.

— Четиридесет години — отбелязва той.

— Да, но те са стари и не се броят. Не се разделят, понеже никой няма да ги вземе.

— Ами аз и Ди? — намесва се Матю.

— Давам ви максимум още една година.

Матю свива рамене, защото на него изобщо не му пука какво си мислят другите. Дори не му пука какво мисля аз.

Сега, Александра може да ми е сестра, но Стивън е повече от мъж на сестра ми. Той ми е приятел от детство. Ето защо ми е трудно да заема позиция. Така че ако все пак се наложи да взема нечия страна? Аз ще бъда на страната на Маккензи и Томас.

— И няма начин да позволя племенницата ми и племенникът ми да растат в разбито семейство. Трябва да говориш с нея, Стивън. Да се потрудиш малко.

Той бута гневно стола си назад.

— Опитал се. Нали не мислиш, че не съм се опитал? Че не съм й целувал задника две седмици?

Затварям очи и вдигам ръка.

— Моля те, леко, че си го представих и ми се повдига.

— Опитал всичко, за което мога да се сетя... но повече няма да правя никакви опити. Ако тя иска да оправи нещата, когато реши да говори, ще се наложи да дойде при мен. Това е. Имам мъжко достойнство все пак.

Изглежда трябва да поема нещата в ръцете си.

— Когато се върнем, ще седна да говоря със сестра си и ще разбера за какво става дума.

Стивън откача:

— Не, Дрю. Това е между мен и жена ми. Стой настрана. Не се бъркай.

— Добре. Спокойно, без сърдечни удари днес.

Въпреки това ще говоря с Александра. Ако искаш една работа да бъде свършена, свърши си я сам. Знаеш защо на вълка му е дебел вратът.

Всички мълчим. И тогава Стивън казва:

— Вижте, не искам това да разваля настроението на всички. Просто забравете. Искам само да си мисля как ще се напия и ще се забавлявам. ПМ до дупка.

Матю се смее, защото за две букви през последните години. А тези две букви думи връщат страхотни спомени.

— Мамка му, ПМ да е. До дупка.

— Какво е ПМ? — пита Уорън.

Усмиввам се.

— Това беше нашият монограм. В добрите стари времена.

— Какво значи?

— Палавите момчета — казвам и мърдам закачливо вежди.

По-късно влизаме да се състезаваме по воден волейбол. И печелим. Ритаме им задниците, те ни обиждат, ние ги псуваме.

Има само три мача до финала. И е забавно. Физически забавно. Самите мачове изтощават, но между тях имаме време да изпием по една бира и да приказваме.

В момента Стивън е на дансинга и танцува. Виждаш ли го? Как е изпружил пръсти в стил Джон Траволта и движи бедра в такт с музиката? Не танцува добре, но въпреки истински мъжкар. Пляска с ръце, върти таз, а момичетата, които са го наобиколили, се смеят и мамка му, харесват го!

От другата страна на басейна има голямо парти — празнуват нечий развод. Джак се самопокани и в крайна сметка успя да се заиграе доста горещо със самата почетна дама на събитието.

Сега вече се е върнал на масата при мен и Матю. Караме го бавно и спокойно. Имаше няколко оферти, които включваха събуване на бельо, но ние обяснихме мило и вежливо, че искаме да се забавляваме, но това не включва такъв вид забавление.

За моя огромна изненада, най-тежкия стрелец в групата ни се оказа Уорън.

След втората ни победа, той изчезна с едно момиче в закритата кабина и след половин час, когато излязоха оттам, си завързваха банските.

Преди петнадесет минути се гмурна пак в кабината. С друго момиче.

Причината да не съм впечатлен от този развой е... как да го кажа, без да си навлека гнева на женската публика, която предполагам след това ще иска да ми отреже топките с градинарска ножица? Но все пак съм длъжен да поясня.

Момиче номер едно беше... с размери на ротонда. От онези момичета, които навсякъде тръбят за страхотните си личностни качества, просто защото нямат никакви физически.

Не ме разбирай грешно — едрите момичета имат своето място в обществото. Има песни, посветени на тях. Освен това, всеки мъж си има нещо като тип, идеал. За някой една жена може да е като дива свиня, но за друг да е адски секспилна.

Лично аз предпочитам дребнички жени. По-лесно е да ги премяташ, да маневрираш и насочваш в правилната поза.

Но не мисля, че Уорън си пада по пълни жени. Десет години от живота си, една декада, е бил с Кейт, а тя никога не е била пълна — виждал съм снимки.

Освен това, второто момиче беше на другия полюс — прекалено слаба, гърдите ѝ бяха като сърф, и имаше остър нос, който издаваше не съвсем далечна роднинска връзка с плешивия орел.

Пенисът Ми е Като Моливче излиза от кабината ухилен като ряпа. И доволен. Сяда на масата и отпива голяма глътка от бирата си. Матю, Джек и аз го гледаме.

— Какво? — пита той. Вдигам брадичка към момиче номер две, което се връща при приятелките си — също толкова зле като нея. Грозничките момичета се поддържат.

— Каква е тая работа с дует Грозните Сестри?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че в сравнение с първата, Снуки^[1] е Мис Америка, а втората най-вероятно е близка родственица на Злата вещица от Запада от „Магьосникът от Оз“.

Той се смее отбранително.

— Не беше чак толкова зле. Матю и Джек се покашлят.

— Ски. Вали... Ски. Вали.

Тикво.

— Какво значи ски-вали тикво?

Въртя очи — трябва да му обяснявам такива елементарни неща.

— Означава, че всичко ѝ е наред, но Скива. Ли. Ти. К'во.

Лице има? Разбра ли? И все пак ще кажа, че дори и това е доста меко казано. Жена, която има таз, колкото на десетгодишно момче не си заслужава ерекцията.

— Може би е нещо като фетиш? — разсъждава Джак. — Може би обичаш да чукаш грознички?

— Не, нямам фетиш към грозни.

Тук не мога да се съглася, но все пак решавам да му дам възможност да обясни.

— Тогава защо само такива придърпваш зад онези перденца?

Уорън се размърдва неудобно:

— Те са... лесни. И сигурни. Матю решава да се намеси:

— За какво говориш? Преди шест месеца всички билети за концерта ти на Джайът Стейдиъм бяха продадени. Значи ли това, че всички са били... сигурни?

Уорън не вдига поглед и започва да бели етикета на биреното шише.

— Не знам. Просто бях прекалено дълго с Кейт и нямах време да... упражня... уменията си.

Мислиш ли, че съм забравил тази подробност, а?

— А момичета в Лос Анджелис... те са кучки, човече.

Секси са и го знаят. И затова ми е по-спокойно, ако се придържам към лесните мишени.

Има една притча в Библията за един зъл мъж. Гадно копеле.

Един ден си вървял по пътя и Бог го съборил на земята. По задник. И от небето се появила онази ослепителна светлина и се разнесе гърмотевичен глас, който му казал какво да прави и как да си оправя живота.

Ето точно такъв е този миг за мен. Прозрение. Божия намеса. Ако мога да намеря на Уорън негово собствено момиче... ако мога да го науча какви са тайните на успешната свалка на качествено парче... може да успее да отвлека вниманието му и ще престане да души около Кейт.

И може би... макар и малко вероятно... ще се отърва от него. Завинаги.

Дами и господа, току-що видях светлината към пътя, който ще ме отведе в Обещаната земя.

И този път е осеян с пички. Изпълнен с енергия от мисълта за едно съществуване без Уорън, бързам да предложа:

— Мога да ти помогна.

— С кое? Как да свалям момичета?

— Не какви да е момичета, а красиви момичета. Най-доброто в полезрението. Като онези женски екземпляри, които си виждал на кориците на списанията и в мокрите си сънища. Мога да те науча как да превърнеш мокрия сън в реалност. И когато вкусиш качествено приготвена храна, никога няма да посегнеш към замразената пица.

Джак казва на Уорън:

— Копеле, приеми офертата.

Ще се научиш от самия майстор.

Преди да се ожени, трябва да направят бронзова статуя на оная му работа. Както направиха с обувките на Ди Маджио^[2].

Възхвалата на Джак ме ласкае.

И леко притеснява.

Уорън обаче ме гледа с недоверие.

— И защо искаш да го направиш?

— Падам си по изгубени каузи.

Свети Апостол Тадей^[3] ми е любимецът. Освен това, ти си малкото приятелче на Кейт. Ако ти помогна, ще спечеля някоя точка пред нея. А това никога не вреди.

Той изглежда удовлетворен от отговора ми, така че започвам с Основни положения.

— Как действаш?

— Как действам за кое?

— Какъв е планът ти, когато тръгваш към някоя хубава мацка от Лос Анджелис? Какво казваш?

Той се чеше по главата.

Понеже е тъпа маймуна.

— Ами... понякога отивам и я гледам изненадано и питам „Добре ли си? Нарани ли се? Това приземяване от рая беше доста отвисоко“.

Момчетата и аз избухваме в смях.

Но той не се смее.

И ние веднага млъкваме, а аз питам:

— Извинявай, това сериозно ли го каза?

Той извързва поглед и ми се струва, че е леко ядосан.

— Забрави.

— Не, не, няма да се смеем повече. Искам да ти помогна — умолявам аз. — Какво друго?

— Ами понякога казвам виц. Матю е объркан.

— Виц?

— Да, знаеш... виц. „Един мъж влязъл в бара...“ Такива неща. Кимам бавно:

— Ясно. Сега разбирам защо си решил, че това ще проработи.

Защото всяка жена иска да чука клоуна Бозо.

И пак започваме да се смеем.

— Майната ви! Махам се оттук.

— Чакай — спирам го веднага. — Само леко те ритаме по ташаците. Не разбираш ли от майтап?

Уорън сяда без особено желание и аз започвам лекцията:

— Първата ти грешка е, че полагаш много голямо старание.

Жените надушват отчаяния мъж така, както кучета надушват страха. В ухото на жената думите на един отчаяно нуждаеш се от секс мъж са като звук от цопване на лайно. Трябва да си спокоен. Уверен. Като... Когато бяхме деца чичото на Матю ни водеше на къмпинг. Там имаше едно езеро с много риба и момчетата се надпреварваха кой ще хване най-много. И имаше едно нагло копеле, което реши да обере овациите и донесе мрежа. Пускаше мрежата във водата и не хващаше нищо. Само плашеше рибата. Аз обаче имах друг подход — вземах малко хляб и пусках трохички. Съвсем дребни, колкото да вкусат. После сядах и чаках. След една-две минути рибата идваше при мен. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

Момчето Маймуна кима:

— Да... Не, всъщност не.

Това май ще се окаже по-трудно, отколкото мислех.

И знаеш ли кое е най-страшното?

Ако Кейт и аз загинем едновременно в катастрофа, тоя тъпанар е третият в редицата от хора, които ще имат права да отгледат детето ми. Забрави за глобалното затопляне. Това е мисълта, която не ми позволява да затворя очи. По цели нощи.

— Прекалено много мислиш. — Отпивам от бирата си. — Забрави заучените реплики. Забрави за вицове. Жените не са чак

толкова сложно устроени. Просто трябва да разбереш какво искат да чуят. И после им го кажи. Ако успееш да го направиш, и най-сексапилните бедра на света ще се разтворят като Червено море пред Исус. Той обмисля думите ми.

— Значи трябва да кажа, че ще изслушам демо записа ѝ и ще успея да я вкарам в студио? Клатя глава.

— Не. Правило номер едно — никога не обещавай нещо, което не можеш да изпълниш или просто нямаш намерение да изпълниш. Бъди откровен. Всичко останало е грешен подход и към него прибягват само задници. А и това е най-лесният начин да превърнеш едно сравнително нормално момиче във фанатизирана кучка, която ще те следва навсякъде. След сключване на сделката, след като топнеш пръсти в мармалада, но мармаладът се е полепил по теб и не можеш да излезеш, тогава ти трябва бърз изход. Поискай ѝ телефонния номер, но никога не казвай, че ще се обадиш. Тя ще предположи, че затова го искаш, но реално ти не ѝ обещаваш нищо. — Пак отпивам и продължавам. — Става дума за мига, за сега. Майната му на утре. Разкодирай какво иска да чуе и действай. Някои момичета си падат по кретени и се възбуждат, когато някой се държи с тях зле.

Дори не се опитвай да ми възразяваш. Откъде според тебе се е взела поговорката „Добрите момчета свършват последни“?

Защото дълбоко в себе си някои жени живеят заради драмата.

— Някои просто искат да си поплачат на нечие рамо. Или да си прекарат добре. Слушай какво ти се казва, и им го дай.

За една нощ. Покажи им, че ти си точно това, което търсят. Те няма да знаят, че е за кратко.

— Дрю, момчето изглежда малко объркано. Може би е редно да направиш кратка демонстрация?

— Идеята е добра.

Оглеждам басейна и забелязвам една сервитьорка, която бяга между масите. Има тъмна къдрава коса, бледа кожа и съвсем ситни, почти незабележими лунички. Изпълва добре униформата си — бяла блуза, завързана на възел над пъпа, тесни къси панталонки, като откраднати от „Хутърс“^[4], и високи черни обувки.

Бинго.

— Какво мислиш за това момиче? — питам.

— Аз бих я чукал — коментира Джак.

— Да, сладка е — съгласява се Уорън.

Вдигам ръка и викам момичето. Тя се приближава с кочана с ордерите и химикал, готова да запише поръчката ни.

— Здравейте, момчета. Какво мога да направя за вас?

Никога няма да проумея защо жените подхождат с тази реплика. Опитайте се да мислите като мъж, по дяволите.

Когато един мъж, в чиито вени тече червена кръв, чуе този въпрос? Той веднага си представя поне осем различни неща, които жената може „да направи за него“. В около десет различни пози.

Пускам най-съблазнителната си усмивка:

— Захарче, дали ще е проблем да ни донесеш една бутилка „Йегермайстер“? И пет чаши за шотове. Няма нужда да се притесняваш и да бързаш, изглеждаш претрупана с работа, а ние имаме време.

— Няма проблем, връщам се веднага.

Тя се обръща и бърза към бара. Джак гледа в задника ѝ.

— Мразя, когато си отиват, но обичам да ги гледам в гърба. Уорън също гледа задника ѝ. И затова го плясвам през лицето.

Пляс.

Да привлече вниманието му.

И... защото е забавно.

— Фокусирай се. Погледни я.

— Нали това правех.

— Не само задника, бе. Гледай целия пакет.

Той ме изглежда лошо, пипа бузата си, където го зашлевих, и пак се обръща към сервитьорката.

— Виж как потърква кръста си. И бърше потта от челото си. Премества тежестта от крак на крак. От какво според теб се нуждае в момента? — питам.

Лицето му се изопва, концентрира се. След минута не мога да се въздържа.

— Не се напрягай, ще ти се пукне някой мозъчен капиляр.

— Не знам. Мисля, че една следобедна дрямка би ѝ дошла добре. Усмиввам се.

— Има надежда. Дрямката е идеално разрешение, но ти не можеш да ѝ дадеш такова нещо. Какво би направил, за да се почувства

значима? Оценена? Покажи й, че я цениш като жена, а не само като сервитьорка. Момичетата кълват такива неща.

Момичето тръгва към нас понесла на таблата бутилката с петте чаши.

Преди да се е доближила прекалено близко, изсъсквам в ухото на Уорън. Ей така, за всеки случай:

— И да не ти е минало през ума да разправяш на Кейт приказки от хиляда и една нощ, че се закачам с момичета. Това е само с цел демонстрация и не означава нищо за мен.

Това е самата истина.

Прилича на... актьорска игра.

Да, от мен би излязъл страхотен актьор. От тези, които играят на Бродуей. Защото каквито и чувства, симпатии или антипатии да имат към дамата, която им партнира, когато завесата се вдигне, те играят. Убедително.

— Заповядайте, момчета — казва момичето, слага бутилката на масата и нарежда чашите.

— Винаги ли има толкова много народ тук? — питам.

— Невинаги. Но този уикенд има някаква конференция по подология^[5] и е лудница. — Прибира косата от лицето си. — Но бакшишите са добри, така че не бива да се оплаквам.

— Разбира се, че бива да се оплачеш. Всеки човек има право да си поплаче от време на време. А аз съм целият в слух. Тя се усмихва и налива питиетата ни, а аз добавям: — Даже... ето ти прекрасна идея. Защо не седнеш за няколко минути да си починеш и да изпиеш по една ледена напитка с нас?

Тя се изкушава, но после поглежда към оплешивяващия барман.

— Много сладко предложение наистина. Благодаря за поканата, но не мога. Никак няма да се хареса на шефа ми.

— Сладък е фамилното ми име.

Оня там ли е шефът ти? — соча с палец към бара.

— Той е, да. Хари ни плющи с камшика по гърбовете.

Ставам, вдигам пръст и казвам:

— Стой тук.

Хуквам към Хари.

— Здравсти, пич. С приятелите ми искаме да изпием по едно питие с нашата сервитьорка. Той поглежда към масата ни.

— С Фелисия?

— Да, с Фелисия... — Или както и е там името. — И сме склонни да платим за времето ѝ. Колко ще ми струва десетминутна почивка?

— Петдесет кинта.

— Става.

Слагам парите на бара и бягам към масата, преди оня да е качил цената.

По пътя пак слагам сексапилната си маска.

Издърпвам един стол и я каня да седне.

— Всичко е уредено.

Тя изглежда крайно изненадана.

— Сериозно ли? — Поглежда към Хари, който ѝ кима, и после сяда при нас. Очите ѝ гледат с благодарност.

— Уау! Убедил си Хари да ми даде почивка? Явно си много добър.

— Нямах представа, колко съм добър, бейби — смея се като истински дявол.

Сядам и вдигам чашата си, всички вземат питиетата си и обръщаме шотовете до дъно.

След това сипвам още едно за момичето и започваме разговор. Тя ми разказва как мечтата ѝ била да участва в някое шоу, но се наложило да зареже амбициите си засега заради майка си, която страдала от емфизем.

Слушам. О-колко-интересно. О-колко-тъжно. И кимам на необходимите места. След това бъркам малко по-навътре.

— Това е непосилно бреме.

Съпругът ти помага ли ти?

Тя изпива втория си шот.

— Не, няма съпруг.

— Приятел тогава.

— Не, няма. Кой има време за такива неща?

И тогава стрелям право в целта:

— Ти си страхотно момиче. Как така нямаш приятел? Това е срамота. Но според мен трябва да намериш начин да се разтоварваш от напрежението, да се отпуснеш. С подходящия мъж, разбира се.

Тя облизва алкохола от устните си.

— Намирам пролука за малко изпускане на напрежението, но само когато си заслужава.

Виждаш ли предизвикателната усмивка?

Поканата в големите ѝ бадемиви очи? Това е нейният начин да ми каже, че аз си заслужавам. Че ако ѝ предложи да изпусне малко пара по всички възможни начини, за които се сещам, тя е готова.

С което приключва и презентацията ми за деня. Поглеждам си часовника.

— Десет минути минаха. Не искам да имаш неприятности с шефа си.

— Ами... добре — премигва тя. После става, но не тръгва веднага. — Свършвам след няколко часа. Вие тук ли ще бъдете?

Въпросът е към всички, но тя гледа мен.

Разкарвам я, но много деликатно, защото съм джентълмен.

— За огромно съжаление, не.

Трябва да тръгваме скоро и тази вечер имаме доста напрегната програма. Но беше огромно удоволствие да си поговорим. Преди години, бих целунал ръката ѝ, но сега устните ми са само за Кейт и за никоя друга. Раменете ѝ се отпускат жално.

— Добре... Е... благодаря за питието.

— За теб винаги. И не работи толкова много.

Тя се отдалечава от масата, но мята последен поглед към нас.

Поглеждам Уорън, разтварям ръце и казвам:

— И ето как се прави.

Обръщам един шот. Гласът ми е задавен от напитката, която гори гърлото ми.

— Ако имах интерес, бих останал още малко. И ако не се появеше някоя друга възможност, бих я завел в тях, бих я чукал няколко часа и бих я оставил с усмивка на лицето.

В гласа на Уорън има нотка адмирация:

— Или би я завел в стаята си да я изчукаш набързо?

Джак, Матю и аз възкликваме в един глас:

Аз обаче правя усилие, за да му обясня:

— С първокласни момичета, каквито искаш да сваляш, трябва да караш внимателно и бавно. И второ правило — трябва да имаш резервен изход. Никога не води момиче у дома си, защото после може да ти трябва кран да я разкараш.

Джак потреперва:

— Веднъж се наложи да викам ченгетата. И дори когато дойдоха и я влачеха навън, тя не искаше да пусне чаршафите ми.

Това е грешка, която се допуска.

— Всичко изглежда така лесно — казва Уорън.

— В повечето случаи да намериш нещо за чукане е лесно. Никой от нас нямаше да е тук, ако не беше така. Бог е дал на мъжа инстинкти. Отпусни се и ги използвай. Позволи им да те водят.

Потупвам го по гърба. Малко по-силно от необходимото.

— Е, млади Скайуокър, обучението ти е завършено. Тази нощ ставаш джедай.

Той се усмихва.

— Страхотно. Благодаря, пич.

Сега трябва да ида да пикая. Джак става:

— А аз виждам още една потенциално щастлива дама.

Връщаме се скоро.

След като двамата заминават в различни посоки, очите на Матю се опитват да пробият дупка в лицето ми.

— Какво?

— Преди няколко часа не можеше да го понасяш, едва издържаше да си в една стая с него, а сега му даваш съвети как да забива пички. Защо му помагаш, Дрю? Истината, ако може.

— Обичам да помагам.

Той продължава да ме гледа и чака да обясня.

— Освен това си мисля, че ако е зает с някоя... ще стои далеч от Кейт.

Матю отпуска глава назад и тежко пъшка.

— Все още ли се държиш за това? Пусни вече, забрави, минало е.

— Нали чу песента, която ѝ пя? Или не сме слушали една и съща песен?

— И какво от това! Мамка му! — почти вика. — Кейт се жени за теб, имате син. — Слага ръце около устата си като мегафон. — Забрави!

Почесвам се по врата.

— Забравил съм... Но когато го видя... когато ги видя заедно...

Полудявам.

— Защо?

— Защото мисля, че все още има чувства към нея.

— Още веднъж защо?

Стискам зъби. И юмруци. И когато отварям уста, цялата истина се изсипва:

— Защото аз никога не бих я пуснал. Никога. Независимо какво ще се случи, независимо какво трябва да направя, бих продължил да се надявам. Да се моля. Докато се върне при мен. Матю кима състрадателно.

— Ето защо точно ти се жениш за нея, а не той. Защото той я пусна. Тяхната връзка не би издържала и без теб. Било е временно. И той вече е преживял загубата. Същото важи и за Кейт. Престани да се тормозиш и да тероризираш и нас. Просто се наслади на победата си. Кейт е твоя.

Замислям се над думите му.

— И така да е, не е станало нищо лошо. Аз ще се успокоя, Уорън мина през качествен ъпгрейд, Кейт ще бъде приятно изненадана, че не се хващам за всяка възможност да го закопая два метра под земята. Всички печелят, нали?

Матю кима замислено и обръща шота си.

По високоговорителите съобщават, че е наш ред. Готови сме да спечелим турнира.

[1] Американска телевизионна водеща, известна с облите си форми. — Б.пр. ↑

[2] Известен американски бейзболист. — Б.пр. ↑

[3] Известен още като мъченик, който се е застъпвал за трудни и обречени каузи. — Б.пр. ↑

[4] Американска верига ресторанти, известни с разголените си сервитьорки. — Б.пр. ↑

[5] Наука за заболяванията и лечението на увреждания на ходилата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Когато се прибираме във вилата с шампионската титла, следобедът се е изтърколил. Почти здрач е.

Това е любимата ми част от деня. Слънцето залязва и мирише на лято — смес от аромат на почва и окосена трева.

Пъхам картата да отвори портала на оградата и тръгваме към входната врата.

Нещо зад единия прозорец заковава вниманието на Джак. Той застива и шепти:

— Какво по дяволите...

Проследявам погледа му. Момичетата са в библиотеката, седнали в кръг на столовете, които са примъкнали от столовата. Всички са облечени в розови сатенени халати и черни високи обувки. В средата на кръга е застанала една блондинка на около петдесет, облечена в черна кожа. Типичен доминантен тип. Секси е. По начина, по който може да е секси една курва ветеран в професията. Предполагам влагалището ѝ е широко, колкото тунела „Линкълн“.

— Партиито на Богините? — шептя развълнувано.

Видя ли, че мечтите се сбъдват?

— Да — казва Матю и вече помпа юмруци.

И като истински Сийл Сикс^[1] войници настъпваме към вражеската линия. Нарездаме се в редица и се присламчваме към двойните врати на библиотеката. Открехвам вратата. Съвсем малко — колкото да можем да виждаме и слушаме.

В едната си ръка застаряващата дама вместо камшик държи малък лилав вибратор, а в другата — дистанционно.

— Този е известен като „Властелинът на вибраторите“. Слагате го в гащите си, а партньорът ви държи дистанционното. Той е дискретен и безшумен, но доста мощен, може бързо да променя скоростта си по желание на партньора ви...

Матю шепне:

— Боже, трябва да взема едно такова.

— Аз ще взема пет — казвам замечтано и си представям новите висини и професионални върхове, до които мога да издигна събранията на изпълнителните директори в понеделник сутрин. И какво ново значение мога да предам на същността на тези сбирки.

Доминантната баба продължава:

— А сега, дами, орален инструктаж. Бананите, моля.

Всяка без грам свян и срам, едрия банан, който досега е бил в скута ѝ.

И го слага в уста.

Исусе Христе!

— Не забравяйте да отпускате долната челюст. Поемайте въздух при поемането на пениса. И внимавайте със зъбите.

Очите ми са залепени за Кейт — гледам как бананът се плъзва плавно между розовите ѝ устни. И съм толкова възбуден, че с пениса си мога да закова пирон, да разцепя пирон на две.

Искам да кажа... да, бил съм на мястото на оня банан, но има гледаш на нещата от такава перспектива. Това е като истински порно театър.

— Използвайте другата си ръка, дами. Тестисите са най-пренебрегнатата част от гениталиите на мъжа. Галете ги, масажирайте ги. И те имат нужда от вашата любов.

Да, да, имат нужда.

С тих изумен шепот Джак казва с думи това, за което всички ние си мислим.

— Някой друг да е пред еякулация в банските си? Това е... сякаш всички мои фантазии са се събрали в едно.

Не мога да не се съглася.

— И аз така мисля. Само че не ми харесва, че сестра ми е там. И Делорес.

Матю е обиден.

— Хей, жена ми е прелестна!

Знаеш ли какво още е прелестно? Черна пантера, която тихо се промъква към плячката си. Това обаче не означава, че имам желание да се покатеря върху нея.

Откъсвам очи от гледката, която заплашва да ми взриви топките и оглеждам Матю от кръста надолу.

— Жена ти е психопат. Не бих я чукал дори с твоя пенис. Сигурно ще си напъха някакви капани за мишки или ножчета за бръснене само за да ми нареже пениса на лентички.

Много ли грубо се изказах? Е, какво да се прави?

— Какъв болен мозък може да роди подобно изречение. Наистина, Дрю.

— Истината обикновено е такава. Не ти се вярва, че някой нормален мозък може да измисли такова нещо.

В кода на мъжете има ограничение — има лимит, до който можеш да се подиграваш с половинката на приятеля си. Въображаема линия. И ако се съди по реакцията на Матю, аз току-що прекрачих тази линия. Той ме удря с юмрук в десния крак. Точно над коляното. Копелето знае къде да ме удари. Защото болката се разпростира с ужасна сила по целия ми крак — нагоре и надолу.

— Аааа! Мамка му!

Премествам тежестта си на другия крак, за да не падна, но без да искам стъпвам върху ръката на Уорън и така давам началото на един доста шумен домино ефект.

— Хей, задник, това са пръстите ми!

— Копеле, престани да ме буташ!

— Млъквайте, бе! Нищо не чувам!

— Всичко развалихте!

— Престани да ме удряш!

Знаеш какво следва, нали?

Да, вратите се отварят и петимата се изсипваме в библиотеката. Един върху друг.

Все така ще стане.

Нашето нашествие е посрещнато с колективни възклицания — нещо като онзи звук, който издава човек, когато с часове наред е лежал да се пече на плажа, кожата му се е зачервила и нагорещила и някой идва и излива отгоре му кофа с ледена вода.

В това време ние се опитваме да се разплетем.

— Ох.

— О!

— Махай си коляното от топките ми.

— Махай си топките от коляното ми.

Аз успявам да се съвзема пръв. Скачам на крака и слагам ослепителна усмивка.

— Здравейте, дами! — казвам и вдигам ръце нагоре, сякаш съм готов за обиск. — Извинете за прекъсването. Продължавайте, все едно не сме тук.

Но магията на сладта и страстта е заминала.

Делорес ни изглежда с многозначителен поглед и обелва банана си, след което впива зъби в него. И отхапва.

Буквално усещам болката.

— Рано си идвате — казва недоволно сестра ми.

Ерин продължава да изучава дистанционното на задължителния за всеки дом и офис вибратор.

Кейт е единствената, която не е разстроена от появата ни. Обляга се на стола и ме гледа замечтано. Големите ѝ кафяви очи греят. После въздъхва:

— Здравсти, бебо!

— Здравсти, слънце.

Останалите вече са успели да се изправят и Джак тръгва към доминантното пиленце... кокошка май звучи по-добре, която си събира палавите момчета, кръстоска от Джеймс Бонд и Рико Суаве^[2].

— О'Шей. Джак О'Шей. Ако имате нужда от асистент или модел, върху когото да демонстрирате необходимите техники... за мен би било огромна чест. На разположение съм до утре следобед. — Подава визитката си. — Обади ми се. Номерът на мобилния ми телефон е на гърба.

Тя го оглежда преценяващо и опипва визитката с червения си нокът.

— Ще имам предвид предложението ви.

Но Матю (както и аз) не можем да се примирим, че това е краят на шоуто.

— Чакайте, не е нужно да тръгвате толкова рано.

Ди Ди вдига едно списание:

— Имам каталог, Матю. Можем да го прегледаме в стаята. Направи си списък за Коледа.

С което излиза от стаята, а той подтичва зад нея като кученце след кокал.

Ерин казва, че отива да дремне, а сестра ми и Стивън изчезват, без да си кажат и останалите.

Не мога да откъсна очи от Кейт. Минали са само няколко часа, но ми липсваше.

— Изглеждаш спокойна, отпусната. Добре ли прекара следобед?

Ето някои любопитни факти: мъжете притежават уникалната способност да свързват всяко едно прилагателно в английския език със секс. Така е.

Когато казваме отпусната, имаме предвид гъвкава. Ако чуем кичозен, веднага го свързваме с перверзен. Хубава означава, че става за чукане. Куца ни навежда на мисълта за кофти в кревата, забавна включва курвенски елемент, синьото е за фригидна, жълтото за болна от венерическа болест, бялото е за девствена, уморена означава, че няма да се дърпа много. Грапава за космата.

Мога да продължавам с дни наред. Дори си мисля да направя тълковен речник на прилагателните, използвани от мъжа. Сигурен съм, че ще вляза в десетката на най-продаваните книги на столетието.

Кейт гали гърдите и раменете ми. Чувства ме, наслаждава се на кожата ми.

— Беше хубаво, но знам как да го направя още по-хубаво.

Тя увива ръце около врата ми и прокарва език около ухото ми. В началото го прави много нежно, но след няколко секунди усещам настоятелността ѝ. И когато най-малко очаквам, тя го плъзва вътре. Коленете ми треперят.

Всеки човек си има такова местенце. Чувствителна точка, която при допир веднага праща сигнал към пениса. За доста мъже това са вратът и коремът. За някои откачалки са пръстите на краката.

За мен? Ухото.

И Кейт го знае.

Продължава да смуче, а ръцете ѝ се пускат по гърба ми и застават на задника ми. И не че се оплаквам... не, това съм аз все пак и никога не бих отказал на малко стискане на седалищните ми части, но Кейт обикновено е по-консервативна. Не демонстрира сексуалните си желания и не ми се хвърля така, когато край нас има хора.

Накланям глава назад да погледна лицето ѝ. Усмивката ѝ е ленива. Очите ѝ. Казах, че са блестящи, нали? Не, не са. Сгрешил съм. Очите ѝ са като стъкло.

И да, има разлика.

— Да не би да си пушила от онова нещо, което е престояло до ташаците на Уорън?

Тя захапва устна. Виновно. После вдига два пръста и ги движи като щипка на рак. Затваря едно око и казва:

— Само съвсем мъничко.

След което ми се усмихва невинно и сладко.

— Ядосан ли си ми?

Както вече казах, не си падам по дрогите. Те са не само порок. Те са патерица. Химическа опора за слабохарактерни хора, които не могат да се справят с проблемите в живота си.

Но все пак Кейт не се подпира на Малките помощници на мама всеки ден.

Тя не купува, не продава и не си отглежда трева. И никога не би си позволила да го направи, ако детето е край нас. Така че ако иска да пафка на всяка синя луна, което е средно веднъж на четири месеца, няма да бъде егоистът, няма да бъде и моралистът, който ще й прави проблем за такова нещо.

— Разбира се, че не съм ядосан.

Усмивката ѝ става още по-широка.

— О, колко хубаво. Защото имам планове, а за моите планове е нужно да си спокоен. Или... може би... да си мъничко ядосан — казва и мърда закачливо вежди.

И тогава Кейт залепва устни за шията ми и започва да смуче и да стене меко. Споменах ли, че тревата я прави много похотлива? О, да! Ето защо съм така щастлив от този крайно благоприятен развой на нещата.

Грабвам я на ръце. Тя пищи, а аз казвам на Джак:

— Ще бъдем в стаята си. Не чукайте на вратата, освен ако се запалим.

Домакинята на Партиито на Богините си е отишла и Джак има нужда от компания.

— Мислех, че ще играем на Хбокса?

— Промяна в плана. — Обръщам се и тръгвам към стаята ни.

— Не е честно, копеле. Братята пред...

Да, знам поговорката за братята преди курвите, но няма начин да му позволя да довърши изречението, когато става дума за годеницата

ми. Той се усеща и се поправя.

— Добре де.

— Може да се наложи да преосмислиш това твърдение, защото докато с Уорън играете на момчешки игрички, аз ще бъда там с Кейт. Не може да става дума за сравнение, нали?

Тръгвам към вратата, отварям я и я затръшвам с крак. Пускам я да стъпи на крака и обвивам лицето ѝ с длани. Целувам я, докато остане без дъх. Свличам розовия халат ѝ вкусям бялата кожа на раменете ѝ с език, като бавно си проправям път към шията ѝ.

Главата ѝ се накланя настрани. Стене. Ръцете ми бързо развързват халата и раираната нощница под него. Всичко се събира в краката ѝ като едно копнинено кръгче. Целувам устните ѝ за последен път, клякам пред нея и гледам с обожание красивата голота пред мен.

Перфектна. Не бива да се изненадвам, нали? Все пак знам как изглежда. Но всеки път, когато погледна стегнатите ѝ гърди, красивия ѝ корем, се чувствам като момче, което за първи път вижда порно.

Защото е моя. Защото е изумителна. Защото ме желае така, както я желая аз. И така трябва да бъде. В това чувство няма нищо ненормално. Така ще бъде винаги — замаяни от гореща страст и обожание.

Очите ѝ са притворени, следят ме. Навеждам се напред и целувам кожата около влагалището ѝ. Тя е гладка, мека. Наскоро си прави кола маска. Когато усеща езика ми, тя леко се дръпва назад.

— Много ли е чувствително?

В такива моменти се радвам, че съм мъж, защото едно е да се бръснеш със самобръсначката. Но да те намажат с горещ восък и да ти изскубнат космите с корените?

Не, благодаря. Това ми звучи като истинско изтезание, нали?

Но... резултатите са изумителни.

— Малко — казва и издиша накъсано.

— Ще внимавам.

Слагам ръце на задника ѝ и притискам сладкото ѝ пиче към устните си. Галя я с езика си. Като художник, който прокарва четка по ново платно. Бавно. И после по-дълбоко. Притискам по-силно. Замаян съм от гледката, от вкуса, от аромата ѝ. Това е съблимвна експлозия за сетивата. Светците да си седят там в рая и да си го пазят, защото това

местенце между краката на Кейт Брукс е много по-добро от тяхната оферта. Аз имам рай на земята.

Сега ще спрем за малко, нищо че можем да разрушим еротиката на мига, защото има една много важна тема, която трябва да засегна и го чувствам като свой дълг. Наричам я лингвистика в действие.

Не знам каква дума използвате. Орална любов. Шпакла. Обяд във Великото У. Захапване на килима... Наричай го както искаш. Идеята ми е, че близането на пичето на жената е умение, което се придобива. Всички онези глупости как с език да пишеш азбуката между краката ѝ са за лениви задници, които не могат да намерят g-точката с фенер, карта и компас.

Това е занаят, който трябва да се развива, усъвършенства, технологията трябва да се ъпгрейдва. Това не е баскетбол. Това, че знаеш правилните движения, не означава, че ще вкараш кош. Защото трябва да знаеш срещу кого играеш. Трябва да познаваш движенията им. Прекалено много внимание към един чувствителен клитор убива еротиката. Ако пък не му обърнеш достатъчно внимание, момичето почва да скучае и да си гледа часовника и да се пита дали вече си приключил.

Езикът на тялото е много важен. Разчитай сигналите, върви по следите.

Към този момент Кейт вече тече. И е приказно.

Жените не бива да се срамуват, когато се възбуждат. Дори и да квичиш като воден пистолет или да гърмиш като стара пушка кремъклийка, бъди горда — това ни харесва. Защото не е изкуствено.

Както Сали показва във филма на Били Кристъл през 1980 година това, че една жена се държи сякаш свършва, не значи, че това наистина се случва. При някои жени е редно да подлагаш на съмнение всеки дъх, стон, драскане с нокти, писък. Защото има голяма вероятност да ѝ е писнало да я помпаш. Но ако можеш да почувстваш, да видиш това тежко хлъзгаво желание, значи го правиш по най-подходящия начин. И това ни кара да искаме да го правим по-често.

Сега, след като извърших това добро дело, да се върнем към спалнята.

Бедрата на Кейт се движат в кръг около езика ми. Горната част на тялото ѝ е облежната на стената. Очите ѝ са затворени, дъхът ѝ е забързан. И тогава идва експлозията. Тя ме хваща за задната част на

главата, стиска ме и се притиска към мен, мускулите ѝ се обтягат, устата ѝ се отваря, но не излиза никакъв звук.

Мамка му! Каква гледка!

След малко тя отваря очи и ръцете ѝ се отпускат. Поглежда ме с удовлетворена усмивка, а аз се изправям бавно и с устни правя пътечка към шията ѝ. Отпуснатите ѝ ръце бавно се увиват около врата ми и точно преди да долепя уста до нейната, тя прошепва:

— Толкова хубаво.

И аз така си помислих, но винаги е хубаво да го чуеш. Докато ме целува, ръцете ми отново намират дупето ѝ. За мен задникът на Кейт е като любимата плюшена играчка на някое дете — хвана ли го, няма пускане.

Повдигам я и краката ѝ обгръщат кръста ми. Сега мога да намаля темпото. Да се позабавлявам бавно. Защото когато имаш деца, времето ти обръща гръб. Дори по средата на нощта не можеш да се отървеш от влудяващата мисъл, че времето изтича. Но сега не е така, нали? Обичам Джеймс с всичко, което имам, но сега планирам да се възползвам от възможността да правя забавни, палави, шумни неща, които не мога да си позволя, когато е с нас.

— Дължа ти един масаж — прошепвам.

Но Кейт има други планове: пъха ръка в банския ми,хваща вкочанения ми пенис и започва да го движи. След няколко секунди не знам къде съм.

— Можеш да ме масажираш по-късно. Сега искам да ме чукаш.

Исусе!

Обичам, когато е дръзка. С една ръка събувам късите гащи и се плъзгам в нея.

— Мили Боже! Мамка му!

Тялото ѝ се раздува от екстаз около пениса ми. Поема ме и ме стиска в себе си.

Може би ще ти прозвучи тъпо и прекалено сантиментално, ако кажа, че тялото на Кейт е направено точно за мен. Но това не означава, че не е вярно.

Опитвам се да се дръпна назад, но тя стиска по-силно. Не иска да ме пусне. Натискам по-дълбоко и задникът ѝ опира в стената.

Започвам да тласкам — кратки силни тласъци. Удряме се в стената, стеном, викаме, аз псувам и проклинам с всяко влизане в нея.

Не е нежно, не е тихо. Всички ни чуват, сигурен съм. Мамка му, вероятно ни чуват в Индонезия.

Обръщам я с гръб към вратата на банята. Повдигам я леко нагоре и я плъзгам надолу. Ръцете ми са напрегнати от движението, пот тече от всякъде.

После правя няколко крачки в банята към плота и я слагам да седне. Събарям шишета с парфюми, мазила и кремове за лице. Целувам я дълбоко и езикът ѝ танцува около моя.

Тя се отдръпва леко назад, хваща ме за таза и определя темпото.

— Бавно — простенва и в същото време заповядва.

Изпълнявам нарежданията ѝ. Въртя таза си, удрям се в нея и с всеки дъх ни тласкам към онова желано райско местенце.

— Мамка му — съскам, понеже е прекалено хубаво, за да мълча.

— Дрю...

Краката ѝ треперят, тресат се под здравите ми ръце. Движа се по-бързо, алчно. Токовете на черните ѝ обувки се забиват в задника ми, движенията ѝ са в пълен унисон с моите.

И тогава се вкопчва в мен, зъбите ѝ се забиват в рамото ми.
Пищи:

— Да... да...

Когато си изживял много оргазми, като мен например, в един момент всички те се сливат в един обобщен образ и понятие за оргазма като цяло. Един щастлив спомен. Но от време на време се случва да изживееш някой, който някак се откроява от всички останали. Това е миг, за който ще си спомням много дълго, ще се забавлявам със спомена за този оргазъм по време на някоя командировка, когато мастурбацията е единственият начин за облекчение.

Това сега е един такъв оргазъм.

Екстазът нагърчва тялото ми, като подводница, която пори морските вълни. Навеждам се към нея и я притискам към себе си. Опитвам се да стигна по-близо, да попия всяка капка блаженство, което ми дава. Мисля, че извиквам името ѝ, но не съм съвсем сигурен.

След време, когато пулсирането в тялото и ушите ми е понамаляло, поглеждам в усмихнатите ѝ очи. Тя прибира мократа коса от челото ми и целува татуировката с името на сина ни.

И ме прегръща.
И слага буза на гърдите ми.
— Обичам те, Дрю.
Може би е странно последван от такива нежни думи и действия.
Но за нас?
За нас не е странно.
За нас това е съвършенство.

- [1] Специално обучен отряд за бързо реагиране към НАТО. — Б.пр. ↑
- [2] Еквадорски рап певец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

В крайна сметка не успях да я масажирам както исках. Но моята идея за страхотно изживяване е да мажа тялото ѝ с ароматно бебешко масло. Не е нужно да си гений, за да се сетиш как се развиха нещата след това. Ето защо сега Кейт спи изтощена до предел.

Двадесет минути и отивам да я будя, защото всички знаем, че когато една жена се приготвя да излиза вечерта, ѝ е нужна една вечност и половина. Кейт може и да е различна от повечето жени, но в това отношение... е като всяка друга.

Излизам от спалнята и тръгвам към кухнята. Искам да ям.

Истината е, че мъжете не могат да се живеят само на секс, колкото и да ми харесва тази идея.

Къщата е тиха. Джак и Уорън вероятно са излезли, за да избягат от скимтенето и блъскането на легла и матраци от всички стаи.

Правя си сандвич с пуешко, поглеждам през прозореца на кухнята и забелязвам сестра си. Седи сама на тухлената веранда зад къщата.

Мислено клатя глава и излизам навън. Александра ме поглежда и веднага извърща очи. Не съм свикнал да виждам този поглед на лицето ѝ. Изглежда напълно изоставена.

Започвам да се тревожа. Сядам на стола до нея и слагам сандвича си на масата. Трябва да започна от далеч. Внимателно. Без обвинения. Деликатно. Трябва да приложя цялата си дипломация.

— Какво по дяволите, Лекси? Тя отпива от минералната си вода и оставя чашата на масата.

— Махай се, Дрю. Искам да остана сама.

— И аз искам да си купя остров и да го кръстя Дрюленд, но няма да стане скоро. Не може винаги да става както искаме.

Вземам чашата ѝ с розова течност и пъхам нос. Секунда след това отмятам глава назад и бърча лице, защото не знам какво е решила да пие сестра ми, но мирише на амоняк с плодове — като урина на прилеп, ароматизирана с малко ягодов сироп.

— Ако си решила да си тровиш тялото, поне бъди разумна и го прави с качествена отрова.

Евтиният алкохол е за бедни алкохолици и колежанчета, които не познават нищо по-добро.

Лицето ѝ е отпуснато, тъжно.

Бавно клати глава и казва:

— Нищо не разбираш.

Изхвърлям напитката ѝ на земята.

— Мразя да ми се казва така.

Разбирам всяка една гледна точка — на мъжа, на жената и на детето. Аз и Бог си приличаме в това отношение. — Спирам за секунда и продължавам с по-мек глас: — Какво има, Александра?

Каквото и да е, може би аз мога да помогна.

Тонът ѝ е равен, безжизнен.

— Стивън ще се разведе с мен.

— Като се има предвид как се държиш с него, мога ли да го виня?

Вдигам ръка да се предпазя от чашата, която със сигурност всеки миг ще полети към мен. Но нищо не се случва.

Случва се нещо напълно шокиращо. Нещо ужасяващо. Кучката покрива лице с ръце и започва да плаче.

Преглъщам тежко. Оглеждам се. И чакам.

Чакам Ащън Къчър да излезе и да извика Скрита камера. Защото Александра никога не плаче. Тя поправя нещата, тя успява да накара другите да спрат да плачат. В цялата човешка история, плачът не е оправил нищо.

Със заекване задавам втория най-тъп въпрос:

— Ти... Ти плачеш ли?

В главата си чувам гласа на Том Ханкс В бейзбола няма сълзи.

Плакала ли е Клеопатра, когато Египет пада?

Плакала ли е Жана Д'Арк, когато католическата църква я обявява за вещица? Това са жени с духа на сестра ми.

Александра клати глава, но сълзите ѝ продължават да капят.

— Аз съм виновна. Аз го отблъснах. Държах се ужасно с него. Никой не иска да е около мен, понеже съм непоносима.

— Е, щом вече си го разбрала... защо просто не спреш да го правиш? Изглежда толкова просто, нали?

Не, очевидно не е така.

— Не мога инак. Толкова съм тъжна и ядосана. Не е честно.

Прекалено съм млада, за да се превърна в изсушена слива. И сега вече реве с глас.

Подсмърча и сополите ѝ текат навсякъде. Нямам салфетка, затова свалям тениската си, макар че е една от любимите ми, и ѝ я подавам.

Александра си издухва носа в нея. Звукът наподобява на този, който предполагам издава умираща гъска.

Макар че нямам никаква представа за какво говори, знам, че трябва да кажа нещо.

— Ами... и сушените сливи имат употреба. Преди няколко месеца Джеймс имаше запек.

Дадохме му няколко и се изака.

Изчистиха целия му организъм.

Сушените сливи са страхотни. Тя спира да хълца и ме оглежда със зачервени изумени очи.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Нямам никаква представа.

Опитвам се да те успокоя.

— Добре, че не се налага да идвам да ти рева често. Не умееш да успокояваш.

И пак се издухва в тениската ми. Пощипвам носа си и дишам дълбоко.

Добре, да опитам отново.

— Каза, че си ядосана. И тъжна. Защо си ядосана и тъжна, Александра?

Тя бърше лице и започва да говори много бързо:

— Можех да си сверя часовника по цикъла си. Точно на всеки двадесет и седем дни. В определен час, дори минута. И когато не дойде, си помислих... Мамка му? Нали се сецаш? И макар че тестът ми беше отрицателен, реших, че е прекалено рано за тест и отидох при лекаря си. Бях толкова сигурна, че ще ми каже, че съм бременна. И макар че не беше планирана бременност, започвах да свиквам с мисълта за още едно бебе. Дори бях развълнувана. Но когато ми каза, че не съм...

В стомаха ми застава ледена бучка.

— Не си болна, нали?

— Не — клати глава. — Не съм болна. — Поема дълбоко въздух да се успокои. — Ранна менопауза. Не мога да имам повече деца. Никога. Безплодна съм.

И пак заплаква тихо. Аз нежно разтрива раменете ѝ.

— Искяхте ли още деца?

— Ами... не. Винаги сме мислили само за две. След като Томас се роди, започнах да надувам главата на Стивън да си направи вазектомия. Не му се искаше.

Опитвам се да разбера къде е проблемът. Не успявам, затова се налага пак да питам:

— След като не сте искали повече деца, защо си съсипана, че не можеш да имаш деца?

— Защото съм жена, Дрю. Аз създавам живот. Грижа се за този живот. Това умея да правя. Не, все още не разбирам.

— Но това не е единственото, което правиш. За бога, Александра, не си разплодна кобила. Е, няма яйца в кошницата, голяма работа! Имаш две прекрасни деца. Бъди щастлива с това, което имаш.

Може би по този начин природата ти казва, че не бива съм какво прави бременността с тялото ти и честно казано, картинката не е красива.

Сега вече ме гледа лошо.

Което е добър знак. Мога да се справя с бясната Александра.

— Щастлива съм с това, което имам. Просто самият факт, че съм лишена от възможността да имам повече деца, макар че не искам, ме съсипва. Чувствам се измамена. И стара.

Вътрешностите ми са като на шестдесетгодишна жена. За нула време това ще се отрази случайно да си забелязал как изглежда Стивън напоследък? С всяка година става все по-красив. Изпъква сред мъжете. Няма да е далеч мигът, в който някоя празноглава кукла ще се опита да се закачи за него и за парите му, а той ще трябва да носи на гърба си жена, която изглежда като Барбара Буш!

Тя пак заравя лице в тениската, а аз не мога да не се смея. Мъничко поне.

— Лекси... нямаш нищо общо с Барбара Буш. Приличаш на Кристи Бринкли. И освен това Стивън те обича. Теб. Не е центърът на вселената му, ти си командният пулт, от който му се нарежда и му се

спускат заповеди. Винаги е било така. Когато всички мастурбирахме с видението на Сестра Б, той мастурбираше с мисълта за ТЕБ.

— И не си мисли, че ми е гот да си го представям. — Никога не би те заменил за някоя кльоцава суха и куха лейка, която се интересува само от банковата му сметка. Стивън е прекалено умен, за да направи такова нещо.

Надежда.

— Как би се почувствал, ако Кейт ти каже, че не може да има повече деца?

Замислям се върху вероятностите и без грам колебание отговарям:

— Ако Кейт ми каже, че мога да я чукам, без да се тревожа да не забременее, ще изиграя една ирландска жига по цялото шибано Пето Авеню. Всеки ден ще е като Коледа. Няма повече предменструални болки и нерви, няма въздържание от три до пет дена всеки месец... освен ако не пускаш Стивън да плува из Червено море. И ако го правиш, моля те, излъжи ме.

Сексът по време на менструация не минава при Кейт. Каквото и да правя, както и да го правя, тя просто не иска да чуе. Така и не мога да разбера защо.

Мъжете обичаме кръв. Ние сме ловци, мили дами. Това е една от причините всеки екшън филм, всяка война, в която се бием, да изобилства от кървави сцени. Мъжете не го намират за гнусно. Не мислим, че е нехигиенично. Просто... е малко по-хлъзгаво. Не ме гледай така, казвам истината.

Сълзите почти са изсъхнали.

Александра хълца и хленчи и след малко пита:

— Не искаш ли още деца?

— Разбира се, че искам.

Джеймс е страхотно дете. Най-страхотното. Бих й направил двадесет. Но това е на теория. Реалността е съвсем различна. Децата са тежка отговорност.

Александра кима, а аз продължавам:

— Трябва да говориш със Стивън. Измъчваш човека. Това е жестоко и ненормално наказание.

— А ако започне да гледа на мен по различен начин?

— Няма.

— Откъде си толкова сигурен.

Навеждам се напред и се опитвам да намеря правилните думи:

— Защото... защото когато Кейт беше бременна с Джеймс и беше огромна като къща, пак исках да я чукам точно толкова силно, както искам и сега.

Защото, когато я погледна, виждам Кейт... жената, която преди пет години нахлу в живота ми и го обърна с главата надолу. Която ме разтърси, обърна ме с вътрешностите навън. И ме направи... повече от това, което бях. Така че дори когато е набръчкана и когато косата ѝ побелее, за мен тя пак ще бъде Кейт. Ще ме кара да се смея и ще ме побърква и вбесява... и ще ме обича повече отколкото заслужавам. И знам, че Стивън изпитва същото към теб.

Александра бърше очите си с тениската ми и започва да прилича на себе си.

— Значи искаш да ми кажеш, че правя от мухата слон?

— Казвам ти да кажеш на Стивън и след това слонът ще стане муха.

— Прав си. Знам, че си прав — усмихва се леко. — Ще говоря с него тази вечер.

— Добре.

Александра става, навежда се над мен и ме прегръща. Стискам я в ръцете си. Искан да знае, че винаги ще бъда до нея. Да я изслушам, да ѝ наричам задника при първа възможност.

— И не си мисли, че имаш право да го превръщаш в навик.

Да ми се разпадаш тука без дори да има защо. Аз съм единственият в това семейство, на когото се полага известна доза саморазрушително поведение.

Тя се смее и тръгва към къщата. После се спира, обръща се и пита:

— Дрю?

— Аха?

— Кога помъдря?

Лесен въпрос.

— Преди около пет години.

Изяждам сандвича си и тръгвам към къщата да будя Кейт, но тя вече е станала и се къпе. Мие старателно тялото, по което съм фанатизиран. И пее.

Никой не може да го направи като теб.

Бейби, ти си най-добрият.

Гласът ѝ се стеле из стаята и отеква в стените на банята. Песента е гадна — Карли Саймън от един от старите Джеймс Бонд филми. Въпреки това, удоволствието се разлива в гърдите ми. Защото ако знам нещо със сигурност, това е, че един ден Делорес ще бъде настанена в дом за луди с тенденция към криминални престъпления, и другото, което знам със сигурност е, че Кейт пее за мен.

Скръствам ръце и се облягам на вратата и гледам през запареното стъкло. Тя навежда глава назад под струята. Гърдите ѝ изпъкват напред — по-съблазнителни от всички видове цици в Лас Вегас. Дългата ѝ коса почти докосва задника ѝ и гали татуираната пеперуда на хълбока.

После спира водата и излиза от душкабината. Вижда ме и се усмихва.

— Хей, къде беше?

Вероятно е редно да ѝ подам хавлия — това е един мил и топъл жест. Плочките в банята са студени и изпъкналите ѝ зърна ми подсказват, че ѝ е хладно. Но не мислиш, че наистина ще ѝ дам кърпа, нали?

Да не съм луд!

Нали никой не си е помислил, че ще пропусна възможността да погледам мокрия задник на Кейт в цялото му изящество? И тези зърна са изумителни. Именно защото една голяма част от мен е все още в пубертета, не помръдвам и инч, докато тя бяга чак на другия край на банята да откачи единия от халатите и скрива от очите ми любимото ми визуално удоволствие.

— Бях на верандата с Александра.

Кейт увива една кърпа около главата си по онзи начин, по който само жените умеят, и лицето ѝ помръква разтревожено.

— Напоследък не е на себе си. Надявам се да говори с мен тази вечер и да ми каже какво става между тях двамата.

— Имам много голяма преднина пред теб. Вече се погрижих за това.

— Какво се е случило?

Пресягам се и пускам водата в душкабината, след което събувам боксерките си.

Въпреки сериозния тон на разговора, Кейт не се стърпява да ме огледа дискретно.

— Фабриката за бебета е получила последно предизвестие и затваря.

— Какво означава това.

— Лекарят ѝ е казал, че влиза в менопауза.

Ръцете ѝ политат към гърдите и въздъхва със съчувствие.

— Но тя е толкова млада!

— Да. И го приема доста зле. Страхувала се е да каже на Стивън, но я убедих да говори с него. Всичко ще е наред.

— Ти си убедил сестра си да говори със Стивън? — пита изумено.

— Аха.

— И как успя да го направиш?

— Плака, говори, пак плака. И аз я... успокоих.

Сега вече Кейт изглежда объркана.

— Успокоил си я?

— Да не си се превърнала в папагал? Да, успокоих я. Защо си изненадана?

Кейт скръства ръце и нарежда:

— Я да помислим малко. Може би защото когато котето на Маккензи умря, ти ѝ каза да не се тревожи, защото сега вече е сред най-добрите си приятели в ада?

Може би съм го казал по-добре и по-цветущо.

— Или може би, защото когато майка ми не успя да дойде на кръщенето на Джеймс заради снежната буря, ти ѝ каза да не се притеснява, понеже когато Джеймс порасне, едва ли ще знае коя е.

Така е, някои хора просто не искат да погледнат истината в очите.

— А помниш ли когато...

Слагам ръка върху бърбривата ѝ уста. Тъмните ѝ кафяви очи ме гледат топло, съблазнително, с любов.

— Признавам, не всеки може да поеме моята специфична способност да утешавам. Но в този случай, Александра ме разбра. И

благодарение на мен тя и Стивън са пак по пътеката към семейното блаженство. Заслужавам потупване по рамото. Или една ръчна. Ще го оценя подобаващо.

Кейт избухва в смях, увива ръце около врата ми и притиска увитото си в хавлия тяло към пениса ми. Вдига поглед към мен и казва:

— Хубаво е поне веднъж да сме стабилната двойка в групата. Браво на нас. Дай пет.

— Не давам пет — казвам и размърдвам пръсти. — Но ако се интересуваш от това, което тези пет пръста могат да правят, за мен ще бъде удоволствие да демонстрирам.

— Перверзник — кикоти се тя.

— За теб? Винаги. Сега престани да се опитваш да ме съблазняваш и ме остави да си взема душ.

Тя се обръща, а аз я пляскам по задника. Ей така, за всеки случай.

Влизам, затварям стъклената врата и пъхам врата си под струята, за да може водата да отпусне мускулите ми. Кейт се движи из банята и започва безкрайната процедура по подготовката за вечерта. Тези жени имат странни ритуали.

— Обадох се на родителите ти да видя как е детето.

— Какво казаха?

— Майка ти звучеше на ръба на припадък, но всички са добре.

Така си и знаех.

След пет минути вече съм изкъпан, изсушен, обут в боксерки и слагам пяна за бръснене на лицето си.

Кейт влиза в банята, застава до мен и започва да слага грима си. Косата ѝ е мокра, но халатът е изчезнал.

На негово място са се появили изключително апетитно изглеждащи сутиен и бикини. Розова коприна с бяла дантела. Бикините са силно изрязани, а сутиенът прибира гърдите ѝ една към друга и ги избутва напред. Вдлъбнатината между тях е неописуемо секси. Оглеждам я, а тя си слага пудра.

— Ново бельо? — питам.

Имам каталог с бельото на Кейт. В мозъка ми всичко е подредено по цвят и стил. Никога не съм виждал този комплект. Със сигурност щях да го запомня.

Тя кърши ханш да ми покаже благините:

— Да, сладки са, нали?

Сладки? Не. Напомпващи пениса? Определено.

— Долу има бутик на Ла Перла. Купих си ги, преди да отидем в спа салона.

Не мога да не се замисля какво ѝ е минало през главата, когато ги е купувала. Искам да кажа... гореща вечер у дома, след като Джеймс е заспал е едно — новото бельо винаги прави нещата по-интересни.

Нооо... тази вечер дори не сме заедно. В зависимост от състоянието ни, когато се доберем до вилата, ще извадим късмет, ако успеем да припаднем от умора един до друг.

— Ха.

Това охлажда ентузиазма ѝ. Ръката, която нанася спиралата за мигли, застива и Кейт ме поглежда.

— Какво?

Продължавам да се бръсна.

— Нямах никакво друго бельо, така ли?

— Разбира се, че имам — отговаря почти обидено. — Тези не ти ли харесват?

Изплаквам самобръсначката:

— Добре са... Просто си помислих, че може да облечеш нещо по-различно. Нещо в бяло. Памук. По-затворено.

Заклучалка също ще свърши работа.

Тя накланя глава и се опитва да разбере накъде отива работата.

— Не, Дрю, не съм взела гащи страстоубийки с мен.

Мислиш ме за луд, знам. Но не съм.

Споменаваха съм и преди, че играя шах. Не мисля само за следващия ход, а няколко хода напред. Така че не мога да си обясня защо Кейт си е купила гащи, пред които дори издъхващ мъж с едва доловим пулс би се строполил на колене и би ги разкъсал със зъби. Това е като... когато жената си бръсне краката преди първа среща, макар и да е с панталони.

Може би не го осъзнава, може би не иска да признае, но една част от нея се надява някой да ѝ свали панталоните и да я чука.

— Хм.

Кейт не ми обръща повече внимание. Аз попивам брадичката си с кърпата за ръце, а тя продължава да се гримира. Когато започва да слага и гланца си, вече не мога да спра:

— Ароматизиран гланц за устни, а?

— Добре, достатъчно.

Затваря рязко капачето на гланца и го блъска в чантата. После ядно се извързва към мен.

— Трябва да престанеш. Веднага.

— Кое да престана? Нищо не съм казал.

— Не е нужно и да казваш. Знам какво става в тая твоя глава.

— Така ли мислиш? — питам и кръстосвам ръце пред гърдите си.

— Не мисля, а знам! През цялото време водиш разговор със себе си защо съм си купила това бельо и на кого ще позволя да го види. И после се питаш защо си слагам гланц за устни. И защо е ароматизиран, а не обикновен? И по твоята логика — значи искам някой да го вкуси.

Добра е. Не мога да не призная.

— Но истината е, че купих бельото за себе си. Защото, когато нося хубаво бельо, се чувствам по-уверена. А ти, който се правиш, че забелязваш всичко, как не си забелязал, че това е гланцът, който слагам всеки ден. Единственото нещо, което слагам на устните си, е ароматизиран гланц.

— Звучиш сякаш се оправдаваш, Кейт.

— Не е оправдаване. Това е естествена реакция, ако на човек му се наложи да се разправя с изкривения ти мироглед.

Гледаме се няколко секунди, всеки със скръстени ръце, никой не отстъпва и на инч. И тогава тя прави крачка назад.

Вади една носна кърпичка и избърсва гланца.

— Ето, доволен ли си? — В гласа ѝ има сарказъм.

Би трябвало да съм, нали? Все пак аз победих. Но е много трудно да си щастлив, когато си извоювал победата по такъв жалък начин.

— И след като бельото ми те притеснява толкова много. — Тук се навежда, събува бикините си и ги мята в лицето ми. — Няма да нося бельо и готово.

Тя се опитва да излезе от банята, но аз заставам пред нея.

— Чакай, чакай, да спрем с глупостите.

Задържам поглед в очите ѝ за секунда и после падам на колене пред нея. Погледът ѝ омеква, но стойката ѝ е все така войнствена. Тя обича, когато съм на колене.

— Разбрах — казвам.

Веждите ѝ се повдигат и слага най-невинното си изражение.

— И какво разбра?

Усмиввам се.

— Че трябва да ти имам доверие. Че ти имам доверие...

Вдигам едното ѝ стъпало и целувам лакираните ѝ в бледорозов цвят нокти и го пъхам в бикините. Кейт се обляга на раменете ми и аз правя същото с другия крак. После плъзгам бикините нагоре по краката ѝ.

— Вярвам във всяка частичка от тялото ти, намазана с гланц и покрита с бельо, което зове „Ела ме изучукай“. Вярвам.

Тя се усмивва снизходително, опрощавашо, вади гланца от чантата си и пак го слага. После притиска устни и ги движи, за да го размаже и заявява:

— Казах ти, че това ергенско парти не си заслужава, ако ще създава проблеми между нас. Кажи ми честно можеш ли да се справиш с такова предизвикателство, или да кажа на Делорес да анулира всичко за тази вечер?

И как това да не ме накара да се чувствам като женска кокошка, като най-големия страхливец на света?

Но нека анализираме този момент малко по-отблизо. Защото в живота понякога вземаме решения, които изглеждат напълно безобидни и незначителни.

Докато дойде време за разплата.

И само когато се обърнем назад, можем да осъзнаем точно в кой миг сме взели решението, но вече е прекалено късно. Бизнесмен решава да отиде на работа няколко секунди по-късно и се разминава с ужасна катастрофа. Или пък тийнейджър, който се кара сутринта с майка си, но после се оказва, че това е последният им разговор. Или пък някой бедняк намира един долар на улицата и си купува билет от лотарията и печели джакпота.

Малки решения, които водят до големи последици.

Но аз се опитвах да не бъда егоист. Искях да постъпя по правилния начин. Можеш да си сигурен, че никога повече няма да направя тази грешка.

— Никой няма да анулира нищо — казвам с увереност. — Имах пристъп на ревност. Съвсем краткотраен. Зеленоокото чудовище ще си

остане в клетката до края на този уикенд. Едноокото чудовище ще иска по-късно Кейт да си поиграе с него.

Тя се смее и слага длани около лицето ми.

— Бикините ми са само за твоите очи.

— Знам.

Кейт се вдига на пръсти и ме целува. Усещам вкуса на ванилия.

— Ти излизаш с момчетата и ще си в компанията на гладни за пари стриптийзърки и аз нямам нищо против.

— А ти излизаш с момичетата и ще си наобиколена с надървени полуголи мъже и аз нямам нищо против.

— Сега ние сме стабилната двойка в групата — напомня ми тя.

— Ще се забавляваме — казвам твърдо.

И когато ѝ казах това? Да, вярвах, че ще е така.

ГЛАВА 10

Някои мъже носят скъпи костюми, защото искат да изглеждат, сякаш имат пари дори когато ги нямат. Други носят скъпи костюми, защото искат всички други да знаят колко много пари имат.

При мен всичко опира до нагласата и отношението. Никога не съм имал проблем с чувството си на увереност, но за мъже, които имат този проблем, един добре ушит костюм е идеалното средство да вървят изправени, да изглежда по-високи. Костюмът прави топките ти огромни. И ти дава онази енергия, която чувстваш, докато гледаш „Добри момчета“ — искаш да кажеш на другите да не се ебават с теб.

Разкопчавам сакото на черния си като въглен костюм с марка „Ерменегилдо Зегна“ и си сипвам три пръста уиски от бара в хола.

Джак, Матю и Стивън споделят моето становище за добре ушития костюм и са се нагласили съответно в „Гучи“, „Нюман“ и „Армани“. Коефициентът на атрактивност на нашата коч компания ще се забелязва от разстояние. Всяко момиче в радиус два километра ще бъде привлечено като нощна пеперуда към светлината на лампата.

И тогава... Да, Уорън.

Намачкана зелена тениска, къси гащи с много джобове, сякаш е дърводелец. И сандали. Да, мамка му, сандали.

Отпивам от питието си и го гледам.

— Ако знаех, че ще ходим да караме кънки, никога нямаше да си правя труда да си нося костюм.

Той е меко казано объркан. Оглежда всеки от нас и после собствения си... тоалет.

— Обичам да ми е удобно, а вие изглеждате, сякаш ще ходите на погребение. Аз съм спортно-елегантен.

— Изглеждаш като нещастник, а това е недопустимо за тази вечер — срязвам го веднага. — Ако искаш да закачиш някое хубаво момиче, трябва да излезеш от обичайната си роля. Това означава приличен костюм или поне изгладени панталони, по възможност не от

материята, от която правят пижамите за затворниците. — Изпивам уискито и продължавам: — И какво си направил с косата си?

Косата на Уорън по принцип е вълниста, не много къдрава, но сега изглежда някак по-рошава и като тупирана. Като на стара дама, която току-що е излязла от фризьорския салон. Той се потупва по темето.

— О, забравих да си сложа гел. Но и така е добре. Момичетата си падат по къдриви мъже.

— Да, ако беше 1998 и се казваше Джъстин Тимбърлейк.

— Аз ще ти помогна да те оправим — обажда се Джек. — Винаги нося нещо резервно. И майка ти няма да те познае.

Стивън оставя чашата си на масата, потупва се замислено по брадичката и предлага:

— Аз ще се обадя на икономата да донесе едно сако на „Армани“ от бутика във фойето. — После оглежда Уорън да прецени мерките му. — И една светлосиня вратовръзка ще подчертае очите ти.

Дами и господа, добре дошли на единственото по рода си шоу „Хетеросексуалността вижда с очите на хомосексуалността.“

Матю прави положението още по-зле — почуква с пръсти и с глас в непоносим фалцет обявява:

— Време е да се гримираме. — Като някоя кукла от Мъпет шоу.

Присвивам очи.

— Никога повече не го прави.

— Прекалих ли?

— Да, определено.

Двадесет минути по-късно Уорън е докаран в лъскав тъмносин костюм, черна риза и обувки „Прада“. Косата му е сресана прилежно. Изглежда... Абе става.

Много странно, но става.

И не му е удобно.

Заставам пред него и изчетквам раменете му. Като генерал пред строевак. Той скимти колко го сърбяло, върти врат и стъпва от крак на крак.

— Престани да се въртиш, мамка му.

После опъва яката си и се оплаква:

— Задушавам се. И е твърда.

— Нова е, трябва да е твърда. Изправи се.

Слагам вратовръзката около врата му, за да му демонстрирам как се прави възел. Но после се замислям и се отказвам.

Има огромен шанс да го удуша с проклетото нещо. А една разходка до пустинята да заравям труп по това време ще се окаже голямо неудобство.

Стивън, който е издигнал търпението до статут на изкуството, застава на моето място:

— Добре, Били, зайчето излиза от хралупата, минава покрай дървото...

Можеш да разбереш много неща за един човек само от начина, по който се държи в казино. Тези, които са пристрастени към адреналина, които са готови да поемат големи рискове и чакат още по-големи печалби, играят на крапс^[1]. Тази игра можеш да си я позволиш, когато разчиташ на обигран късмет. Изисква финес, бързо мислене и решителни действия. И ако не си някой надарен от природата мозък, който може да брой карти, трябва да играеш по правилата. Ако не знаеш как да играеш, не си мисли и да припарваш.

Тези, които играят „Блекджек“ имат склонност да изпаднат в нервни кризи, понеже си им взел „тяхната карта“.

След тях идват феновете на рулетките. А там всичко е въпрос на късмет. Ако играеш черно или червено, имаш по-малко от петдесет процента шанс да спечелиш. Статистически погледнато, това е най-добрият ти шанс да спечелиш срещу казиното.

В най-долния край на тотема са игралните автомати. И маймуна да пуснеш и тя ще знае как да играе. Слагаш парите, дърпаш ръчката. Маймуна, ръчка, маймуна, ръчка. Не се изисква никакъв интелект или познания, а и при това са програмирани да работят в полза на казиното. Колкото повече играеш, толкова по-вероятно е да се разориш.

Единствените хора, които играят на тях, са пенсионерите, психически нестабилните и загубеняците.

— Страхотно! Автомати! Само на това ще играя! Оле, колко съм добър! — казва Уорън.

Нали ти казах, а и предполагам вече си се усетил, че натам отива работата. Удрям го по гърба и го бутам към високите маси.

— Тая вечер ще играеш на крапс.

— Не знам как се играе.

— Тогава ще се наложи да гледаш и да се учиш. Това е мъжка игра. Най-готините мацки се събират там, защото там са и парите. Ако планината не иска да отиде при Мохамед, ще се наложи Мохамед да отиде при шибаната планина.

— Каква планина?

Да, за секунда бях забравил, че говоря с истински сфинктер.

— Няма значение. Просто наблюдавай малко.

Матю, Уорън и аз си вземаме чиповете и се настаняваме на маса с минимален залог пет хиляди. Всичко опира до статистика и шанс. Аз хвърлям, а Матю се занимава със залозите. Хвърлям седем и всички около мен полудяват. Матю ме тупа по гърба:

— Ето го и нашия Мики Мангъл^[2]. Давай, момчето ми.

След петнадесет минути сме утроили парите си. Останалите сеирджии са ги удвоили, а Уорън все още не знае как се играе, но гледа какво правят хората около масата и се включва на нужните места с възторжени викове. Всички се смет, пият, всеки се опитва да се добере с лакти и ритници до масата, за да участва в събитията.

И е диво. И е весело. Като в добрите стари времена, когато бях само с момчетата.

Няма тревоги за деца, за сватби, няма го и стресът от работата, няма ги лайната, които ни сервира действителността.

И точно тогава реалността ме потупва по рамото.

Държа зара готов да го метна, когато пред лицето ми изниква черна коса, сини очи... Аха, прав си, стюардесата от самолета. В черна рокля без презрамки и на токове, върху които изглежда висока колкото мен.

И не е сама. В триъгълно образувание зад нея се носят две не по-малко красиви жени. Едната е руса, с бебешко лице. По-ниска е и е позаоблена. Другата е брюнетка с руси кичури, маслинена кожа и плътни сочни устни.

Синеоката се усмихва широко:

— Здравей отново.

Не искам да съм груб.

Майната му, защо пък да не съм груб?

— Ти пък какво правиш тук?

— Каза, че сте отседнали в този хотел.

— Да, но също така казах и че ще сме заети.

Тя ме гледа като лисица:

— Да, така е, но видях какъв поглед ми хвърли. Знам, че го каза само за да не разстройваш приятелката си и да не си помисли, че се интересува от мен.

Добре, нямам нищо против уверените жени. Те са човешки същества с потребности. Признавам ги. Уважавам ги. Но да се пускаш агресивно на мъж, който най-открито ти показва, че не те иска, това няма да промени решението му.

Просто ще изглеждаш жалка.

Тя протяга ръка да докосне гърдите ми, но аз успявам да я хвана, преди да ме е пипнала.

— С тази разлика, че не се интересувам.

Джак се появява до мен. Като дух с ерекция.

— Аз от друга страна съм много заинтересуван. — Хваща я за лакътя и я помъква нанякъде.

— Не му обръщай внимание на Дрю. Той е сляп глупак. Искаш ли да ти взема едно питие?

Брюнетката се изпарява, но оная с бебешкото лице стои като препарирана, гледа с празен поглед и усуква един кичур около пръста си така само както тъпа блондинка може да го прави. Подозирам, че коефициентът ѝ на Уорън, колкото и невероятно да звучи. Но е секси. Определено няколко класи над плявата, която Уорън дъвка цял ден. Подбутвам го с лакът и соча с брада към блондинката.

Той избърсва нервно ръце в панталоните си.

И после отваря уста:

— Здравсти. Искаш ли да чуеш един виц трепач.

И целият ми упорит труд заминава в канализацията.

— Добре — отговаря тя.

— Какво казва тоалетната чиния, когато някой задник я натисне?

— Какво?

— Лайно!

Блонди кърши объркано устни:

— Тази тоалетна компютризирана ли е била?

Лицето на Уорън повяхва:

— Не... те е... Добре, нека опитам нещо друго. Един пенис казва...

Увивам ръце около гърлото му и стискам, спирам притока на въздух.

— Били, помниш ли какво каза лекарят за гласа ти?

Обръщам се към момичето и ППЗУ, което в този случай означава „Първокласна пичка за Уорън“, ако не си се сетил.

— Моят приятел е певец. Били Уорън? Чувала си за него, сигурен съм. Трябва да пази гласа си за следващия си концерт. Такива са препоръките на лекаря.

Очите ѝ са отворят широко, думите ѝ някак успяват да напуснат слабо осветеното място, където по принцип се намира мозъкът.

— В хороскопа ми пише, че днес ще се запозная с известен мъж. Били Уорън? Не те познах. Толкова ми хареса последния ти хит.

Матю ме вика:

— Дрю, хайде, трябва да хвърляш.

— Добре — казвам и вадя няколко жетона и ги пъхам в ръката на Уорън. — Деца, защо не отидете да си поиграете на игралните автомати? Там сте в пълна безопасност.

Блонди се киска и съобщава:

— Толкова е смешно, когато се въртят и въртят като колелетата на автобуса в онази детска песничка. Обожавам ги.

— Да, напълно съм съгласен с логиката ти — отговаря Уорън.

Мили боже, представи си само какви деца биха се родили от такава комбинация. Може би генетичният подбор не е чак толкова зле като идея, какво ще кажеш?

Придърпвам го и му съскам в ухото:

— И помни: каквото и да става, не говори. Нито дума, разбираш ли. Той се усмихва и вдига два палеца нагоре. Гледа ме с такава благодарност, от очите му блика онази светлинка, която можеш да видиш само в погледа на някой с промит мозък. Не мога да не се засмея.

Двадесет минути по-късно Матю и аз все още печелим. Нищо не може да ни спре. Сега Матю мята заровете, а аз размествам чиповете и залагам яко, защото вече сме доста напред с материала. Матю мята две

и целият салон гърми в истерични викове. Потупвам го и удвоявам залога.

И точно тогава онази фанатичка от самолета се настанява до мен. За кой ли път.

— Мога ли да ти духна?

Наострям ухо.

— Моля?

Тя сочи заровете в ръцете на Матю.

— Да духна на заровете. За късмет?

Що пък да не ми духнеш на мен?, мисля веднага, защото макар че съм сериозно обвързан мъж, все пак съм мъж.

Ето това е проклятието на еволюцията. Инстинктите. Ето защо за повечето мъже моногамността е непосилно бреме. Защото нашият инстинкт е да пръскаме семето си наляво-надясно. Да го предлагаме на колкото е възможно повече женски индивиди. Не е нужно да се подаваме на инстинкта и повечето от нас не го правят, но той си е там.

Така че следващия път, когато видиш как гаджето ти флиртува с някоя случайна курва, не се разстройвай. Той просто води епична битка с инстинктите си и със зова на дивото.

— Няма нужда — казвам. — Хванали сме печеливша вълна, а когато това се случи, никой не пипа заровете. И така са си добре.

Телефонът ми вибрира в джоба. Съобщението е от Кейт, която казва, че вече са готови и се качват към казиното.

Стюардесата се навежда през рамото ми и гледа телефона.

— Много сладко дете. Твое ли е?

Говори за снимката на Джеймс на екрана на телефона ми. Направих я преди няколко седмици, когато се опитвах да го накарам да изяде една купа спагети. Не беше доволен и ми го показа, като изсипа всичко на главата си.

— Да.

Тя се приближава до ухото ми и ме прекъсва:

— Няма защо да играем тези игрички. Имам хотелска стая на две пресечки. Чака ни. Искам те. И знам, че и ти ме искаш.

Очевидно е. Не се бори с чувствата си.

— Забравили сме да си вземем лекарствата днес? — питам и сериозно започвам да се плаша.

Тя се смее. Смехът ѝ напомня на Норман Бейтс, нали? През онези години, когато Кейт не се бе появила в живота ми, често си навличах изпълнения в духа на Фатално привличане. Никога-не-бихте-чукал-колкото-и-да-си-секси-защото-дъската-ти-хлопа-и-няколко-болта-са-изпопадали. Навсякъде има такива жени и е лесно да ги забележиш.

Навремето бях професионалист в откриването на потенциални опасности от този вид, но май съм излязъл от форма.

Защото преди да успея да я спра, тя вече е грабнала телефона от ръката ми и се отдалечава няколко крачки. Бесен съм. Гласът ми е гневен, лицето също.

— Дай ми шибания телефон.

— Ела си го вземи — усмихва се тя.

Това е някаква шега.

Обръщам се към Матю:

— Няма ли да ми помогнеш да се оправя с тая?

Той поглежда чиповете, после гледа към нас:

— Копеле, тук има сто хиляди.

Разбира се, все така ще стане. Гледал ли си Флаш Гордън? Знаеш ли сцената, в която Флаш забива ръка в оная скала, в която е онова змийско нещо, което само чака да го ухапе? Ето точно така се чувствам в момента.

Изпуквам кокалчетата на пръстите си.

— Покривай ме, аз нападам. И след това мушкам ръка през деколтето на роклята ѝ.

Опитвам се да огранича физическия контакт, но роклята е тясна и още с навлизането, тая напърчва цици. Изкуствени. И с пиърсинг.

Това предлага? Сериозно?

Не ме съди. Нима наистина мислиш, че ми харесва? За бога! Психото от своя страна май стонове й...

— О, колко хубаво. Малко вляво.

Въртя очи и се опитвам да намеря телефона си. И точно тогава се случва най-невероятното нещо. Или най-неизбежното — зависи от гледната ти точка.

Какво по дяволите е това? Искаш ли да се опиташ да познаеш? Дори не се налага да се обръщам — инстинктивно поглеждам към Кейт.

— Кейт!

Клатя глава и се опитвам да отрека очевидното.

— Това не е... Аз не съм...

Да, аз съм заровил ръка до мишницата в роклята на друга жена.

Измъквам ръката си и я соча както по-голямата сестра сочи по-малката и я издава на майка си и баща си, че е облякла хубавата ѝ рокля:

— Тя ми взе телефона и не иска да ми го върне.

Джак и Уорън усещат, че съм нагазил яко в лайната и се приближават да гледат шоуто. Матю не спира да играе.

Кейт вдига ръка и подлага Психо на най-кучешкия си, зареден с хиляда вата поглед.

Психо върти очи и вади телефона от роклята си. Кейт изважда антибактериалния спрей, който винаги носи със себе си, след което старателно избърсва телефона ми, но преди да ми го подаде, избърсва и ръката ми. За всеки случай.

След което целият гняв на Кейт се насочва към стюардесата. Гласът ѝ е нисък и унищожителен.

— Наложил се да се примиря с простащината ти по време на полета, защото не исках да прекарам първите четири часа от кацането си в ареста. Но сега вече не сме на самолета. — Тук вдига ръката си. — Виждаш ли този пръстен? Това означава, че аз му принадлежа. А татуировката с моето име на рамото му означава, че той ми принадлежи. Целият е мой. Пенисът му е компас. А аз съм Севера на този компас. Той винаги е насочен единствено и само към мен.

Ето, такова нещо няма да чуеш всеки ден.

— Така че си обирай крушите и изчезвай. Веднага. Или ще ти ритам задника до изхода на казиното. Няма да е зле да се огледаш — това казино е дяволски голямо.

Очите на онази се присвиват, стават като цепки. Когато започва да говори, прави онзи типичен за селяндурите жест — знаеш, когато си точат главата напред, за да покажат, че са готови за война.

— Наистина ли си мислиш, че можеш да ме повалиш, кучко?

Ерин застава до Кейт.

— Погледни я пък тая — смее се Психо. Тук вече мога да я разбера — макар и качена на високи обувки, Ерин е няколко

сантиметра по-ниска от Кейт. Взети заедно не са точно най-подходящата двойка за реклама на разрушителен отряд.

Но ето че се появява и Ди Ди. Макар че физическите ѝ данни са сходни с тези на Кейт и Ерин, нестабилният и силно обезпокояващ поглед в очите ѝ компенсира за липсата на мускули. Яко компенсира.

Потръпвам.

Психо не отстъпва, но изражението ѝ малко поомеква. И тогава следва черешката на тортата. Което в нашия случай е сестра ми. Стърчи над другите като истинска мощна Амазонка.

Усмивката ѝ плаши.

— Както са се разбеснели хормоните ми, с най-голямо удоволствие ще оскубя евтините ѝ удължители за коса и после ще си ги закача на стената над камината си като ловен трофей.

Психо вече изглежда изплашена. Оглежда се и търси подкрепа.

— Не се оглеждай за приятелките си. — Сестра ми всъщност прави същото движение с глава. — Преместиха се към по-плоски и празноглави цели.

Делорес свива юмруци.

— И сиренцето останало само^[3] — казва и души въздуха. — И наистина смърди. Чувала ли си за женски кърпички за интимните части? Редно е да инвестираш в някой и друг пакет.

Колкото и смешна... и обезпокоително възбуждаща да е цялата тази сцена, не искам Кейт да има нещо общо с тая лудата. Достатъчно е трябвало да търпи заради мен. Ето защо решавам да тръгна по най-мирния начин — викам един от охраната.

— Гости сме в голямата вила и тази... личност... — соча към Психо — тормози мен и годеницата ми. Бих желал да я изведете отук незабавно.

Психо не го приема леко.

— Не можеш да направиш такова нещо!

— Мисля... не, убеден съм, че току-що го направих.

Охранителят проверява ключа от вилата.

— Извиняваме се за неудобството, господин Еванс. — После се обръща към нея: — Госпожице, налага се да дойдете с нас.

— Какво? Не! Знам си правата. Не ме докосвай!

Идват още охранители и тя пак квичи — като скопен нерез. Преди да я извлекат, тя се обръща и мята последна заплаха:

— Това не е краят, задник!

Е, дотук с мирните и дружелюбни небеса.

Измъкват я, но купонът не е свършил. Следва най-любимата ми част, защото Уорън казва:

— Кейт, трябваше да я фраснеш тая кучка. От години не съм те виждал да се биеш.

Русата може и да няма две мозъчни клетки, но едната, която функционира, се оказва предана.

— Хей, това е приятелката ми. Копеле!

И тогава...

Пляс!

Право в лицето. И му оставя тъмночервен отпечатък от дланта си.

След което Блонди излиза с ядна крачка от казиното, а Уорън се държи за бузата, гледа ме и казва:

— Грозните момичета не се бият.

След малко вълненията поутихват и всички се разделят по двойки и играят. Аз и Кейт оставаме сравнително насаме.

— Какво искаше да каже Били за грозните момичета?

Размахвам ръка:

— Няма значение. Да се върнем на онази част, където penisът ми е компас, а ти си Север.

Тя покрива ушите си:

— Не мога да повярвам, че казах такова нещо.

— Не се срамувай. Горд съм с теб. Само от любопитство: става дума за огромен компас, нали? Голям като морско чудовище?

Кейт ме удря леко по рамото:

— Стига си си просил комплименти. Да поговорим за тая стюардеса, която те е проследила чак дотук. Трябва да ти наема лична охрана.

И едва сега забелязвам тоалета ѝ — черна минипола, ботуши до коленете, лъскаво горнище, което оставя много малко за въображението.

Изумителна.

Обикалям я както хищник обикаля около вкусната си плячка.

— Не, но както са тръгнали нещата, аз ще трябва да наема цял отряд охранители за теб.

Прокарвам пръсти по розовата диадема, нещо като коронка в косата ѝ. На нея пише БЪДЕЩА БУЛКА.

— Това е много хубаво.

Тя също я опипва и пита:

— Харесва ти, нали?

Да, защото вече съм измислил игра — Кейт се опитва да я запази на главата си, докато ѝ причинявам неща, които не са за пред хорските уши. И очи.

— Много!

— Ди Ди ми я купи.

— Е, дори счупеният часовник с кукувицата дрънка веднъж на ден.

Въпросният счупен часовник крещи:

— Хайде, дами, каляската пристигна.

Матю осребрява печалбата ни. Всички излизаме от казиното. Държа ръката на Кейт. Матю и Делорес си разменят закачливи епитети. Излизаме във фойето.

— Няма да се извиня — казва ѝ той.

— Много добре. Спомни си го следващия път, когато искаш да си играем на професионален фотограф и гол модел. Тогава ще ти кажа да чукаш лещите на фотоапарата си.

Имам ли представа за какво спорят? Не. Искам ли да знам? Не съвсем.

Излизаме пред хотела. И там виждам паркирана най-голямата, най-розовата лимузина на света. Като гигантско шише сироп за кашлица „Пепто Бисмол“ на колела.

Вътре бляскат неонов светлини и от тавана на лимузината се изсипват пулсиращи многоцветни светлини.

Поглеждам Ди Ди.

— Розова лимузина? Не е ли малко кичозно?

Тя се усмихва гордо.

— Това е Вегас. Царството на кича. Тук трябва да се пенсионираме.

После целува Матю и се отдалечава към колата. Но преди да е направила две крачки, той я грабва, дърпа я към себе си и я целува дълго и не съвсем нежно. Тя е леко замаяна и дори се олюлява, така че Матю я придружава до колата чудо.

Ерин помахва и я следва.

Слагам ръце на раменете на Кейт, за да съм сигурен, че ме слуша:

— Не позволявай на никого да ти купува питие. А с този тоалет, със сигурност ще се опитат.

Тя се усмихва снизходително.

— Добре.

— И не си оставяй чашата на бара или масата. Някой може да ти сипе нещо, докато не гледаш.

Да, такива неща наистина се случват. Когато си обикалял прекалено дълго по баровете, придобиваш представа колко извратен е светът. И хората са напълно луди. Наистина.

— Слушам татенце.

— Не ме наричай така — казвам сериозно.

Когато става дума за секс, няма нещо, по което да не си падам.

Освен това „татенце“. Реплики от сорта „Кой е татенцето?“ направо убиват всякакво желание. Не е нормално. Карат ме да мисля за Джеймс, за баща ми. И в двата случая... благодаря, но не, благодаря.

— Не съм на двадесет и една и не излизам на бар за първи път, Дрю. Мога да се оправям сама. И знам какво да правя и какво не — уверява ме тя.

Сестра ми се присъединява към разговора.

— И в случай че не знае, аз съм тук именно с тази цел. — Вади от чантата си цяла артилерия смъртоносни оръжия.

— Имам деликатен дамски ятаган, пепър спрей, електрошоков пистолет, който, както знаем, е напълно незаконен. И ако все пак и това не помогне. — Тук вече с едно движение на китката вади около дванадесет сантиметрова метална пръчка, която само с едно тръскане придобива размер на полицейска бухалка. С шипове.

— Наричам го „топкомелачката“. Сега по-спокоен ли си?

— Да, много по-спокоен. — Кимам.

— Добре.

Стивън и се качва в лимузината.

Увивам ръце около Кейт. Да я усетя още веднъж, преди да я пусна.

— Ще се видим след няколко часа — обещава тя с глава върху гърдите ми.

— Не е прекалено късно да се откажем и да избягаме. Никога няма да ни хванат.

Тя се смее тихичко, вдига глава и притиска устни към моите.

— Обичам те.

Отдръпвам се и прокарвам пръсти по лицето ѝ.

Тя се усмихва за последен път и изчезва в ужасната лимузина.

[1] Игра със зарове. — Б.пр. ↑

[2] Легендарен американски бейзболист. — Б.пр. ↑

[3] От припева на популярна детска песничка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Колата на момичетата тръгва и Матю казва:

— Нашата кола е там долу, момчета. — Сочи с палец към една лъскава черна лимузина в края на пресечката.

Докато вървим натам, придърпвам Стивън и го питам:

— Оправихте ли нещата с Александра?

— Ами... не съвсем, но отношението ѝ е доста по-добро. Всъщност не бях истински притеснен. Сестра ти обича да се прави, че тя води парада, но всички знаят кой е шефът.

Да, знаем. Това е пак сестра ми.

— Аз съм шефът — заявява гордо той и пъчи гърди.

— Да, Стивън, ти си, копеле, ти си шефът.

Сърце не ми дава да разбивам илюзиите му.

Първата ни спирка е в „Каверно“, най-прочутия и най-добър ресторант, в който можеш да изядеш истински класен стек.

Вечерята беше превъзходна. Отлежалото вино също.

Мястото е доста внушително — високи тавани, италиански мрамор на пода, антикварни мебели.

След това се отправяме към Хавана клуб — елитен бар за почитателите на хубавата пура.

Точно там сме сега. Виждаш ли ни? В малката стаичка резервирана само за нас? С и чаша кристална течност в другата. Ароматният дим леко поразмътва мозъка и се вие на едри кръгчета около главите ни.

Уорън се дави за трети пореден път и го предупреждавам:

— Престани да го вдишваш.

— Не мога. Като рефлекс е — отговаря с прегракнал глас.

— Няма да е зле да преодолееш шибания рефлекс, защото скоро ще изплюеш единия си бял дроб.

Говоря от опит. Когато с Матю бяхме на дванадесет, от кутията на баща ми и ги запалихме на покрива на къщата на Матю. След което и двамата започнахме да повръщаме и едва не заляхме няколко нищо неподозиращи пешеходеца, които минаваха по тротоара.

Уорън отпива от брeндитo си и се цупи:

— Това е аромат, към който привикваш — обяснява Стивън. — Ще свикнеш.

Били поглежда в чашата си:

— Защо трябва да свиквам?

— Защото — разпервам ръце и показвам луксозната обстановка около нас. — Защото това е живот на върха, човече.

— Мисля, че по низините ми харесва повече.

Слагам пурата в устата си и движа устни около нея.

— За кой ли път... не се изненадвам.

Джак се навежда напред и предлага:

— Преди да сме тръгнали към основното мероприятие за деня, защо не свършим тая работа с тостовете и печенето на шиш? Да приключим и с тая част.

Стивън вдига чаша:

— Напълно подкрепям.

Усмиввам се и се изправям.

— Добре. Ще кажа само едно: благодаря ви, че успяхте да намерите време в натовареното си ежедневиe да споделите с мен този паметен ден. Ако трябва да съм в мъжка компания, това сте вие, момчета. — След което поглеждам към Уорън и добавям:

— В известна степен.

После вдигам чаша:

— За най-добрите приятели. Благодаря ви.

Отпиваме. Чуват се ръкопляскания.

Уорън става:

— Ако ще го печем на шиш, мисля, че аз трябва да започна.

Момчетата му дават думата, той се изправя, покашля се, оглежда всеки един от нас и започва с много сериозен тон:

— Винаги съм мислил за себе си като за вълк единак...

Всички избухват в смях. Кой да предположи, че Уорън има достатъчно мозъчни клетки, за да поддържа и добро чувство за хумор?

Матю го замерва с опаковката от пурата:

— Копеле, това беше моята реплика.

Уорън също се смее. И продължава:

— Да, бях вълк единак с две вълчици. И макар че нещата бяха малко объркани, когато Кейт избра Еванс, всичко в крайна сметка се оправи. Тя е щастлива и това е единственото, което съм искал за нея. И сега вашата група вълци се обедини с нашата. И има и други вълци и вълчици и даже малки вълчета. Вълчетата са супер. Опитвам се да кажа, че никога не съм имал голямо семейство... но сега... знам какво е да си част от голямо задружно семейство. И е хубаво. — Вдига чашата си към мен. — За Дрю и Кейт. Ако някога разбиеш сърцето й, аз ще те натискам към земята, докато Ди ти троши топките.

Добре си го представям. В детайл.

Въпреки това кимам, той също ми кимва и сяда, след което отпива голяма глътка от пиетието си.

Ред е на Джак. Той замислено дъвче пурата си, поема въздух и казва:

— Никога няма да се оженя. Вярвах, че с Дрю мислим еднакво по въпроса. Жените са като мокри кърпички — меки, употреба, нещо, което да обере спермата. — Всички се смеем. — И тогава Кейт Брукс влезе в офиса ни. Дрю е умно момче. Ето защо той разбра нещо, което ние не разбрахме — Кейт не е ароматизирана хартиена кърпичка. Тя е кърпичка от коприна, която пазиш. На която можеш да избродиращ инициалите си. Кейт е нещо, което си струва да задържиш. — Поглежда ме. — И понеже си един от най-добрите ми приятели, наистина се радвам, че реши да я задържиш до края на живота си. — Вдига чаша. — За Дрю — един късметлия, който с нищо не е заслужил късмета си.

Вдигаме чаши, смеем се и прием за нетрадиционния и все пак доста точен тост на Джак.

Ред е на Стивън. Той става, олюлява се леко, поема дълбоко въздух и проговаря:

— Буакът... Буакът е онова нещо, което ни е събуауо днес.

Всички се смеем. Освен Джак. Не мисля, че е гледал „Принцесата булка“. Това е един от любимите филми на Кейт, така че се е налагало да го гледам десетки пъти, макар че оня Монтоя беше басы и гадното копеле.

— И истинската убов ще те суетва за вечни вуемена. — После се покашля и продължава:

— Сега сериозно, в качеството си на най-бракуван сред вас, изпитвам чувство на дълг да ви предупредя: след брака жените се променят. Няма вече вечери на свещи и луксозно бельо. Не толкова често. Независимо какво съветват във „Вог“. И сексът се променя. Понякога е рутина, понякога никак го няма, а понякога е по-откачен отколкото някога си си представял. — Покривам си ушите. Защото Стивън обикновено държи в тайна дейностите, на които се посвещават със сестра ми и искам да си остане така. Завинаги. — А когато се ожениш, най-важното е не да си влюбен, а този човек до теб да бъде най-добрият ти приятел. Партньор, с когото да споделиш хубавите мигове, тъжните моменти, шибаните ситуации, когато си в задънена улица. Всичко това ще е между вас. Дрю намери този човек в Кейт. Ти си ми най-добрият приятел и те обичам, човече. Но сега съм горд с теб. Дяволски горд. Поздравления.

Вдигам чаша:

— Благодаря. Това означава много за мен.

И наистина е така.

Последен е Матю, който застава в средата на импровизираната сцена.

— Вероятно аз съм най-благодарният от всички, че Дрю и Кейт най-сетне се събраха. Благодарение на тях се запознах с моя ангел, с моята съпруга Ди. И макар че понякога е като трън в задника, тя напълно ме... допълва. Прави ме цял. — Матю поглежда в чашата си, завърта леко течността и продължава: — Познавам Дрю, откакто сме се родили. Може би сме приятели още от преди да се появим на тоя свят. Нямало е време да не е бил край мен. Виждал съм го как успява. Бях там, когато имаше най-високите оценки, когато заковаваше най-добрите клиенти, и събаряше по гръб най-красивите момичета. И през цялото това време Дрю изглеждаше доволен, дори щастлив, но беше... НЕизненадан. Нищо не го учудваше. Постиженията му бяха като едно от онези неща, които в един момент спират да те радват. Той работеше здраво за успехите си. И не ги е получил наготово, а ги е заслужил. Той го знае най-добре. — Поглежда ме в очите и сега говори само на мен. — Но когато видя Кейт, ти изглеждаше... признателен. Благодарен. Защото много добре знаеше какво си лайно и не можеше да повярваш,

че точно ти си късметлията, който ще я има. И този изненадан поглед ти отива, Дрю. — Вдига чаша. — Няма да ти пожелавам щастие, защото вече го имаш. Ще кажа само: нека пътят успее да се надигне, за да те достигне. Нека вятърът винаги е зад гърба ти. Нека слънцето винаги да грее топло и меко в лицето ти. Нека живееш толкова дълго, колкото искаш и да не преставаш да искаш, докато живееш. Нека видиш децата на децата на децата си. Нека живееш сто години и да имаш една допълнителна година за разкаяние. И нека най-тъжният ден от бъдещето ти да не бъде по-лош от най-щастливия ден от миналото ти.

Когато Матю свършва речта си, аз... мамка му, просълзил съм се и се давя. Обръщам чашата си, за да се съвзема и ставам да го прегърна. Пиянско потупване по гърба и неуспешен опит да го вдигна, докато го прегръщам.

Велики времена...

Изпиваме брендито, изпушваме пурите и тръгваме.

Матю иска да пуши цигара, защото очевидно пурите не са увеличили на нужното ниво шансовете му да се разболе от рак на белия дроб. Не и според предпочитанията му.

Заставаме на ъгъла и го чакаме да изпуши цигарата си. От другата страна на улицата има лъскав доста прилично изглеждащ бар. Оглушителната музика се излива през прозорците, които изглеждат като посипани с ледени кристали. Неоновото осветление пулсира в ритъма. Паркингът е фрашкан догоре, лъскавите коли са само последни спортни модели.

До вратата на бара, на една пейка на тротоара е седнала блондинка с тяло-убиец. Черен потник, пола от деним, ботуши до коленете.

Самотна е, сама е. И това е велика възможност за Дълбокото Лайно да приложи на практика уменията, които така благосклонно се съгласих да му предам. Може дори да успее да пролази под полата ѝ. Или да му разкъртят мутрата с един от онези фини дамски ятагани, какъвто има сестра ми.

И в двата случая печеля.

— Хей, Уорън. Я виж. Самотно момиче. Сама в нощта. На улица в Лас Вегас. Принцесата, която очаква своя смел рицар да я спаси от триглавата ламя. Защо не отидеш да я попиташ дали има нужда от помощ? Да подхванеш някакъв разговор?

— Да, кавалерството винаги е печеливша карта — съгласява се той.

— Именно. За мен лично е много важно един мъж да се държи като джентълмен — казвам.

— Аха, ти си бял рицар на повикване — обажда се Джак.

Окрилен от алкохола, Уорън пресича улицата и спира до нея, което е умна стратегия — не иска да я плаши и да нарушава личното ѝ пространство.

Започва директно.

— Красива си.

Тя бързо вдига глава, засмива се и веднага извързва поглед.

— Благодаря.

Уорън се приближава още няколко сантиметра.

— Имаш ли нужда от кола? Да те закараме някъде? Не сме серийни убийци, кълна се. Просто няколко момчета излезли за вечерта. И имаме лимузина. Може да дойдеш с нас или да те закараме, ако искаш да отидеш на друго място?

Тя се обръща леко притеснено към бара и казва:

— Трябва да чакам тук приятеля си.

Уорън сядна на пейката до нея.

— Не знам кой свестен мъж би оставил приятелката си да седи сама на улицата. Ако беше моя приятелка, никога не бих го направил.

Браво на момчето. Искане ми се да му метна едно захарче за доброто изпълнение или да го потупам по главата.

И тогава...

— Какво каза бе, копеле миризливо?

Тази последната реплика излиза от устата на мускулест рус мъж, който е изникнал от страничната врата на бара. И не е сам. С него има още четирима. Също толкова едри.

Липсата на висок ръст в цялата дружинка е компенсирана от масивни мускули.

Майка ми би казала, че имат „широк кокал“. Някъде около двадесет и пет годишни. Единият носи кепе с емблемата на

университета в Невада. Има и един с тениска с гръцки букви.

Типично колежански лекета.

Макар че и аз бях такава, по онова време не осъзнавах колко противна е тая порода. Едва след завършването ми просветна, че такива момчета събират ведно значението на думите: млад, тъп и пращящ от тестостерон.

Защото се движат на групи, имат манталитета на стадото — смели са, когато са заедно, шумни са и през цялото време се опитват да впечатлят другите в групата колко голяма им е пишката, което, в случай че нямаш такава, се демонстрира с просташки постъпки.

А Били Уорън е застанал на пътя им.

Не отива на добре.

Уорън отваря уста да отговори:

— Казах, че...

Аз хуквам пръв, останалите са след мен. В никакъв случай не мога да допусна да го пребият тази вечер. Кейт няма да е доволна.

Руса Маймуна номер едно блъска Уорън в гърдите. И най-странното е, че това наистина ме вбесява.

— Опитваш се да говориш с моята приятелка ли бе, загубеняк? — вряска и хваща момичето за ръката. — Казах ти да чакаш, кучко. Не съм казал, че имаш право да си приказваш.

Заставам пред Били.

— Момчета, мисля, че има някакво недоразумение.

— На теб това не ти влиза в работата.

— Нямах представа колко ми се иска това да беше истина. За нещастие, не е вярно. Приятелят ми помисли, че момичето се нуждае от помощ. Просто я пазеше. Нищо лошо.

— Твоето приятелче направи огромна грешка. Сваляше момичето ми. Ще му скъсам задника.

И плюе в краката ми.

Класика.

Така, зарязваме дипломацията.

— Е, ако ще се държиш като анус... — започвам.

Момичето се опитва да се намеси. Слага ръце върху гърдите на Маймуната, потърква го по ръката и полага усилия да укроти свирепото животно.

— Не, не е направил нищо. Просто забрави за случилото се, Блеър.

Не мога да не се засмея, нали?

— Блеър? Името ти е Блеър? Това обяснява защо ти е крив светът. Моите най-дълбоки съболезнования. — Без да откъсвам очи от тъпоумеца, казвам: — Матю, сега разбра ли защо е толкова важно да се внимава при избора на име за детето. Така става, когато родителите не подходят с грижа и внимание към този въпрос. Та името е бъдещето ти!

В случай че не си разбрал — не, не съм притеснен от момчето с пърдяща уста. Защото той, както всички насилници, е страхливец. Истински коравите мъже? Опасните мъже? Те са тихи. Не им се налага да изнасят такова шоу или да ти описват каква болка ще ти причинят. Те просто го правят, преди да ти дадат възможност да се изплашиш. Преди да си се усетил, че болката идва.

Блеър прави крачка към мен, но Уорън изскача между нас с вдигнати ръце.

— Спрете. Почакайте малко. Това е само между мен и теб, ебливец мизерен. Не намесвай приятелите ми.

Гледам го, сякаш съвсем е обезумял. Защото съм почти сигурен, че точно това е станало.

— Полудя ли?

Той ме поглежда през рамо:

— Кейт никога няма да ми прости, ако не отидеш на сватбата, понеже се е наложило да лежиш в някаква болница. Освен това съм израснал с Ди Ди. Ако изобщо знам нещо в този живот, това е как да нося на бой.

И точно в този миг, ей така изведнъж мнението ми за Уорън се преобърна. Да, той е идиот. Току-що дори го демонстрира. И вероятно никога няма истински да го харесвам заради десетте години с Кейт. Но да се хвърли така с главата напред? Да се опита да ме защити? Мен и приятелите ми?

За такова нещо трябва топки. От бронз.

Уорън току-що извоюва моето уважение.

Матю, Стивън и Джак са наредени зад мен. Напрегнати, готови. Поемам дълбоко въздух и питам:

— Матю, съгласен ли си с плана?

— Напълно.

— Джак?

— Винаги готов.

— Стивън?

— Защо пък не. Майната му. Да.

Това са отговорите, от които имах нужда. Минавам пред Уорън и правя крачка към Блеър.

— Добре тогава. Може да го пребиете, а ние ще погледаме сеир.

Шок и объркване кривят лицето на горилата.

— Сервизно ли?

Усмихвам се.

— Не, малоумнико. Лъжа те.

Докато позасъхналия му мозък регистрира думите ми, юмрукът ми вече лети право към носа му и го разцепва.

И после адът се изсипва на земята.

Дълбоко вярвам, че ударът в слънчевия сплит е за страхливци. Но това е улична битка. Няма правила. Пръсти в очите, ритници в топките — всичко е позволено. На това му казвам аз честна и справедлива игра.

Разкъравеният Блеър ме събаря на земята. Мелето около нас вилнее. Удря ме в ребрата и раменете, защото се опитвам да предпазя лицето си. Уорън се оказа прав. Ако се появя на сватбата с шевове по лицето, с вид на Франкенщайн, ще разваля семейните снимки.

И тогава, когато най-малко очаква, забивам юмрук в челюстта му. Той вие като куче. Пет минути вой, но ми се струват много повече.

И тогава момичето произнася вълшебните думи:

— Ченгета! Ченгета!

Всички до един реагираме като гимназисти, събрали се на купон в някоя къща, когато онзи винаги недоволен съсед вика полицията.

С една дума бягаме.

Разделяме се и бягаме. Ние петимата успяваме да стигнем до лимузината за нула време и да се затворим в неприкосновеното ѝ удобство. Мигащите светлини не ни следват.

Слава богу.

Може и да ти се струва нереално, но това беше най-страхотното развитие на нещата за тази вечер. Всеки мъж, независимо на колко е години, вярва, че няма нищо по-добро от това да се напие, да играе комар и после да срита нечий задник. С приятелите си.

Подаваме си бутилка водка и си показваме бойните рани, всеки се хвали на другите колко е пострадал. Или с други думи колко се е бил и колко е велик.

— Видя ли как на оня му литна зъба? Фрас!

— Оня грамадният беше готов да се разреве за грозната си майка.

— Надявам се оня с птичия мозък да харесва течни храни, защото само това ще може да яде през следващите месеци.

Хващам Сивата гъска^[1] за гърлото и отпивам, след което изливам върху кокалчетата си.

Уорън клати глава и се жалва:

— Нямам късмет с момичетата и това е.

Никой не му противоречи. Но това, което разбрах, е: вината не е негова.

Наистина.

Уорън е отгледан като пичка. Отвсякъде заобиколен от бурна триъгълна растителност. Това е като една от онези истории, когато двойка свине осиновяват бебе тигърче. И след време, когато порасне, тигърът не си показва ноктите, не скача на плячката, не ръмжи.

Той грухти.

За разлика от нас, които сме имали уверени, силни мъже в семейството, единствената връзка на Уорън с мъжки екземпляри е била, когато Амелия е водела някой такъв в къщата. Очевидно сред посетителите в детския му дом не е имало истински победители.

След малко Уорън ме пита.

— Аз вярно помислих, че ще ме оставиш да ме пребият. Какво стана? Как така промени решението си?

Матю отпива от бутилката.

— Майната му на т'ва. Никой мъж не може да бъде изоставен в беда.

— Точно. — Кимам. — Знаеш ли кое е първото правило на мъжката глутница?

— Кое?

— Ние се грижим един за друг.

[1] Gray Goose — марка уиски. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

На този етап считам, че е редно да се спрем и да се върнем малко назад, за да обърнем внимание колко алкохол вече сме погълнали към момента.

Първо шотовете и бирите на плажа, уискито във вилата и в казиното, виното на вечеря, брендитата след това и сега водката, която си подаваме като алкохолици, свити около някоя запалена кофа за боклук.

Не съм слаб, но както и да го погледнеш си е много пиене. Не сме спрели да поркаме и макар че алкохолът някак се размива в рамките на часовете, все някога започва да те хваща.

До един момент всичко е под контрол и след това пиеш онзи последен шот. Везните на кантара се обръщат и си на пода. Не можеш да вървиш или да образуваш разбираемо изречение, без да ти капят лигите.

Помни този факт. Помни добре.

Имам усещането, че той ще изиграе огромна роля в това, което предстои.

Поглеждам през прозореца в мрачната пустош и казвам:

— Я някой да ми припомни пак къде отиваме?

Матю и Джак се споглеждат и се хилят един на друг. Джак казва:

— Отиваме в рая, братко. Няма лъжа. Това място е като оазис.

Най-страхотните момичета, които знаят какво да правят с един мъж. Няма ограничения. Цици и задници навсякъде. — Тук целува артистично пръстите си.

— Като манна небесна.

Свивам рамене — не съм впечатлен. Но Уорън очевидно няма търпение и се обръща към шофьора.

— Момче, какво става с тая кола? Ако сляза, ще вървя по-бързо.

Шофьорът ни поглежда в огледалото за обратно виждане.

— Извинявайте, момчета. Има един грамаден „Линкълн“ пред мен и карат с двадесет километра под ограничението. Не ме пускат да ги изпреваря.

Подавам глава през прозореца.

Да, пенсионер. Не, грешка — цяла кола с белокоси пенсионери. Помниш ли какво е мнението ми за възрастните хора зад волана? В случай че си забравил: заплаха за обществото, това са те.

Стивън вдига бутилката и отпива. Не знам дали говори на нас или на себе си.

— Скоро ще умра.

Всички очи се обръщат към него.

— За какво, по дяволите, говориш? — пита Матю.

— Говоря за това, че животът ми наполовина си отива. Има толкова много неща, които не съм направил, а искам да направя. Няма да се въздържа повече от нищо. От сега нататък — *carpe diem*^[1]. Ще карпвам диема всеки божи ден.

— Напил си се. Не изпадай в депресия точно сега. Ако ми се разреवेश, ще те изхвърля от шибаната кола, докато е в движение — заплашвам не на шега.

Стивън не обръща внимание на предупреждението ми. Навежда се към прозорчето, което ни разделя от шофьора, и казва:

— Ще ти дам сто кинта, ако успееш да застанеш до тях — заваля с обилна слюнка в устата.

Насреща няма никакво движение и шофьорът успява да изравни нашата кола с другата лимузина.

— Да зачеркнем номер едно от списъка. — Думите на Стивън излизат като една слята дълга дума.

След това разкопчава колана си, хваща панталона и рязко го събува до под коленете. Заедно с белите боксерки.

Всички в колата вдигаме ръце пред очите си, за да не гледаме. Всеки недоволства и ръмжи.

— Очите ми! Помощ, изгоряха.

— Сложи боата в килията.

— Това не е задникът, който се надявах да видя тази вечер.

Но Стивън остава глух за молбите ни. Той е човек с мисия.

Без да каже и дума, подава през прозореца белия си като водна лилия задник и като луна грейва пред очите на давеците се от ужас

възрастни жени в колата до нас.

Обзалагам се, че си мислиш, че такива неща стават само по филмите.

Стивън е ухилен до ушите. Задникът му се вее около минута и половина. Застанал е така, че да предостави на дамите максимално добра гледка. После придърпва панталоните си, подава глава от прозореца и се смее:

— Наслаждавате ли се на пълнолунието, дами?

Какво да кажа?

Стивън не е от хората, които биха обидили по-възрастен човек.

И тогава лудият му смях секва и след минутка гробовно мълчание казва:

— Бабо?

И потъва в седалката с изпепелено от ужас лице, напълно изтрезнял и с поглед забит в пода.

— Не, това не се случва, не е възможно.

Матю и аз ще си счупим главите да надничаме през прозореца.

И... няма лъжа, няма измама. Зад волана на грамадната кола седи не кой да е, а Лорета Р. Рейнхарт. Майката на Джордж. И баба на Стивън.

Какви са шансовете да се случи такова нещо?

Лорета винаги е била суха заядлива кучка. Никакво чувство за хумор. Мразеше ме още когато бях дете. Мислеше, че оказвам лошо влияние върху скъпоценния ѝ внук. Не знам как е могла да си внуши подобно нещо. Премести се в Аризона преди години. И като всяка жена на нейната възраст обича да залага на ротативките. Ето сега вече е ясно защо толкова често идва в Града на Греха. А ние сме уцелили една от тези екскурзии.

С Матю се усмихваме и махаме и като четвъртокласници изпяваме:

— Здравейте, госпожо Рейнхарт.

Тя размахва юмрук към нас, а подпухналата ѝ приятелка от задната седалка ни размахва среден. Убеден съм, че това е възможно най-смешното нещо, на което някога съм бил свидетел.

Двамата колабираме от истеричен смях на задната седалка.

Тя крещи на шофьора:

— За бога, човече, натисни тоя педал.

Отпращваме в нощта и се дерем. Всички приличаме на Шапкаря от „Алиса в страната на чудесата“. Само че на анестетичен газ.

Всички, освен Стивън.

Нали знаеш тази поговорка „Каквото стане във Вегас, си остава във Вегас“?

Не съм убеден, че Стивън ще има този късмет.

„Рай“. Боядисана в пясъчно двуетажна сграда, сред големи красиви дървета, каменни статуи, езеро и няколко фонтана.

Атмосферата наистина напомня на оазис, особено в сравнение с голата пустиня около нас. Макар че светлините са модерни — неон и всичко, почти очаквам да видя жени в тоги, които ни посрещат с палмови клони, за да ни правят вятър и ни подават грозде, за да утолим жаждата си.

Влизаме. Сега може би ще трябва да притаиш дъх за истината. Не искам да припаднеш от шок или нещо такова. Защото трябва да разбереш, че мъжете по същество са свине. В дрехи. Признавам го с готовност. Няма край фетишите и фантазиите ни, а перверзиите, за които мечтаем, са необятни. И това място се грижи за всяка една от тях.

На вратата ни чака червенокоса жена, която изглежда на около четиридесет. Облечена е в тъмнозелено боди и обувки в същия цвят. Има аристократична фигура — бяла кожа, плътни устни, леко подчертани с помощта на скъпа пластична хирургическа намеса.

— Добре дошли в „Рая“, господа. Очаквахме ви.

Фойето изглежда уютно, сякаш с всеки детайл ти казват, че си добре дошъл и си си почти като у дома — кремави стени, мраморни плочки, запалена камина. През затворената врата в другия край на фойето се чува страстна бавна музика.

— Казвам се Карла. Ще бъда вашата хостеса тази вечер. Ако мога да направя нещо за вас, ако пожелаете нещо, каквото и да е, искам да кажа наистина каквото и да е, не се колебайте да се обърнете към мен.

Устата на Уорън е отворена. Като риба, която току-що е видяла лицето на Бог. Матю и Джак нямат търпение, а Стивън все още изглежда зашеметен от „лунната соната“, която изпълни на баба си.

Обзалагам се, че съвсем скоро ще забрави.

Влизаме в залата. Осветлението е приглушено. Винаги е такава в заведенията от този вид, но помещението е огромно за стриптийз клуб.

Има една централна сцена и две по-малки странични. На всяка има по един пилон.

До едната стена се намира барът — направен е от стъкло, а в двата му края танцуват две момичета по бикини.

Има мъже на всякаква възраст. Седнали са по масите или в сепаретата, или на бара. И около всеки от тях се въртят поне по две момичета.

С крайчето на окото си забелязвам прошарен мъж, който масажира циците на момиче, облечено в ученическа католическа униформа и с коса, вързана на плитки. На масата зад тях една азиатка пъха близалка във влагалището си, после се навежда и я изважда със зъби и я слага в устата на някакво колежанче с потекли лиги.

Напомня ми за Содом и Гомор, нали?

И всички знаем как са завършили?

Опитах се да те предупредя.

Карла обяснява:

— Вляво е залата за хазарт. Там съм ви резервирала масата за покер, както пожелахте, Матю. Имаме дартс и билиард. В дъното са сепаретата за индивидуални танцорки, а на втория етаж имаме стаи за още по-интимно преживяване, ако решите да се възползвате от тази наша услуга. Първото питие е за сметка на заведението. Това е Джейн. — Карла посочва към тъмнокоса момиче, облечено в сако и... нищо друго. Искам да кажа наистина нищо друго. — Тя лично ще ви обслужва.

Главата на Уорън се върти след задника на една блондинка, облечена в панталони, изрязани между кръста до бедрата.

— Мислех, че не е законно да има алкохол и голи момичета в едно и също заведение или част от заведение.

— Само в Ню Йорк и Джързи — клати глава Матю. — Това е страната на легализираната проституция.

— Но всички правила са в сила и тук — казвам с вдигнат пръст. — Което означава никой не пипа нищо, освен ако не го помолят.

Устата му е все още отворена и се принуждавам да я затворя. Не много деликатно.

— Стегни се. Изглеждаш, сякаш всеки миг ще припаднеш или ще свършиш в гащите. Не ни излагай тук или ще те сложа да чакаш в колата.

Уорън се опитва да се отпусне. Разкършва врат и рамене и казва:

— Не, добре съм. Съвсем съм... Мили боже, видя ли онова момиче с близалката?

Няма надежда за този човек. Отказвам се.

— Джейн, едно уиски с много лед.

Обслужване с усмивка.

— Веднага, господин Еванс.

Карла се кани да ни остави, но преди да тръгне казва:

— В случай че имате нужда от помощта ми, аз съм наблизо. Насладете се на тази вечер, господа.

В мига, в който Карла изчезва, пет момичета се втурват към нас. Една от друга по-красиви. Отпивам от уискито си, когато погледът ми попада на една синеока стриптийзърка.

— Значи това е ергенско парти? — пита тя.

— Да, и аз съм младоженецът — усмихвам се.

— Обичам младоженци.

Малко празни приказки със стриптийзърките не е... точно в реда на нещата. Обикновено това е прелюдия, размяна на някой и друг сигнал. Но това не е типичен стрип бар. А и аз съм дружелюбно и възпитано момче.

— Как така?

— Обикновено те са най-диви.

— Не и аз. Тази вечер е за приятелите ми. Аз съм невинен наблюдател.

Тя се смее и ме пощипва по бузата.

— Не ми изглеждаш невинен. — Перва ме леко през лицето. — Изглеждаш като много непослушно момче.

— Виновен — признавам.

Къдрокосото момиче с едър таз и розови бикини, което стои до Джак, се опитва да привлече вниманието ми:

— Искаш ли да видиш един фокус?

— Разбира се.

Не знам откъде вади една краставица. Голяма краставица.

— Ще накарам тази краставица да изчезне. Гледай внимателно.

После бавно сваля бикините си, разтваря крака и вкарва края на краставицата във влагалището си. След това вдига ръце над главата си. Стомашните ѝ мускули се свиват и краставицата се плъзга нагоре и полака изчезва в нея.

Сега вече всички гледаме с широко отворени усти. Като Уорън.

След това краставицата се подава и започва леко да се плъзга надолу. Тя я взема и се усмихва сладко:

— Та-даааам!

— Ти си много талантливо момиче — пляскам с ръце.

Да, знам, че ще ида в ада, но поне ще съм в добра компания.

Джак вдига ръце и разперва пръсти:

— Давам десет точки за креативност.

Матю добавя:

— Гарантирам ти, че ще спечелиш X-Фактор.

Момичето с краставицата пак ми се усмихва:

— Какво ще кажеш за един индивидуален танц? Мога да ти покажа и останалите си таланти?

— Може би по-късно — разкарвам я деликатно.

Един час, няколко питиета и сто долара по-късно, Карла се присъединява към групата ни.

— Забавлявате ли се?

Докато гледам как две момичета си пускат език пред един мъж на средна възраст, Матю отговаря:

— Да, благодарим за всичко. Обслужването е безупречно. — Това е целта ни — да задоволяваме клиента. А сега е време да посрещнем подобава нашия почетен гост — казва тя и ме хваща за ръката. — Дрю, ще ме придружиш ли?

Думите ѝ ме карат да откъсна очи от двете момичета.

— И тук ми е добре, благодаря.

— Страхувам се, че не можете да откажете. Приятелите ви настояха.

Поглеждам ги намръщено:

— Какво сте направили, задници?

Матю се смее злоещо:

— Нищо, което не си очаквал.

— Последната ти свободна нощ, копеле. Наслади ѝ се — добавя Джак.

Идват още две момичета и трите ме измъкват от стола и ме повличат към сцената.

— Ще боли само минутка — крещи Стивън.

Решавам да играя. Беше прекалено нереалистично да се надявам, че момчетата не са намислили нещо гадно и извратено, така че да се почва и да се свършва по-бързо.

В средата на сцената има само един стол. Трите жени ме натискат да седна и осветлението става още по-слабо. Няколко прожектора обхождат помещението и когато започва „Още една нощ“ на Марун 5, всички започват да ликуват.

Две жени изскачат на сцената зад гърба ми. И двете са по черни прашки и лъскави черни ризи. Завъртат задник за удоволствие на публиката и после насочват вниманието си към мен.

Едната пада на колене и лази между краката ми. Като покорно и много съблазнително котенце. Ръката ѝ се плъзва по глезените ми и грубо раздалечава коленете ми. След това завързва краката ми към краката на стола с нещо, което изглежда като панделка, но всъщност се оказва доста яко.

Другото момиче прокарава яркочервените си нокти по гърдите ми и спира точно над опасната зона. И тогава рязко хваща двете ми ръце и ги връзва зад гърба ми. Не е никак приятно.

Някои мъже обичат доминантни жени, но както вече историята доказва, аз не съм от тях.

И тогава... интересът ми рязко се покачва.

Публиката полудява от екстаз, когато забелязвам, че в средата на сцената се появява друга жена и се завърта грациозно около пилоната. Очевидно това е звездата на шоу програмата.

Тя е дребна, но неблагоприятно високия ток на ботушите, които стигат до средата на бедрата я правят значително по-висока. Косата ѝ е прибрана под черна кожена шапка. Червилото ѝ е кървавочервено. Тъмните очила прикриват по-голямата част от лицето ѝ. Останалата част от тялото ѝ е напълно голо. Е, да има прашки-невидимки и на зърната ѝ висят два пискюла, но всичко останало е голо.

Обърната с гръб към мен, тя сваля шапката си и я мята в публиката. Косата ѝ пада като водопад — кестенява, начупена. Завърта

се още няколко пъти на пилоната и тръгва към мен. И тогава, кълна се, бях убеден, че това е Кейт.

Лицето и тялото ѝ. Изумителна прилика.

Но когато я поглеждам по-отблизо, забелязвам разликите. Като оставим настрана факта, че Кейт Брукс не би излязла да си клати задника на сцената (освен ако не държи да извадя очите на всички тук с трошачка за лед. И да, ако се чудиш, това включва и онези задници, които ме доведоха тук), кожата на това момиче е много по-бяла от тази на годеницата ми. Освен това носът ѝ е тънък и косата ѝ е малко по-светла — не е същият махагонов цвят. Като се изключи това, приликата ме плаши.

Тя се завърта и се обляга на мен. С гръб върху гърдите ми. Косата ѝ пада върху лицето ми и гъделичка носа ми. Мирише... страхотно. На мед и жасмин. Има и някакво ухание на похот. Като затворена стая след часове прекрасен секс.

Не, не мирише така хубаво като Кейт, но ако не познавах така добре божествения аромат на момичето си, бих казал, че точно това е божествен аромат.

Ръцете ѝ се увиват около врата ми и задникът ѝ се настанява перфектно добре върху пениса ми. После се плъзга между отворените ми крака и извива тялото си напред. Задникът ѝ е повдигнат в лицето ми. После изправя крака в коленете плъзва прашката по краката си и плясва дупето си така, както всеки нормален мъж на света би искал да го плесне.

След това се изправя и се обръща с лице към мен и вдига единия си крак така, че да мога да видя перфектната цепнатина между краката ѝ. Да я разгледам в детайл.

Кълна се, опитвам се да не гледам.

Опитвам се.

Но гледам.

За бога, остави ме на мира — аз съм сгоден, а не мъртъв.

Момичето се покатерва в скута ми с лице към мен и набутва прашката в устата ми. Крясъците на тълпата стигат до кресчендо.

А, аз си мисля, че влакът излезе от коловоза. Искам да сляза. Искам това мъчение да свърши. Не, нямам предвид онова щастливо свършване, за което си мислиш. Много е забавно, докато усещаш на езика си соковете на друга жена, но Кейт никога няма да ме разбере,

никога няма да ми прости. Напомни ми да се изжабурия с малко „Листерин“, когато се прибера в стаята.

Червените ѝ устни се усмихват, докато разкопчава ризата ми, а аз успявам да изплюя прашките ѝ. Тя най-спокойно мята вратовръзката през раменете ми и я опъва от двете страни, сякаш държи юзди на кон. Увива ръце по веднъж около краищата на вратовръзката, за да пази равновесие и размърдва бедра. Като истинска професионалистка — било то танцьорка или курва. Кой знае.

И тогава за мой ужас, пенисът ми се втвърдява. Застава на позиция — готов, насочил артилерията.

От деня, в който Кейт ми позволи да я чукам, аз и моят пенис не сме дали шанс на друга жена. Няма значение, че съм имал възможност да чукам много привлекателни, свободни или лесни жени. Никога не сме се интересували. Аз и той сме тандем. Никога не сме искали друга. Никога не сме се възбуждали от друга.

Нито веднъж.

Не, това е грешно. Много, много грешно. Ако използвам думите на Кейт, сега компасът сочи на Юг. И ако това се случи, значи вселената е разбалансирана, нещо не е наред, това е краят на света. И почти ми се струва, че този край настъпва сега.

Под формата на предателство.

Може би духовниците все пак са прави. Пенисите са зли същества със собствен мозък и решения. Различни от твоите.

Гледам гневно между краката си.

Предател.

[1] От латински — улови мига. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

След като светлините на сцената угасват и ме развързват от стола, буквално ще си счупя краката да бягам под права линия към моето щастливо място, известно иначе като „бара“.

Момчетата ме наобикалят, тупат ме по гърба и се смеят като шимпанзета в зоопарк.

— Беше върховно!

— Започвам да се замислям за брака. Ако жена ми прави такова шоу всяка вечер, може и да опитам.

— Не би ми омръзнало да ми го прави всеки ден... Тая брюнетка нямаше никакъв дефект!

В мозъка ми се блъскат около хиляда и една мисли, повечето с въпросителен знак, но слагам каменното лице.

— Да, страхотно шоу.

Разговорът бързо се укротява и решаваме да се върнем на масата за покер.

Докато другите си проправят път натам, Матю се обръща и ме гледа в очите. Аз съм все още на бара.

— Добре ли си?

Облизвам сухите си устни:

— Да, добре съм. Ще си довърша питието и идвам.

Той кима с разбиране и тръгва.

Трябва да призная, че в момента съм леко поразтресен. Каква беше тая ерекция по никое време? Дали защото жената приличаше толкова много на Кейт? И най-важното: дали е редно да кажа на Кейт? Исусе!

Изпивам питието си за пет секунди. Не, няма начин да кажа на Кейт.

Изобщо не ме гледай така. Този, който е казал, че честността е правилната политика, никога не е живял с жена. Понякога е най-добре да си държиш устата затворена. Има неща, които жените не бива да

знаят. Неща като това. Защото с едно такова признание няма да постигнеш нищо. Само ще я ядосаш.

Изпитвам пълно задоволство от решението си, докато... някой ме потупва по рамото.

Обръщам се и виждам две големи кафяви очи. Гледат ме и ми се усмихват. Ако пенисът ми имаше лакът, би ме сръчкал в ребрата.

Преоблякла се е след шоуто. Или май е по-добре да кажа — поприкрила се е. Облечена е в кървавочервено неглиже и ботуши в същия цвят. Всъщност ми се струва доста консервативно облечена за такова място. Сега забелязвам, че кожата ѝ е млечнобяла, много чиста и не е сложила никакъв грим. Косата ѝ е все още пусната — лъскава и мека.

— Здравсти — чурулика весело.

— Здравсти.

— Аз съм Лили.

Кимам.

— Забавляваш ли се тази вечер? — пита Лили.

— Разбира се — отговарям и давам знак на барманката да ми сипе още едно.

Лили сяда непоканена на стола до мен.

— Радвам се. Исках да се уверя, че шоуто ти е доставило удоволствие, защото съм нова тук. Започнах преди няколко седмици.

Откровението ѝ ме изненадва.

— Никога не бих предположил. Беше съвсем професионално.

Тя се усмихва още по-широко.

— Уау, много мило от твоя страна. — След което добавя шепнешком, сякаш ми съобщава някаква свръхсекретна тайна: — Но не съм стриптийзъорка, нали знаеш?

Оглеждам я от главата до пръстите на краката:

— Това някаква игра ли е? Със сценарий?

Тя се смее.

— Всъщност съм студентка. Последна година в университета Невада.

— Студентка, която си проправя път през университета по голици? Колко стереотипно.

Тя върти очи. Както прави Кейт понякога.

— Бях сервитьорка в „Хутърс“, но при сегашните икономически условия трябваше да съкратят част от персонала. Уволниха ме миналия месец.

— Винаги съм мислил, че циците и задникът са защитени от рецесията.

— Всички така мислехме. — Свива рамене и отпива от питието си.

Въртя една салфетка между пръстите си и усещам, че Лили ме гледа.

— Какво? — питам накрая.

— Ти си... просто си много различен от останалите младоженци, които съм виждала тук. Всички се държах, сякаш бях последното им пиршество преди екзекуцията. Но ти си различен. И това е хубаво.

Макар че ми се струва откровена, изпитвам известни подозрения. Едва ли е просто едно мило момиче, което иска да си поприказва с някого. Стриптийзърките се събличат за пари. И после получават повече пари, ако клиентите ги харесат, ако успеят да накарат клиента да се почувства по-специален. Различен. Не го правя за всеки... Така ти говорят и докато се усетиш, парите ти излизат от джоба.

В случая в нечие влагалище.

Лили слага ръка на крака ми и го потърква леко. Пръстите ѝ се качват все по-нагоре и по-нагоре.

— Какво ще кажеш да отидем в някоя от задните стаички и да ти потанцувам. Специално за теб. Не искам да ми плащаш.

Какво ти казах? Добре ли ги познавам? Или ги познавам много добре.

Спирам ръката ѝ.

— Не мога.

Тя се навежда напред и пак опитва:

— Разбира се, че можеш.

— Да, бих могъл, но не искам.

Тя най-сетне се отказва, очевидно разбрала какво се опитвам да ѝ обясня.

— Да не би годеницата ти да е някоя от онези контролиращи кучки? Които те карат да обещаеш да не се докосваш до момиче дори на ергенското си парти?

— Не. — Клатя глава. — Не е такава. Изобщо не е такава. И не мисля, че ще се ядоса. Знам обаче, че така ще я засегна.

Ето това не ти казва никой за любовта. Разбира се, всичко е страхотно, фантастично, дяволски романтично. Но има и стрес. Задължения. Отговорности. Защото знаеш, че нечие друго щастие, щастieto на човек, който означава толкова много за теб, може да пострада чрез решенията, които вземаш. Чрез нещата, които правиш.

Или не правиш в моя случай.

— Правил съм го преди. Грешна стъпка към неподходящата жена. Засегнах я дълбоко. И оттогава реших никога повече да не го правя.

Очите на Лили се насълзават, гледа ме с обожание. Вероятно не е свикнала да говори с мъже, които мислят с главния мозък, а не с пишката си. Предполагам, че се чувства като онези учени през шестдесетте на миналия век, когато открили, че могат да общуват чрез знаци. Какво велико откритие е било за тях! И сега за нея!

— Надявам се годеницата ти да знае каква е късметлийка, Дрю.

— Напомням ѝ го всеки ден — усмихвам се.

Тя се усмихва с копнеж и после забелязва скъп костюм в другия край на салона. Костюмът стои съвсем сам. Изглежда ужасно самотен. Всички състояния на самотата са на лицето му.

Лили подскача от стола си.

— Дългът ме зове — казва и развява и отдалечава от погледа ми. Очите ми я проследяват и слава богу, penisът ми не помръдва и на милиметър. Но тогава изведнъж ми хрумва нещо. Практиката прави чудеса с мъжа, а няма по-добра практика от една свежа, хрупкава стриптийзъорка.

Викам я:

— Ще платя за танца.

— Добре — казва с блеснали от щастие очи.

— Но не за мен.

Повеждам я към стаята, където Уорън играе покер (много зле) със Стивън, Джак и Матю.

— Хей, някога танцували ли са ти между краката?

Лицето му се изопва подозрително. Вероятно си мисли, че сме му нагласили някой номер или ще му разказвам виц с главен герой Били Уорън. Не че има нужда от помощ в сферата с вицовете.

— Не, не са ми танцували. Защо?

Усмивам се и ги представям един на друг:

— Лили, това е Били. Били, това е Лили.

Хващат го под ръка.

— За първи път ти е, а? Ще се погрижа за теб, не се притеснявай.

Днес просто съм много щедър и изпълнен с добрина. Потупвам го по раменете и казвам:

— Хайде, деца, забавлявайте се.

Докато се отдалечават заедно, чувам как Уорън обяснява:

— Чувала ли си онзи виц за пастора и равина в бара?

Затварям очи и поклащам глава.

Няма надежда.

Казвам на дилъра да ме включи в играта, слагам парите си на масата и подреждам зелените чипове от другата. Без дори да се налага да казвам, едно нисичко момиче се приближава и оставя питието ми пред мен. Точно това, което пих досега. Оставям ѝ бакшиш.

Това заведение не е типичен стрип бар, в който гледат да завъртят милионите. Тук се отнасят с клиентите като с божества. Разбират желанията им и ги изпълняват, без да им се казва.

Джак сменя двете си карти и размишлява на глас:

— Дрю Еванс отказва да му танцуват в задната стаичка. Това вече сериозно ме натъжава.

— Отказах, защото уважавам Кейт. Така както тя отказа масажа от уважение към мен.

Стивън се усмива и ме поздравява:

— Това е голямо постижение, Скакалецо.

— Да, Кейт и аз имаме връзка, основана на уважение.

И това като цяло е вярно, макар че понякога проявата на неуважение може да доведе до големи забавления.

Нека да разгледаме моята теория по-обстойно.

След около една вечност и половина забрана за секс след раждането на Джеймс, в един миг обявиха, че ветото пада. Моите щедри родители, които тази вечер уважавам и обичам особено много, дойдоха да гледат детето за няколко часа. Пенисът ми имаше милион идеи за тези няколко часа. Безумни, фантастични идеи.

Въпреки неговите намерения, не отидохме веднага в хотелската стая, която бях наел за вечерта.

Защо не, ще попиташ? Най-краткият отговор е — защото Кейт ме притежава. Аз съм като количка — където ме бутне, там отивам. И съм идиот.

А по-дългият отговор е, че Кейт вложи прекалено много усилия за тази вечер — лакира си ноктите, нави си косата и се облече в малка черна рокличка, в която изглеждаше фантастично.

Всичко това означава, че иска да прекара поне част от вечерта сред хора. Сред големи хора, а не бебета, да води разговор, който да стимулира мозъка ѝ така, както езикът ми по-късно ще стимулира клитора ѝ.

И така... вечеряме в супер изискан френски ресторант на една пресечка от хотела ни. Разговорът по време на вечеря е интересен и забавен, както винаги. Говорим за Джеймс, за работа, за връщането на Кейт на работа и предстоящия разговор с баща ми да мина на намалена работна седмица.

Храната е страхотна. Но като цяло, не мога ѝ се насладя.

Тялото ми е напрегнато от очакване. Всяко нейно движение ме кара да я искам все повече и повече. Начинът, по който хваща чашата, как облизва устните си, как слага вилицата в устата си.

Исусе.

Трябва да знаеш, че Бог наистина ни е пощадил. Защото не можеш да умреш от надървен пенис. Ако не беше така, досега да съм изстинал.

Кейт много внимава с какво се храни. От една страна, защото кърми, но в същото време иска да влезе в тесните си джинси. Въпреки това успявам да я убедя да си вземе десерт.

Това не е една от гениалните ми идеи.

— Мммммм... — стене след всяка хапка шоколадова торта.

А пенисът ми е като див бик, който всеки миг ще разкърти оградата и ще хукне на свобода.

Изпивам остатъка от виното си и си казвам, че остават само няколко минути, преди да я имам само за себе си за няколко блажени часа. Гола. И никой няма да ни безпокои.

Кейт избутва чинията си назад и елегантно избърсва устата си със салфетката. После ме гледа замислено.

— Питам се нещо.

— Какво си се питала? — Учудвам се, че гласът ми звучи толкова равно, като се има предвид ужасната болка в топките ми.

— Спомняш ли си вечерта, когато се запознахме? В РЕМ?

Навеждам се към нея и прокарам пръст по кожата на ръката ѝ.

— Помня всеки провокативен детайл.

Отговорът ми ѝ харесва. Усмивва се.

— Какво мислиш щеше да се случи, ако си бях тръгнала с теб тази нощ?

С мъка откъсвам очи от впечатляващия размер на гърдите ѝ, за да я погледна в очите.

— Щях да направя точно това, което обещах — щях да дам едно съвсем различно значение на думата „удоволствие“.

— И след това?

Това е един от онези въпроси-капани, които жените обичат да поставят навсякъде. С единствената цел да разбъркват мозъка на мъжа. Ами ако първо се беше запознал със сестра ми?; Щеше ли да ме уважава, ако бях легнала с теб още на първата среща?; Ако можеше да върнеш времето назад, пак ли би се оженил за мен?

И обратно на популярното схващане, определено има правилен и неправилен начин да се отговори.

За беда, честният отговор обикновено е ѝ неправилният.

Но тъй като съм се клел пред Кейт, че винаги ще бъда честен... и тя разбира се, веднага ще надуши, ако лъжа, решавам да кажа истината.

— След това щях да ти платя таксито или да си взема такси и да се прибера сексуално задоволен със заключението, че това е била най-хубавата нощ в живота ми. Досега.

Кейт не се цупи, не се мръщи, но усещам потенциалната опасност. Очите ѝ издават разочарование, а тъгълчетата на устата ѝ съвсем леко изкривяват усмивката ѝ надолу.

— И това ли е? Значи не мислиш, че сега щяхме да сме заедно?

Вземам дланта ѝ в моята, разглеждам я и бавно целувам всяко кокалче.

— Не съм казал такова нещо. Както е при повечето гении, моите проблясъци идват малко по-късно от необходимото. Щях да прекарам съботата в спомени, а в неделя вече щях да търся начин да те намеря.

И разочарованието се стопява.

— Щеше да искаш втори път?

— Втори, трети, четвърти... А когато те видях в компанията в понеделник сутринта? Мога да се закълна в прекрасния ти задник, че пенисът ми бе изпаднал в нервна криза много преди това.

Кейт се навежда напред и знам, че нарочно ме дразни с тази прелестна гледка в деколтето ѝ.

— Ами твоето правило — Дрю Еванс никога не се качва на една и съща въртележка?

Наслаждавам се на гледката.

— Вече съм доказал, че когато става дума за теб, всички мои златни правила заминават по дяволите. Ако ти беше въртележка, щях да купя целия увеселителен парк и да се возя върху теб, докато грохнеш.

Ръката на Кейт се плъзва по крака ми и бавно се приближава към свещената обител. Гласът ѝ е възбуждащ.

— Господин Еванс, опитвате се да флиртувате с мен?

— След като питаш, значи не съм във форма. — Решавам да вдигна малко адреналина на играта. — Събуй си бикините и ми ги дай. Сега, тук, на масата.

Така добре ли е? Майсторски флирт, нали?

Ръката ѝ прекратява изследователска си работа.

— Страхувам се, че не мога да направя това.

Не звучи притеснена, срамежлива или шокирана. Ето защо съм сигурен, че ми отказва, просто защото не иска.

И тогава лампичката в главата ми светва:

— Нямах бельо, нали?

Кейт ме поглежда в очите:

— Да, нямам.

Ръката ми вече е във въздуха:

— Сметката, моля.

Сервитьорът бързо носи сметката, а аз светкавично мятам няколко банкноти на масата, веднага след което ставам. Кейт се смее.

— Ще си помислят, че не си харесал храната, Дрю.

Помагам ѝ да стане от стола си и прошепвам в ухото ѝ.

— Изобщо не ме интересува какво ще си помислят. Ако не изляза веднага оттук, ще те просна на тая маса и ще направя такова

шоу пред клиентите им, че никога няма да ме забравят.

Тя ме поглежда предизвикателно:

— И аз ще ти позволяя?

Забравила за погледите на гостите в ресторанта и на целия персонал, тя увива ръце около врата ми и ме целува. Когато настоятелният ѝ език погалва моя, усещането се стича право в топките ми. Увивам ръка под кръста ѝ и казвам тихо:

— Облече се толкова официално и положи такова старание — реших, че искаш да седнем да вечеряме някъде.

— Дрю, не съм изживявала оргазъм от шест седмици. Единственото, което искам, е пенисът ти. Дълбоко в мен, че да мога да го усетя през влагалището чак в гърлото.

Нямам спомени от излизането от ресторанта. Предполагам изумителното откровение в мръсното признание на Кейт са ми изпържили мозъка.

Следващото, което помня, е как сме на тротоара, а аз я влача към страничната стена на сградата — малка алейка, по която изкарват контейнера за боклук, който е обърнат към улицата. Имам някоя и друга функционираща мозъчна клетка, за да се сетя да я заведа в далечния ъгъл, да не се виждаме от улицата. Оглеждам се да се уверя, че никой не гледа към нас. Няма никой. Сега е време да се посветя на Кейт, да се реванширам за загубата на време в този шибан ресторант.

Ръката ми се заравя в косата ѝ и леко подръпвам меките ѝ къдрици. Държа главата ѝ неподвижна, докато плъзгам език в устата ѝ. Тя се гърчи и трие тялото си в моето, разкопчава ризата и колана ми.

В такива моменти ми се иска Бог да беше малко по-прозорлив и да бе дал на човека нещо от структурата на октоподите. Още шест ръце щяха да ми дойдат съвсем добре.

Изгладнели един за друг, късаме, дърпаме дрехите, които само пречат. Искаме да докоснем всяка ерогенна зона, която познаваме в другия. Ако е възможно всичките наведнъж.

Това ми напомня на първата ни целувка, онази нощ в моя офис преди толкова много време. И сега се чувствам точно така. Бях мечтал за нея с месеци, бях си я представял как ли не. Разликата е, че сега много добре знам какво съм изпускал през тези месеци.

Ето защо съм още по-гладен и освирепял. И да искам, ще ми е ужасно трудно да се контролирам.

Ръката ми се плъзга под роклята ѝ и се насочва към сутиена. Опъвам материята. Обгръщам гърдите ѝ с длани и мачкам, и галя, и попивам всеки стон от устните ѝ. Пръстите ми дразнят всяко зърно, правят ги по-твърди, съвършени. Кейт откъсва устни от моите и ги притиска към врата ми. Коленете ми се подкосяват от възбуда. Плъзгам ръка по бедрата ѝ и вдигам роклята нагоре, клякам и спирам само за миг да се насладя на гледката. Гладка и мека.

Кейт диша задъхано и тежко, но веднага се опитва да прикрие корема си с ръце.

— Знам, че не съм...

— Дори не се опитвай да довършваш проклетото изречение! — Хващам я за китките и дърпам ръцете ѝ настрани.

Бременността е странно преживяване за жената. Толкова много и толкова резки промени — емоционални и физически, промени във възгледите. И да, наистина Кейт не изглежда точно както преди бременността. Но само пълен задник би очаквал такова нещо от жена си. И само на пълен изрод би му пукало за леките промени.

— Променила си се, Кейт. Станала си истинска, изумителна жена. Прекрасна си. — Поглеждам нагоре в очите ѝ и казвам съвсем честно: — За мен никога не си била по-красива.

Червените ѝ подпухнали устни се обтягат в усмивка. Пускам китките, навеждам се меката кожа между краката ѝ.

Здравей, стара приятелко. Липсваше ми.

Разтварям я с пръсти и се заравям в нея. Усецам горещината ѝ върху езика си. Вече е мокра и по-сладка от шоколадова торта. Слагам ръце на дупето ѝ и я притискам към себе си. Ноктите на Кейт се забиват в раменете ми:

— Моля те, Дрю... Искам те в мен. Трябва да те почувствам в мен.

Не мога и не искам да ѝ отказвам. Прокарвам език за последен път, изправям се, покривам устните ѝ с моите и я притискам към стената на сградата. Започвам да галя гърдите ѝ, а тя вече разкопчава панталона ми и събува боксерките ми. Хваща изтормозения ми от чакане пенис и започва да помпи. Бавно.

Простенвам в устата ѝ.

После я повдигам, слагам ръка зад главата ѝ като възглавничка, за да не се удрия в тухлената стена. Другата ми ръка е под задника ѝ и я

държа. Насочва пениса ми.

Най-сетне у дома!

Не чакам. Просто не е възможно да чакам повече. Гмуркам се в нея. Грубо и дълбоко.

— Дрю... — стонът се изтръгва като въздишка на безкрайно облекчение.

Влажните стени на влагалището ѝ се разтварят и разпъват около мен. Блажена наслада! Да бъда в нея, да съм заобиколен и прегърнат от такова съвършенство.

Прошепвам единствените думи, които имат значение:

— Кейт, ти си самият рай.

Краката ѝ ме придърпват по-близо, коленете ѝ ме стискат. И аз правя това, за което и двамата копнеем.

Движа се.

Тазът ми бавно се отдръпва назад. Тя засмуква пениса ми с мускулите си, не иска да го пусне. И после тласкам напред. Силно. И търкам клитора ѝ. Искам да чувства същото ослепяващо удоволствие, което изпитвам и аз. Поддържам темпото — бавно, с груби тласъци. Очите ѝ се затварят и устата ѝ намира моята.

Стенем, пулсираме, давим се във фантастичното изживяване. Тя е притиснала буза до моята:

— Господи... Дрю... Господи, ще свърша.

Движа се по-бързо. Искам, нуждая се да усетя конвулсиите ѝ около мен. И тази потребност е по-голяма от потребността да дишам.

— Мамка му. Да, бебо, искам да те усетя. Искам да свършиш. Силно.

И тя веднага изпълнява. Ръцете ѝ са около врата ми, краката ѝ се свиват около кръста ми, мускулите на влагалището ѝ ме стискат в див неконтролируем ритъм. Тласкам един последен път и излитам в стратосферата. С нея.

През следващите секунди единственият шум, който чувам, е този на екстаза, течаш във вените ми и пулсиращ в ушите ми.

Няколко минути по-късно, все още съм с лице, заровено във врата ѝ. Дишам тежко, а тя продължава да трепери. Все още съм в нея. Повдигам глава и прибирам косата от лицето ѝ.

— Мамка му, това беше жестоко.

— Умопомрачително — усмихва се тя.

Пускам я да стъпи на земята и ѝ помагам да приглади роклята си. Оправям ризата и панталона си и вдигам ципа.

— Стаята тепърва ни чака.

Кейт подава ръка:

— Заведи ме там.

— Няма по-голямо удоволствие за мен.

Буквално.

Връщаме се на тротоара и похотта леко се е вдигнала. Тя покрива очите си със свободната си ръка:

— Не мога да повярвам, че правихме секс в някаква задънена улица.

— Не мога да повярвам, че ни отне толкова време да го направим на такова място. Какво, за бога, съм си мислил?

Тази дейност задължително влиза в списъка на нещата, които трябва да се направят пак.

Има ли нещо почтено в чукането на обществени места? Като цяло... не. Но в нашия случай това беше абсолютно задължително.

Сега да се върнем към покера.

Джак пита Стивън:

— Какво ще кажеш, Рейнхарт — ти и аз, и две от най-пластичните дами в клуба?

— Александра ще ми откъсне главата, ако направя такова нещо. Даже може би и ако гледам — жалва се Стивън.

Матю се усмихва:

— Делорес ще е с две ръце за. Но само ако може да гледа.

Стивън клати глава:

— Това са поводи на жена ми да ми се сърди.

Матю се смее:

— Човече, не си ли разбрал, че връзките са устроени точно на този принцип. Ди Ди е толкова щастлива, когато направя някой гаф — давам ѝ повод да ми крещи. Това я кара да се чувства ценена, потребна и така и аз разбирам колко много означавам за нея и че съм истински късметлия да я имам. За мъжете ѝ жените това е кръговратът на живота.

Стивън се замисля, но все пак отказва с аргумента, че на женените мъже не им е мястото в задните стаички. За танц или не, с пипане или не.

— Ако искам стриптийз, ще купя на жена си пилон и ще я пратя на уроци по танци на пилон. — И тук лицето му грейва.

— О, да, точно това ще ѝ подаря за Деня на майката. Готово, отметнахме една задача от списъка.

В началото идеята ми се струва гнусна, понеже веднага си представям сестра ми, но после някак го преодолявам и... се усмихвам — вече знам какво да подаря на Кейт за моя рожден ден.

Уорън излиза от задната стаичка — замаян и удовлетворен. Върви доста сковано, защото най-вероятно е свършил в гащите. Всички сме седнали на предни позиции пред голямата сцена и гледаме следващото шоу. Този път без мое участие.

Шоуто е на феминистична тематика. С други думи три момичета и цял арсенал играчки, които се зареждат с батерии. Едно такова шоу задължително кара всеки мъж да се надява на повторение.

Ставам на крака и ръкопляскам.

После петимата се връщаме в залата за игри и решаваме да поиграем дартс.

Виждаш ли ни там? Джак точно се кани да мята, а Стивън гледа как едно друго момиче от Гилдията на стриптийзьорките с близалка си играе на криеница с близалката си. Матю, Уорън и аз сме се облегли на стената и пием.

Телефонът на Уорън вибрира. Отваря го, заглежда се в съобщението и се смее. И ей така, без никаква причина питам:

— Какво смешно има?

И тогава той реагира по начин, който наистина подпалва интереса ми. Веднага отпуска ръката с телефона си надолу и дори леко назад към гърба и лицето му изведнъж става крайно сериозно.

— Нищо.

Оттласквам се от стената и заставам пред него.

— Дай да ти видя телефона.

— Глупаво е. Не е нищо особено и не те засяга.

— Е сега вече наистина ме засяга.

Уорън вече се оглежда като притеснен плъх и вика на Стивън:

— Рейнхарт, мисли бързо. — И мята телефона във въздуха.

Стивън го хваща, защото винаги е бил добър на народна топка, но когато се приближавам към него, той го мята към Матю, а когато заставам пред Матю, той вкарва в играта и Джак.

Правя три крачки към Уорън, така че съм точно пред него, когато успява да си хване телефона. Удрям го в корема. Съвсем лекичко, наистина, но той се свива на две и телефонът пада от ръката му. Вдигам го и отключвам екрана.

— Еванс, казвам ти като приятел, не мисля, че е добра идея да гледаш тези снимки.

Не му обръщам никакво внимание. Много ясно!

Натискам бутона и снимката излиза в цялата си мултимегапикселова прелест придружена от ярки цветове и резолюция.

Това е исторически ден. Отбележи го в календара.

Защото за първи път в историята на живота си Уорън се оказа прав.

Наистина не биваше да гледам.

Всички се нареждат около мен и гледат... не една, а много снимки. Очевидно от тази вечер. Първата: Кейт качена на раменете на някакъв безименен обезкосмен копелдак, наобиколена от още такива като него. Всички приличат на Тарзан.

Не ми харесва, но мога да го преживея.

На втората снимка някакъв мускулест безпишковец по прашка е понесъл Кейт на ръце. Дланите ѝ са на раменете му и полата ѝ се е вдигнала толкова нагоре, че ако погледнеш по-отблизо, ще видиш онези розови бикини, за които направих такъв проблем. Сега вече знам, че първата ми работа е да ги изгоря. Ако бях Батман или Супермен, вече щяха да са на пепел.

Стискам телефона, но успявам да запазя самообладание.

Стивън се обажда зад гърба ми:

— Стегни се, боецо, не са чак толкова зле.

И после отварям последната снимка.

— О, тази е зле, наистина е зле — коментира Джак.

Зле? Зле? Зле се чувства дете, което е паднало от колелото и си е обелило коляното. Зле е, когато Дерек Джетър излиза от играта заради травма.

Тази снимка не е зле. Тази снимка е истински профанизъм. Богохулство.

Кейт полулегнала на тъмно канапе. И отгоре ѝ се е изтегнал някакъв по черна лъскава прашка — точно удобната позиция да я чука на сухо. Ако беше сложил краката ѝ на раменете си, щяха да бъдат в любимата ѝ поза. И тя се усмихва! Не гледа към камерата, но устата ѝ е отворена. Запечатана на снимка в процеса на див писък и смях.

Не е точно снимка на вярна и предана годеница, нали?

Всеки мускул в тялото ми пици да пхна ръка в екрана и да изскубна копелето от нея. Но най-големият удар идва от надписа под снимката. Съобщението, което Ди с радост е написала.

Погледни:

Дрю? Кой по дяволите е Дрю?

Помниш ли какво ти казах преди? За изборите, които правиш, и за решенията, които вземаш? Как могат да съсипят човека, когото обичаш? Е, тогава не говорех само за себе си, а и за решенията на Кейт.

И нещо в мен се пука. Чупи се. Матю е единственият, който разбира, че съм на ръба да си изгубя ума и се опитва да ме издърпа нагоре.

— Това е само танц, Дрю. Това е нейното парти. Утре всичко ще бъде постарому.

Смея се, но усещам горчивия вкус в устата си. Движенията ми са опасно отчаяни. Бутам ръката на Матю и мятам телефона към Уорън.

— Прав си, Матю. Нищо не означава. Това не е истина, това е някаква несъществуваща реалност. Това е шибаният диван на Пепеляшка, една мигновена слабост. И утре? Все едно нищо не е станало.

— Дрю... — започва Матю, но Уорън го прекъсва:

— Как може да си такъв лицемер? — Размахва ръце и сочи край нас. — Виждаш ли къде сме ние?

Не ме интересува, че пак е прав. Не мисля за всички грешки, които съм допуснал. За всички обещания, които съм дал.

Защото когато човекът е живеел в пещерите, не са имали време да мислят, когато някоя кръвожадна муцуна се разтвори пред тях. Имали са време само да действат.

И в момента ме бутат същите първични инстинкти. Да направя нещо, каквото и да е, за да се отърва от горящата болка в гърдите ми.

Имало едно време един невероятен мъж. Той живеел живот, за който всеки си мечтае — бил красив, страхотна работа, пари бол, а жените се изпотрепвали коя да го чука по-напред. Бил истински ас. Номер едно. Господин Не Съжалявам За Нищо, знаел точно какво иска и го получавал, и ако някой не бил на негова страна, бил негов враг. Качвай се на палубата или се разкарай.

Харесвах онзи мъж. Той определяше залозите и правилата. Имаше контрол над всичко. И този мъж никога не е изпитвал такава силна болка, каквато изпитвам в момента аз. И знам какво би казал, ако беше тук сега: Някой някъде може да лиже динозавърски ташаци, но Дрю е този, който трябва да си стъпи на краката. И после онзи мъж би грабнал някоя стриптийзъорка и би платил за един наистина мръсен танц върху оная му работа. Даже би платил за повече. За да изравни резултата.

Но ако си мислиш, че знаеш как се развиват нещата, грешиш.

Защото нямам намерение да правя нито едно от тези неща.

И колкото и изкривено и болно да ти звучи, колкото и да откачам от ревност, знам нещо, от което боли повече: да изгубя доверието на Кейт. Да я предам. Да плаче заради мен.

Кейт ми е прощавала всички издънки и ми има доверие, макар че невинаги ѝ давам достатъчно поводи да ми прощава.

Милостта е дар.

Кейт е моята милост.

Проклет да съм, ако си позволя да направя някоя глупост и разруша представата ѝ, че мога да бъда онзи мъж, когото би обожавала до края на живота си. Онзи мъж, какъвто мога да бъда и аз.

Заради нея.

Заради Джеймс.

Потърквам очи и поемам дълбоко въздух. Момчетата ме проследяват с поглед, докато вървя към бара и седам.

— Какво ще правиш? — пита Уорън.

— Какво мислиш, че ще правя?

— Да се опиташ да се почувстваш по-добре? Да викнеш някоя стриптийзъорка? — предлага Матю.

— Правил съм такива неща. Никога не свършва добре.

Освен това, аз знам и ти знаеш, че не го е направила, защото го е искала, а защото момичетата са я накарали. Както аз не исках онези прашки в устата си. Тя просто не е искала да им откаже.

Уви, както и да се убеждавам, все е гадно. Ето защо, когато Уорън повтаря предложението на Матю, аз отговарям:

— Ще направя това, което всеки мъж на мое място би направил. Ще пия, мамка му, ще пия.

Почти голата барманка застава пред мен с усмивка:

— Какво мога да направя за вас, господин Еванс?

— Имате ли нещо, което да изтрие последните пет минути от съзнанието ми?

Казах го на шега, но тя се усмихва замислено и отговаря:

— Всъщност имаме точно това, което търсите.

Отива до края на бара и вади висока лъскава бутилка. Някой май се е попрестарал със...

— Това е Пандора. Предлагаме състезание за нашите гости. Бутилката е осемстотин долара. Ако успеете да изпиете цялата бутилка, без да припаднете, повърнете, или изпаднете в състояние, което налага медицинска намеса, печелите тениска с надпис „Аз отворих кутията на Пандора в Рая“. Слагаме ви снимката и името на Почетната стена на жребците.

Тя сочи зад гърба си, където виждам надпис „Стена на жребците“ в неонов светлини. И нито една снимка под нея.

— Ако не успеете да изпиете бутилката или ако се случи някой от гореизброените инциденти, името и снимката ви ще бъде сложени на стената на мухльовците.

Сега вече ми сочи другата стена, на която има безобразно много снимки. На всяка от тях се виждат размазани лица на мъже в състояние на вцепененост, други повръщат, трети повръщат в ступор. Един изглежда сякаш е на предсмъртен одър.

Гледам бутилката:

— Какво има в нея?

— Това е наше собствено производство, но мога да ви предупредя, че е доста силничко. Какво ще кажете, господин Еванс? Мислите ли, че такова предизвикателство е по силите ви?

Ето един малко известен факт — мъжете биха направили всичко, абсолютно всичко, за една тениска. Кой ще вкара повече коша, кой ще

изяде повече хотдога. Ще се тъпчем, докато стомахът ни откаже да функционира. Ако има някаква вероятност да спечелим някой евтин парцал, който доказва нашите постижения? Няма мъж, който да устои на такова изкушение. Безпомощни сме пред силата на егото.

— Да, по дяволите, да! — казвам и удрям парите на бара.

Тя ми подава бутилката и една чаша. Отказвам чашата.

Махам корковата тапа и вдигам бутилката към приятелите си:

— Купонът продължава!

Течността е сладка и топла. Няма онзи тръпчив вкус както повечето марки и видове твърд алкохол. Наградата ми е в кърпа вързана. Може даже още сега да си облека тениската.

Поглеждам към Матю, който ми се усмихва, и казвам:

— Нищо лошо не може да се случи, нали?

ГЛАВА 14

Способността на тялото да поема алкохол и да продължава да функционира зависи от няколко фактора: тегло, състояние на черния дроб, придобит опит и видове алкохол, които тялото е консумирало. Повечето хора на зряла възраст вече знаят тези неща, но за тези, които не знаят, нека ви запозная с петте фази на напиването.

Първа фаза: топло приятно усещане, близо до щастието, което всеки среднестатистически човек изпитва след едно-две питиета. Повечето хора могат да карат без никакъв риск, освен ако не си крайно слаботелесен. Възможно е да духнеш в балона и да не отчете нищо. Това състояние се нарича развеселен.

Следва диапазона три до пет питиета. Тогава някои хора започват да се държат глупаво. Приказват прекалено много и най-вероятно дразнят всички. Но на този етап си повече от щастлив и дори най-обикновените неща ти се струват ужасно смешни. Това състояние се нарича подпийнал.

Следва състоянието, когато вече си пиян. На този етап си спрял да броиш колко питиета си изпил. Можеш да пробиеш дупка в езика си със зъби и да не усетиш болка. Заваляш думите, клатушкаш се. С две думи това е състоянието, когато си се направил на лайно.

Последният етап от пиянството е, когато лентата ти е напълно изтрита. Тотално разрушение. Не можеш да зародиш нито една смислена мисъл (за произнасяне не може да става дума). Координацията? Няма такава. Преценката за това кой си и какво става е равна на преценката, която има мухата за същността на битието си.

Около час след като отворих тапата на Пандора, аз съм изтрил лентата. Тежка последна фаза. Движенията се оказват голямо предизвикателство. Сякаш сънувам как някой ме преследва с брадва да ме заколи, а аз не мога да накарам краката си да помръднат. Имам чувството, че цялото ми тяло е увито в дебели пластове желе и всяко движение е бавно и много тромаво. Времето не съществува като понятие. Мозъчните клетки очевидно умират прекалено бързо, защото

до съзнанието ми се докопват само някои от образите пред очите ми, като снимки, направени с фотоапарат „Полароид“.

Доколкото мога да преценя, повечето от клиентите са си тръгнали и моето ергенско парти е единственото, което се вихри в клуба.

Ето го Джак — лицето му е на сантиметри от моето и крещи:

— К'воо стаааааааааа?

Ето ги Матю и Стивън зад бара и мятат бутилки като Том Круз в „Коктейл“. Не знам защо обаче ги мятат един към друг.

Ето го и Уорън, който взема уроци по стриптийз от една танцьорка — завърта се около пилоната и се плъосва по лице. Не че има нужда от повече набиване на канчето.

Ето ни и всички на сцената. Ръката ми е праметната през рамото на Уорън. Като истински братя. И пеem с мощен глас „Да направиш любов от нищо“ на Еър Съплай. Стивън, Матю и Джак пеят втори глас.

Милостиви боже.

Следващия път, когато мъглата леко се вдига, бузата ми е отпусната в дланта. До мен е седнало тъмнокосото момиче, което ме язди на сцената. Знам, че по правило би трябвало да знам името ѝ, но не мога да се сетя как беше.

Тя говори оживено, ръцете ѝ се движат по-бързо от устата, а от пет думи аз чувам само една.

Поглеждам бутилката до мен. Останала е само една трета. Свивам рамене и я доближавам до устните си. Успявам да отпия. Течността излиза от устата ми и капе по ризата.

Това е ужасно конфузно. Никога не съм бил пияница, никога не съм се напивал така, че да ми текат лигите. Но... предполагам за всяко нещо си има първи път.

— ... Значи нямаш нищо против, така ли Дрю?

Когато чувам името си започвам да обръщам внимание. Като куче.

— А?

— Обикновено не го правя, но вие сте супер забавни — усмихва се тя.

— Аха... тва сссссме ние. Ддддда.

Тя ми се усмихва състрадателно и скача от стола.

— И леко с тая напитка, красавецо.

Опитвам се да вдигна два палеца — международния сигнал, че всичко е наред, но палците ми отказват да се подчинят и вдигам десет пръста.

Тя се смее и се отдалечава. Оставам седнал.

Само за минутка.

И след това, понеже съм истински гений, решавам да поиграя на дартс. Успявам да се свлека от стола и тръгвам да търся къде ми е играта.

Това няма да завърши добре.

По някое време — може да са минали три часа или тридесет минути, не знам, осъзнавам, че седя на някакъв стол. На масата за покер. В ръката си държи пет карти и пред мен има наредени чипове. Не чувствам лицето си и за секунда изпадам в паника, че е паднало някъде. Потупвам се по бузата.

Ох, тук, е. Слава богу.

Срещу мен Матю държи своите карти. Зад него е застанала блондинка, облечена в мрежа или нещо такова, и масажира раменете му. До него е Стивън, който също държи картите си, но в скута му е седнала красива азиатка. И двамата са едно ниво под мен. Искам да кажа, че са на предната фаза, когато си пиян като лайно.

Били Уорън е на сцената и свири на китара, която явно е извадил от задника си, и пее „Манди“ на Бари Манилоу.

Телефонът ми вибрира и докато го вадя от джоба, той се изхлъзва от ръцете ми и пада под масата. Навеждам се да го търся, той се изплъзва за втори път и когато най-сетне хващам хлъзгавото копеле и вдигам глава, погледът ми попада на най-прелестната гледка, която съм виждал в живота си.

Кейт.

В джинси и тениска. Обърната е с гръб към мен, но съм сигурен, знам, че е тя.

И съм толкова облекчен. Не знам защо. Толкова съм щастлив, че чак се просълзявам. Имам чувството, че са минали векове откакто я видях за последно.

Толкова много неща се случиха.

Липсваше ми. И сега вече е при мен.

Вероятно са дошли да ни изненадат. Каква хубава изненада!

Успявам да се надигна, препъвам се, вървя към нея. Хващам я изотзад и я притискам към себе си. Заравям лице във врата ѝ, в косата ѝ. Вдишвам я и съм щастлив, че мога да се потопя нея.

Някъде в маринования ми от Пандората мозък, светва една лампичка, че Кейт мирише по друг начин.

Но аз веднага изгасвам предупредителната лампичка.

Грешка.

Защо ли? Защото съм прекалено щастлив, оглупял като селски идиот, за да обръщам внимание на такива тривиални неща.

Облизвам устни и се концентрирам да не фъфля, докато шепна в ухото ѝ.

— Толкова съм щастлив, че си тук. Хайде да си тръгваме. Само ти и аз. Никой няма да забележи, че ни няма. Не ми пука за тези неща тук. Искам да съм само с теб. Искам да се върнем в хотела и да посветя цялата останала нощ да изнамирам нови начини да те накарам да свършиш.

Затварям очи и потърквам нос по бузата ѝ. Ръката ми е на брадичката ѝ и бавно обръщам главата ѝ да я целуна, да я вкуся, да притисна устни към нейните и да ѝ покажа колко силно се нуждая от нея.

Но преди устните ни да се срещнат...

В далечината се чуват резки шумове от нещо счупено. Раздвижване. И един истеричен женски крясък.

— По дяволите, не...

Очите ми са все още затворени и без никакво предупреждение равновесието ми се върти на сто и осемдесет градуса.

Падам.

В пълен мрак.

ГЛАВА 15

Виждаш ли го онзи там на леглото?

Със сивата кожа? Облян в пот? С намачканите дрехи?

Не, не е труп.

Това съм аз. Дрю Еванс.

Не съм в най-добрата си форма, признавам. Но все пак е утрото след ергенското ми парти и това е времето, когато трябва да платиш за музиката, да застанеш лице в лице с последствията и да се опиташ да оживееш.

Някой трябва да ми направи снимка — ще излезе страхотен билборд за агитация против алкохола. — Ето деца, така изглежда Глупостта в човешка форма.

Като се замислиш, махмурлукът е интересно нещо. Това е начинът, по който тялото ти казва, че си задник. Или Аз нали ти казах?

Знаеш как се чувствам. Всички сме минали през това. Стомахът ми се обръща. Главата ми пулсира, устата ми е суха и мирише сякаш току-що съм изял сандвич с кучешко лайно.

Алармата до леглото ми звъни. Сто процента съм сигурен, че черепът ми току-що се разцепи на две. Обръщам се настрани и пъшкам.

Не ти е кофти за мен, нали? Разбирам. Ако искаш игрички, трябва и парички. И така нататък и така нататък...

Натискам бутона на алармата. Леко отварям очи и веднага забелязвам, че Кейт не е до мен, не е там, където ѝ е мястото, където трябваше да бъде. Опипвам чаршафите — хладни са. Това означава, че или е станала отдавна, или изобщо не е лягала.

Сядам много бавно, хващам краката си и ги пускам на пода. Стомахът ми се обръща като океан по време на буря. Потърквам слепоочията си, за да успокоя ударния прилив на болката. В главата ми има барабан. Или може би се опитвам да наместя мозъка си и да се опитам да си спомня нещо.

Защото не знам за теб, но аз не помня нищо от снощи. Просто е... не е мъгла, а черна дупка.

Като мокра гъба върху ученическа дъска — изтрито.

Странно.

Обикновено когато пия, не ми се губят моменти. Единственото изключение е онази седмица, когато Кейт ме остави и се изнесе в Охайо, без да ми каже, че е бременна. Но нека не говорим за това.

Предполагам... не трябва да се изненадвам. Мъжете обичаме да се съревноваваме. Сложи няколко коча в една стая и ще обърнем всяко едно нещо в състезание: кой може да се оригва най-дълго, кой има най-голям пенис, кой може да удря най-силно.

Кой може да пие най-много.

Това ли е станало?

Ставам и сковано правя няколко крачки към банята ни. Отварям вратата.

Отвътре излиза облак пара. Банята е голяма, почти колкото спалнята — италиански мрамор на пода и по стените. Шумът от падаща вода се удря в мозъка ми.

Зад матираното стъкло забелязвам силует на жена. Мие дългата си тъмна коса. Дребничка. Красива кожа и страхотен задник.

Кейт!

Официално съм католик, но ако още не си разбрал, моето божество е Кейт. Тялото ѝ е моята свещена земя, думите ѝ са моята библия, пичето ѝ е моят олтар, до който бих лазил по корем по нажежени въглища, за да я боготворя.

Очите ми са залепени за ръцете на Кейт, които галят косата ѝ за едно последно изплакване. Облизвам устни мокър. Ванилия и лавандула. И това е достатъчно, за да вдигне на крак южните батальони... или по-точно казано да изправи дулото на танка.

Готови! За стрелба!

Съзнанието побеждава материята. Или в този случай желанието за секс надделява над махмурлука. Изглежда, въпреки деликатното ми физическо състояние, онзи малкият... големият долу е готов за атака.

Както и да е. Та правя аз няколко крачки към душа с намерението да се присъединя към годеницата си, но в този момент водата спира, вратата на душа се отваря и тъмнокосата красавица излиза.

И сърцето ми пада на пода като атомна бомба през Втората световна война. Чуваш ли как свисти?

Големите кафяви очи ме гледат, а ръката ѝ се пресяга за кърпата.

— Здравей, красавецо? Как се чувстваш? Доста се беше развихрил снощи.

Усмивва се.

А аз не.

Нали знаеш как при някои хора един грам фъстък може да накара гърлото им да се подуе, да се затвори и престават да дишат?

Нямам алергия към фъстъци. Но не мога да дишам.

Казват, че когато умираш, животът ти минава като на лента за няколко секунди. Мога да ти гарантирам, че това е самата истина.

Виждам Кейт, виждам нашето прекрасно малко момче. Кадър след кадър прекрасни образи от още по-прекрасни спомени. Като нямо кино. Това са кадрите на живота, който имахме. Заедно. Един живот, който без съмнение вече загубих. Всичко е мъртво. Като златната рибка на Маккензи, която загина преди няколко години. Онази, която по настояване на племенницата ми занесохме до океана. Носеше я в джоба си. За да може рибата да види за последно всички свои приятели.

Почивай в мир, Немо.

Мир на праха ти.

Знам какво си мислиш. Какъв ти е проблемът? Защо такава драма? Защо едно голо тяло ме превръща в онзи психопат с бомбето, Александър от „Портокал с часовников механизъм“?

— Дрю. Добре ли си?

Проблемът, деца, е, че красивата мокра дама пред мен, която очевидно ме познава доста добре и знае до най-малката подробност какво се е случило снощи...

Не е Кейт Брукс.

Нали знаеш как казват хората... оципи ме, сънувам.

Ритни ме в ташаците... това е кошмар, казвам аз.

Всичко започва да се връща. Като монтаж, но на забързана скорост.

В казиното с момчетата, вечерята, пурите, уличното сбиване, прашките в устата ми, подушване отблизо на стриптийзборката Лили. До бара. И това е всичко. Останалото е пълно затъмнение.

Черна дупка.

Като онази, която ще остане след куршума, който възнамерявам да вкарам между очите си.

Мислех, че е тя. Исусе, повярвай ми, мислех, че е Кейт. Когато я прегръщах и се опитвах да я целуна, мислех, че е Кейт.

Но не е била Кейт.

Сядам на тоалетната чиния, а Лили се увива в кърпа. Гледа ме и забелязвам безпокойството ѝ. Дишам тежко, сърцето ми бие толкова силно — сякаш иска да избяга далеч, далеч от тази тотална лудост.

Какво е станало? Дали момчетата се ме вдигнали и се ме докарали тук? Бих дал левия си ташак стига някой да ми даде надежда, че точно това е станало.

Но ако е така, защо това момиче е в моята баня? И говори колко съм бил див снощи?

Пресвета...

За първи път в живота си не мога да се сетя за подходящо възкликание. Няма псувня или проклятие, което да притежава силата да опише ситуацията, в която съм се нахендрил.

Дали съм излязъл от бара? С нея? Да съм отвлякъл лимузината и да съм я довел тук? Да, това ми звучи в мой стил.

Дали Кейт...? О, боже! Дали Кейт ни е видяла тук?

Шибаната пресвета дева!

Сърцето ми набира още скорост и мисля, че наистина преживявам сърдечен удар. Тридесет и две не е ли малко рано?

Дано не е рано. Надявам се да не е.

Защото тя никога, никога няма да ми прости.

Не и този път. Всички алтернативи да се измъкна и оправдая вече са ползвани. Многократно.

Започвам да прехвърлям всевъзможни сценарии за целуване на задника ѝ, всички познати на човечеството методи за подмазване и лазене на колене.

Няма цвете, няма жест, който да оправи това. „Холмарк“ не произвеждат картички с извинение: Съжалявам, че чуках друга жена.

Дори и да се опитам да обясня, Кейт няма да ме изслуша. Никога няма да забрави. Никога няма да ме погледне със същите очи, никога няма да изпитва същото към мен.

И не я виня.

Затварям очи и отпускам глава в дланите си.

Тя заслужава повече от това. Много повече. Тя заслужава мъж, който няма да забива телбод в сърцето ѝ всеки две години.

Някой по-добър от мен.

— Дрю, добре ли си? Да извикам ли някого?

Преди да успея да изпелтеча въпроса, чийто отговор не искам да чуя, вратата на банята се отваря. И главата на Били Уорън се подава.

— Всичко наред ли е тук?

— Не, Бобо — отговаря тя. — Мисля, че Дрю е болен.

Да, точно така. Болен в мозъка. Това съм аз. Нещо не е наред в главата ми. И ти вероятно си го разбрал отдавна. Продължавам да...

Чакай малко.

Как го нарече тя? Бобо?

Уорън влиза в банята и тръгва към нея. После слага ръка на рамото ми:

— Трябва да повърнеш, човече. Ще се почувстваш много по-добре. Казах ти снощи да не пиеш онова нещо.

Гледам лицето на Уорън, сякаш ще го изпия. И се спомня. Слаба искрица надежда пламва в гърдите ми.

— Вие... двамата... да не сте се чукали снощи?

И Задникът автоматично се изпикава върху пламъчето надежда:

— Ние не се чукаме.

Мамка му.

Но тогава Лили вдига лявата си ръка и съобщава триумфално.

— Оженихме се.

Вдигам глава толкова рязко, че главоболието ми се завръща с отмъстителност и свирепа жестокост.

Уорън прегръща Лили през раменете. И двамата са ухилени като репи.

— Вие... двамата... сте се оженили?

Той кима и веднага пояснява:

— Реших, че щом Лас Вегас е достатъчно добро място за брак за братовчедка ми, защо да не е добро и за мен. — После поглежда Лили

с обожание и продължава да разяснява: — Когато срещнеш такава изумителна жена, когато си сигурен, че това е истинската любов, не ѝ позволяваш да те подмине.

— Женени? — продължавам да цикля.

Сега Лили започва да кима ентусиазирано.

— Да, в олтара за коли. Дори не се наложи да ставаме. Направихме много снимки. И сега вече съм госпожа Били Уорън.

Не, все още не мога да осъзная.

— Женени? Като... истински женени? Като съпруг и съпруга?

Уорън започва да се дразни.

— Да, женени. На мегафон ли да ти го кажа, или да изтичам до някоя църква да бия камбаната? Какъв ти е проблемът?

И най-сетне проумявам. Магарешкият Чеп се е оженил за Момичето Под Душа ми. Но най-важното е:

Аз. Не. Съм. Я. Чукал.

И ангелският хор запява; Алелуя, Алелуя, Алелуя, Алелуя.

Не съм омазал всичко. Не съм предал Кейт, не съм предал сина си, не съм унищожил всичко, което имаме.

Разтърсен от емоция, мисля, че се просълзявам и хлипам от облекчение.

Но не плача. Напротив, ставам и правя нещо много по-лошо.

Прегръщам Били Уорън.

— Обичам те, човече.

Да, стресът от последните няколко минути най-сетне е успял да ме доведе до пълна лудост. Прегръщаме се една секунда и той ме бутна назад и ме гледа объркано.

— Копеле, недей така — казва с отвращение.

Съвземам се и разтърсвам размътената си глава.

— Извинявай... Просто бях завладян от емоцията, така да се каже. Толкова съм щастлив за вас двамата.

В превод? Толкова съм щастлив за себе си. Мамка му, в екстаз съм. А това, че се е оженил за момиче, което е идентично копие на Кейт?

Не, не ми пука.

Потупвам го по рамото:

— Ти и... Вие двамата... Поздравления.

И сега се сещам, че все още нямам представа къде е Кейт.

— Трябва да тръгвам — казвам и соча вратата на банята.
Побягвам навън.

Излизам от спалнята в коридора и вървя към хола. Чувствам се така, както вероятно се е чувствала Дороти, когато от порутената си къща се озовава в Оз. Всичко е прекалено ярко, прекалено цветно и прекалено шумно.

Матю и Делорес са седнали на дивана завити под едно одеяло и ядат корнфлейкс от една купа и гледат „Островът на Гилиган“. Матю се смее, а тя го храни в устата. Той ме забелязва пръв:

— Жив си, а?

Делорес е разочарована.

— По дяволите. Така се надяхах да се наложи да ти правят стомашна промивка.

Матю я хваща за ягодоворозовата коса, дърпа я и ѝ казва твърдо:

— Казах ти да бъдеш мила от този момент нататък. Престани с тези глупости.

Когато Матю обръща поглед към мен, тя тайно му се плези.

Адреналинът от екстаза, че всъщност не съм топнал оръжието си в дупка, която не принадлежи на Кейт, започва да се поизносва. Гаденето и нечовешка сила. Никога не съм имал такъв махмурлук.

Потърквам слепоочията си и питам:

— Знаете ли, че Били се е оженил снощи?

— Да — отговарят двамата в унисон и с досада.

— За стриптийзьорка, която познава от по-малко от двадесет и четири часа?

— Да.

Макар че вече знам отговора, задавам трети тъп въпрос:

— Накара ли я да подпише предбрачен договор?

Делорес пъшка недоволно:

— Не съм сигурна, че братовчед ми може да напише правилно „предбрачен договор.“

Туп.

Туп.

Защо изглеждат толкова спокойни?

— Защо не го спря?

Сега вече Делорес е бясна.

— Ти шегуваш ли се?

— Дрю, идеята беше твоя — обяснява Матю.

— Моя? — усещам как лицето ми се свлича надолу.

— Да, твоя. След като се свърже от падането си по нос до бара, взе да обясняваш колко велико нещо е бракът, как всички трябва да се оженят. Как любовта е нещо скъпоценно, безценно. Красиво цвете. И как бракът е водата и слънцето, които му помагат да расте.

Кълна се, никога повече няма да пия. Никога.

— Аз ли съм го казал?

— Да — кима Матю. — Истински поет.

— Мамка му. Трябва да се обадим на Уилсън. Той е най-добрият адвокат в Ню Йорк по бракоразводни дела. Може да успее да измисли някакъв документ. И е приятел на майка ми от колежа. Нещо със стара дата.

— Вече му оставих съобщение — казва Матю и продължава да яде.

Туп.

Туп.

Пръстите ми се придвижват от слепоочията към челото и продължават да масажират.

— Какво още не знам?

— Кое е последното, което помниш? — пита Матю.

— Ами... играехме покер с теб и Стивън. Уорън пееше нещо на Бари Манилоу на сцената.

Матю се смее:

— Много не помниш. — Остава купата на масата и пояснява. — Кейт, Ди, Лекси и Ерин решиха да дойдат на нашето парти и така се появиха в „Рая“. След като излязохме от полицейския участък...

— Защо сме били в полицията?

— Защото там те водят, когато те арестуват.

— Арестували са ни?

— О, не — усмихва се Матю. — Не арестуваха нас.

— А нас — казва Ди и вдига ръка.

— Кейт е била в затвора? — очите ми ще изхвъркнат.

Матю маха спокойно с ръка.

— Само за около двадесет минути. Пуснаха момичетата под наш надзор. Нямахте повдигнати обвинения. И успях да изгледа нещата със стрип клуба.

Обръщам се към единствения човек, който може да е забъркал такава каша:

— Какво, по дяволите, си направила, че да се стигне дотам, че да арестуват Кейт?

— Можеш да благодариш за това на сестра си — смее се тя. — На Александра не ѝ хареса, че мъжът ѝ получава прекалено много внимание от една от стриптийзьорките и когато едно от момичета се опита да ѝ каже нещо, тя ѝ би един тупаник. Трябва да кажа, че за фина дама, която се занимава с толкова голяма благотворителност, Кучката има яко кроше.

Това не е новост за мен.

— Исусе — въздъхвам. — Добре, майната му на това. Някой ще ми каже ли къде е Кейт.

Ди изглежда доста объркана.

— Какво искаш да кажеш? В стаята ти е.

Преди да успея да обясня, че всъщност не е там, вратата на една от спалните се отваря. Ерин излиза по пухкав халат и с мокра коса.

— Добро утро на всички.

— Здравсти, палавнице — поздравява Ди.

Ерин влиза в кухнята.

— Кафе! Супер.

И сега се подготви за най-големия шок. Защото от същата стая, от която излезе Ерин, се появява не кой да е, а Джак О'Шей.

Само по боксерки.

Не, това не е истина.

Той протяга ръце над главата си, прозява се, почесва се по гърдите и след това по ташаците.

— Каква велика нощ, а? Честно казано съм малко тъжен, че се жениш само веднъж, Еванс. Готов съм за втори дубъл.

Моля те, погледни ме, огледай ми лицето. Да не би да са ми паднали очите? Имам чувството, че не виждам добре. Никак даже.

Поглеждам Матю, но той само помахва с ръка, сякаш да ми каже „Какво да се прави?“.

Туп.

Туп.

Когато Ерин пъха главата си в хладилника, аз заставам до Джак и тихо питам:

— Ти... това...

— Искаш да кажеш дали е това, което си мислиш? — Хили се като добре нахранен котарак.

— Да, така е и да, направих го. — После казва с много мек глас: — Ерин е дива котка, човече. В челната тройка на всички еротични сесии за живота ми. Ще ти разправам.

Ако нещата се развият така, че Ерин се наложи да не бъде повече моя секретарка, ще го убия, кълна се. И съм съвсем сериозен. Мога да си намеря приятел на негово място, но е почти невъзможно да намеря секретарка като Ерин. Та тя знае всичко! Прави всичко!

Ерин се връща в стаята и отпива от кафето си. Джак взема един вестник и обявява:

— Отивам в кенефа. — Секунда преди да излезе, се обръща към Ерин: — Хей, Ерин, искаш ли да ми донесеш едно кафе, след като изляза?

Ерин се усмихва сладко:

— Хей, Джак, искаш ли да си го вземеш сам? Не сме на работа, а дори и да бяхме, не работя за теб.

Джак се смее и влиза в спалнята... им?

Туп.

Обръщам се и я гледам с изумление.

— Ерин, шокиран съм. Не мога да повярвам, че си позволила на Джак да си поиграе с теб. Мислех, че си умно момиче.

Тя се покашля и отговаря:

— Някога да ти е хрумвала мисълта, че аз може да съм си поиграла с Джак?

Потърквам лицето си, защото... не, не се бях замислял за такава вероятност.

Туп.

— Дойдох с надеждата да се запозная с мъжа на мечтите си, но той така и не се появи. Джак е сладък, и което е по-важно — готов и свободен. Ти сам си направи останалите сметки.

— Няма ли да е странно да работите в един офис всеки ден? Той е виждал лицето ти, когато свършваш! — Спирам и се поправам: —

Надявам се да е успял да види лицето ти, когато свършваш.

Ерин ми намига.

— Добре е запознат с това ми лице. Но не, няма да е странно. Ние сме големи хора. Каквото стане във Вегас, остава във Вегас. Нали?

— Предполагам.

Разбира се, ако не си Били Уорън. В неговия случай може да се окаже, че се е разделил с петдесет процента от кинтите си.

След това Ерин се връща в кухнята, сипва втора чаша кафе и се прибира в спалнята след Джак. Врата след нея се затваря.

— Уау! — клатя глава.

Каня се пак да питам къде е Кейт, но този ужасен ритмичен звук не спира. Чуваш ли го и ти?

Туп.

Туп.

Туп.

— Какво, по дяволите, е това?

Като онези крайно смущаващи близнаци от „Сиянието“, двамата отговарят в един глас.

— Стивън и Александра.

Да, май шумът идва от тяхната стая.

— Какво правят? Някой от двамата заковава другия на кръст? Или се коват един друг? — питам.

— Не знам за заковаването, но определено има силно начукване.

Туп.

Приближавам се до вратата им. Много бавно и предпазливо. И подслушвам.

— Кой е татенцето, бейби. Кажете го. Кажете името ми!

— Стивън. Оооооооо Стивън!

И тогава дочувам звук, който не може да се обърка с нищо. Плясване по женско дупе.

— Аааааа! — Бягам от вратата, сякаш ме е ударил ток. Покривам ушите си, но е прекалено късно.

Навеждам се и увивам ръце около коленете си. Този път вече наистина ще повърна. Надявам се във вилата да има кислороден пероксид, за да си стерилизирам ушите.

След като пристъпът на гадене преминава, успявам да се изправа и да попитам Матю и Ди:

— Майната им. Искам да знам само едно — къде е Кейт. Това е всичко, което ме интересува.

— Вече ти казах, тъпако, в стаята ти. Сложихме ви да си легнете един до друг веднага щом се прибрахме.

— Бях в стаята си. Там се събудих, мамка му. Не е там.

— Може да е решила да се откаже от сватбата. Отворила е прозореца и е хукнала да бяга от теб. — И сега вече се усмихва. — И ако го е направила, браво на нея.

Матю я опъва за косата, но казва:

— Така е Дрю. Кейт не е излизала от стаята. Щяхме да я видим. — После се обръща към жена си и предупреждава: — Ако скубането на коса не свърши работа, ще ти скъсам задника от пердах.

Тя се обляга на него и отговаря със сатанинска усмивка:

— Обещания, обещания.

И го целува. Никой не обръща внимание на проблема ми. Заравям пръсти в косата си и тръгвам гневно към спалнята.

Очите ми обхождат леглото, но Кейт не е там. Даже вдигам одеялото и проверявам под него. Нищо.

Влизам в дрешника и поглеждам зад всяка закачена дреха. Няма и следа от нея. Излизам от дрешника и минавам от другата страна на леглото...

И там, на пода, забелязвам пет красиви лакирани пръстчета към едно прелестно стъпало.

Очите ми бавно се плъзват към глезена, към бедрото, към безупречно заобления таз.

Легнала на една страна, в дрехите от снощи, дълбоко заспала с един изпружен крак и с ръка под бузата като бебе, лежи моята Кейт.

Всяка клетка в тялото ми крещи облекчено името ѝ. Със смирена, покорна благодарност.

Стоя пред нея, вдишвам я, гледам я как се размърдва и се намества като котенце пред камината. И цялата любов, която изпитвам към нея, онази любов, която е винаги с мен, ме засмуква и я обичам с такова благоговение.

Защото за минутка си бях помислил, че съм я наранил.

Грабвам една възглавница и одеяло, падам на колене и лягам на пода до нея. Придърпвам я към себе си и я притискам лекичко. Сега гърдите ми са нейната възглавница.

Тя се размърдва и простенва:

— Дрю?

— Да, бебо, аз съм.

Без да повдига глава, пита сънливо:

— Защо си на пода?

— Защото ти беше тук — отговарям и целувам косата ѝ.

— О!

Галя гърба ѝ, ръката ѝ. Изживявам всяко докосване. Просто съм щастлив да е до мен.

— Забавлява ли се снощи?

— Аха. — Кима с глава върху гърдите ми. — Нека никога не го правим пак.

— Напълно съм съгласен.

Следващите няколко мига мълчим. Гледам в тавана. Толкова искам, толкова се нуждая от още няколко часа сън. Но преди това трябва да ѝ кажа нещо.

— Кейт? — стискам я нежно. — Хей, Кейт?

— Ммм?

— Нямам търпение да се ожения за теб. — Гласът ми е емоционален, тих и леко дрезгав.

Тя вдига глава, усмихва се с прекрасните си блеснали очи и казва:

— Аз също.

После слага глава на гърдите ми и ръка върху сърцето ми. Покривам дланта ѝ с моята и заспиваме заедно.

ЕПИЛОГ

И така, какво научихме от тази история?
Първото и най-важното — ергенските купони?
Ужасна идея.

Когато вече имаш връзка с отговорности, когато си се обвързал с приятелката си или съпругата си, ходенето по барове или стриптийз клубове навлича куп неприятности. Който е измислил тази традиция с ергенските партита, трябва да бъде заровен жив с най-некадърния певец в караоке бара... Щях да кажа Били Уорън. Но... мисля, че вече мога да го оставя на мира. Преодолях неприязънта към него. Човекът е безобиден. И е малоумен, дразни и е... честен... и... момчето знае как да стои изправено с вдигната глава.

Добър приятел.

Предполагам вече си знаел тези неща.

Никога няма да бъдем най-добри приятели, но от сега нататък, когато се налага да го виждам един или два пъти в годината? Нямам нищо против. Какво друго?

Трябва да вярваш в себе си — напълно е възможно да научиш много от грешките си.

Точно това направих аз. И този път, когато бях с единия крак в лайната, не се издъних. Вярвах в Кейт, в нас, в това, което имаме, и направих правилния избор.

Мамка му, крайно време беше.

Сега да се върнем на онази част, която очакваш с най-голямо нетърпение.

Сватбата.

Аз, Матю, Стивън, родителите ми и Джеймс пристигаме в катедралата „Свети Патрик“ точно навреме.

Макар че тази катедрала много рядко се затваря за посетители, заради нашето събитие и за да съберем над хиляда гости, които вече са

заели местата си, се наложи да я затворим. Щедрото дарение, което дадох, също помогна, убеден съм.

Държа сина си под око, докато търчи между редиците. От време на време спира и чака някой от гостите да му обърне внимание.

Здрависвам се с отец Доуърти, който ще води церемонията днес.

— Как се чувстваш днес, Андрю? Готов ли си?

— Винаги готов. Роден съм готов, отче.

— Хубаво е да се чуват такива неща. Лимузината на булката току-що пристигна, така че можеш да застанеш до олтара.

Няма притеснения, няма тревога, няма нерви, няма страх и съмнения. Изпитвам само... вълнение. И нетърпение. Колкото и клиширано да звучи, нямам търпение Кейт Брукс да стане моя съпруга.

Майка ми взема Джеймс и го повежда към вестибюла. С баща ми тръгваме по алеята към олтара. Някъде по средата той спира и слага ръка на рамото ми. Сините му очи са точно като моите. Но неговите са пълни с...

— Никога преди не съм ти го казвал, но искам да съм сигурен, че го знаеш — гордея се с теб, синко. Ти си добър и честен човек. Прекрасен баща. Повече от сигурен съм, че ще бъдеш изключителен съпруг. Много се гордея с теб, Дрю.

И ме прегръща. Силно, сякаш да ме пази, да ме брани. И ми казва, че макар че съм вече баща и скоро ще бъда женен, за него аз съм неговото дете и той винаги ще ме обича така, както ме е обичал от мига, в който съм се родил.

— Това означава много за мен, татко — казвам с леко разтреперан глас. — Благодаря ти, че беше най-добрият пример, че ми показва как да бъда истински мъж, баща и достоен съпруг.

Потупваме се по гърбовете и той казва:

— Хайде, отивай преди Кейт да е променила решението си.

— Напълно невъзможно — усмихвам се самодоволно.

— По-добре да си сигурен, отколкото да съжаляваш. И на мен не ми се вярваше, че майка ти ще се откаже в последния момент.

Това е новина!

— Майка ми се разколебала?

Той ме потупва по рамото:

— Тази случка ще я оставим за някой друг път. Сега отивай да се жениш и се наслаждавай на всяка секунда. — И тръгва в посоката, в

която изчезна майка ми.

Матю и Стивън ме чакат пред олтара.

— В теб ли са пръстените? — питам Матю.

— На сигурно място — отговаря и потупва джоба си.

Пианистът започва да свири прелюдията „Ангелите гледат“ на О’Нийл Брадърс и Стивън казва:

— Това е нашият сигнал.

Матю ми се хили и казва прословутата реплика от „Терминатор“: „Ще се върна“. След което и двамата изчезват по алеята.

Оставам сам. Чакам.

Кимам към гостите. Едната ми ръка е отпусната надолу, а другата прибрана леко зад гърба.

Поемам дълбоко въздух и издишам.

И тогава оркестърът започва да свири Канона на Йохан Пахелбел в До мажор.

Време е.

Първи на вратата се появяват родителите ни.

Баща ми изглежда много красив между майка ми и майката на Кейт. Майка ми е облечена в дълга официална рокля с цвят на слива, а майката на Кейт в тъмносиня рокля. И тримата са ухилени до ушите. Преди майка ми да седне на мястото си, ми праща въздушна целувка. Така правеше, когато бях дете и бягах към нея след училище. После пораснах и ѝ казах да спре да го прави.

Усмиввам ѝ се многозначително.

След тях влизат сестра ми и Стивън. Александра изглежда великолепа в тъмночервената си рокля, която Кейт ѝ избра. През голите ѝ рамене е праметнат прозрачен шал в цвят на слонова кост. Русата ѝ коса е навита и вдигната високо. Всеки кичур на мястото си. Дланите ѝ са удобно и уверено увити около ръката на Стивън. Споглеждат се и знам, че в този миг си спомнят сватбата си. Когато стигат до олтара, Стивън я целува сладко, разделят се и всеки застава на определеното си място.

Ред е на Матю и Ди — кумът и кумата. Облечена е в същата рокля като тази на сестра ми, а не в обичайните си странни и грозни дрехи. Трябва да призная, че изглежда доста добре. Хванала е Матю за ръката, поклаща бедра в ритъм с музиката и го размива.

Когато стигат до олтара, тя ме оглежда от горе до долу и вдига палци.

Кимам леко изненадан от мълчаливия ѝ комплимент.

Делорес застава до сестра ми, а Матю вляво от мен.

Още една двойка преди Кейт да се появи. И това е двойката, която ще обере овациите и ще ни открадне нашето лично шоу.

Маккензи и Джеймс.

Това е златната мина за абсолютно всеки фотограф.

Роклята на Маккензи е бяла с голи ръце и широки презрамки през раменете. Косата ѝ е сплетена на плитки, прибрани нагоре като корона. В нея са вплетени ситни маргарити.

Маккензи е достатъчно голяма, за да се каже, че е красива, но е все още дете, за което може да се каже, че е божествено сладко и мило. Сините ѝ очи греят. Маха ми и аз ѝ помахвам.

Маккензи хваща ръката на сина ми и двамата тръгват към мен.

Джеймс е толкова красив в миникостюма „Армани“. И за изненада на всички, се държи много прилично — върви в крачка с Маккензи, старателно носи възглавничката за пръстените изправена и се усмихва към всички камери, които се надпреварват да го снимат.

Когато стига до олтара, той пуска ръката на Маккензи, мята възглавницата настрана и се втурва към мен.

— Тати!

Вдигам го, гушвам го и поглеждам в големите му кафяви очи.

— Аз добре ходил?

— Да, страхотно, приятелче. Сега бягай да седнеш при баба и дядо. Става ли?

— Да.

Пускам го и родителите ми го прибират при тях.

Първите ноти на Сватбения марш огласяват катедралата. Изправям рамене. Всички гости стават и се обръщат към затворените врати. Дървената врата се отваря и дъхът ми секва.

Защото тя изглежда умопомрачително. По-красива отколкото някога съм си я представял. А аз има доста богато въображение.

Кейт е като видение в бяло. Роклята ѝ е без ръкави, на гърдите ѝ има голямо бяло сърце, което подчертава талията ѝ. По ханша и бедрата ѝ се спуска дантела, която на гърба избухва във величествен шлейф. На главата си носи воал от ирландска дантела, който

подчертава тъмните кичури лъскава коса и безупречната ѝ кожа, плътните устни и големите тъмни очи, които ме плениха в мига, в който ги видях за първи път.

Тя преглъща притеснено, оглежда се, очите ѝ попиват гледката — катедралата е претъпкана. Изглежда... сконфузена, изплашена.

И тогава ме вижда. Пред олтара.

Чакам нея.

Задържа погледа си върху мен и после бавно, но сигурно се усмихва.

И това е велик момент.

Представата ми за света е напълно замъглена. Не ми пука, че звуча сантиментално като разциврена жена. Това е самата истина. И аз съм си заслужил тази реалност.

Гърдите ми се свиват от нежността и светостта на този миг.

Маршът звучи силно, оглушително. Кейт стиска ръката на Джордж и върви по алеята.

Не мога да откъсна очи от нея. И нейният поглед остава закован в моя.

Когато най-сетне се приближават до мен, с Джордж се здрависваме и той заема мястото си до Карол.

Кейт ми подава ръка. Като първия път, когато се видяхме. И аз я вдигам до устните си и целувам пръстите ѝ. Един по един.

— Изумителна си — казвам нежно. — Аз... нямам думи.

— За всяко нещо си има първи път — отговаря. Усмивката ѝ остава все така искряща. Щастлива.

Всички изведнъж изчезват, лицата край нас избледняват. И сме само ние двамата. Слагам длан на бузата ѝ и леко прокарвам палец по устната ѝ. Навеждам се и я целувам. Нежно и бавно, треперещ от... любов.

След няколко секунди отец Доуърти се покашля. Силно.

— Тази част е малко по-късно, синко.

Откъсвам устни от нейните и се обръщам към него. Цялата зала избухва във възторжен смях. Кейт се изчервява.

— Извинете ме, отче. Търпението никога не е било сред силните ми качества.

— Е, в такъв случай, не те виня — казва и се обръща към Кейт: — Изглеждате прелестна.

— Благодаря, отче.

После подава на Делорес букета си от маргарити и рози.

— Ще започваме ли? — пита отчето.

Точно тук синът ми решава да се намеси:

— Готови! Старт!

За пореден път смях разтърсва залата.

— Ще го приема, за да — усмихва се отец Доуърти.

Никакви инциденти. Молитвите, четенето, запалването на свещите за брачен съюз, всичко минава гладко и идва мигът, който всички очакваме.

— Андрю, обещавах ли да бъдеш верен на Катрин в добри и лоши времена, в болест и здраве? Обещавах ли да я обичаш, да я почиташ, да се грижиш за нея, докато смъртта ви раздели.

— Да, разбира се — казвам с ясен непоклатим глас.

Кейт ме поглежда и усмивката ѝ е толкова ярка, толкова топла и истинска:

— Катрин, обещавах ли да бъдеш вярна на Андрю в добри и лоши времена, в болест и здраве? Обещавах ли да го обичаш, да го почиташ, да се грижиш за него, докато смъртта ви раздели?

Топлите ѝ очи се пълнят със сълзи.

— Да, да. Обещавам.

Едва се стърпявам да не я грабна и да я целуна и пак да избързам с церемонията.

Матю ми подава халките и Кейт слага ръката си в моята. Гърлото ми се свива. Плъзвам халката по пръста ѝ.

— Давам ти този пръстен като символ на предаността и любовта ми към теб. Давам ти себе си и това, което ще бъда. С този пръстен се венчая за теб и сливам живота си с твоя.

Кейт задържа ръката ми за момент. По бузите ѝ се търкулват сълзи. Гласът ѝ е задавен от емоция.

— Давам ти този пръстен като символ на предаността и любовта ми към теб. Давам ти себе си и това, което ще бъда. С този пръстен се венчая за теб и сливам живота си с твоя.

— С властта, която ми е дадена от Бога, ви обявявам за съпруг и съпруга. Можете да целунете булката — обявява отец Доуърти.

Без никакво колебание помитам съпругата си в прегръдката си. Тя се смее и увива ръце около врата ми. Устните ни се сливат —

горещи и тежки. Една дълга, дълбока и крайно неподходяща за църква целувка.

Всички ръкопляскаат, свирят, дюдюкат. Камбаните на църквата бият. Оркестърът свири „Одата на радостта“. С нежелание пускам Кейт да стъпи на пода и тръгваме по алеята.

Ръка за ръка.

Съпруг и съпруга.

Правим снимки. Милион шибани снимки. На безкрайно много места и още повече пози, повечето от които стават за зачеване.

Джеймс се държи като истински боец — не се е разкиселил и за миг. А помоли да спрем да се натискаме като тийнейджъри, за да се усмихнем поне веднъж към камерата. Според него ръката ми върху задника ѝ не е най-приемливата поза за сватбена снимка.

Но мисля, че греши по този въпрос.

Най-сетне се качваме в лимузината и Матю ми подава да отворя бутилката с шампанско. Част от пяната пръска лицето ми и Кейт го облизва. Делорес свири с уста.

— Ммм... Шампанското има страхотен вкус върху лицето ви, Кейт.

— Мисля, че се сецам за няколко други места, където ще има още по-страхотен вкус.

Тя се смее.

— Кажете да донесат една бутилка в стаята ни тази вечер.

— Вече е направено.

Тялото на Кейт може да засрами Уотърфорд Кристъл^[1].

Напълвам чашите и ги подавам на всички. Стивън дава на Маккензи да си отпие от неговата чаша. Наблюдавам как нослето ѝ се гърчи от погнуса на майка си и обляга глава на гърдите ѝ. Тя гали косата му и казва:

— Няма да издържи дълго.

Отпивам от шампанското си:

— Нито пък аз. Изглеждаш абсолютно зашеметяваща в тази рокля.

— Мислех, че любимата ти рокля е тази, която вече съм съблякла?

— Това е изключение. Но запазвам правото си на окончателно становище за момента, в който те видя без нея. — После прошепвам в ухото ѝ: — Ще дам оценка след търсене на истината.

Тя ме гледа нежно, лицето ѝ грее с меко обожание.

— Толкова съм щастлива, Дрю.

Мисията е изпълнена.

— И аз.

Галя гърба на Джеймс и притискам Кейт до себе си. Тя заравя нос в шията ми и потърква бузата си по кожата ми.

И сред смеха на приятелите ни ние просто се прегръщаме.

Няма да бъда чак толкова краен и да правя женски изказвания, че е по-хубаво от секса, но мамка му... дяволски близо е до оргазъм.

Лимузината спира пред „Четири сезона“, където е сватбеното тържество.

Матю излиза пръв, помага на Ди, която взема чашата със себе си. Джеймс очевидно се е презаредил с енергия след гушкането при майка си и скача след тях. Следват Александра, Маккензи и Стивън.

Когато шофьорът предлага ръка на Кейт, аз му давам бакшиш и казвам:

— Аз ще се погрижа за това. — И помагам на съпругата си да излезе от лимузината.

Моята съпруга.

Не мисля, че някога ще ми омръзне да я наричам така.

Дори подозирам, че ще започна да си търся поводи да казвам „моята съпруга“.

От колата се отправяме към пулсиращата в малки деликатни светлинки арка, където е входът на залата, в която ще отпразнуваме нашето семейно блаженство.

Макар че и ти, и аз знаем много добре, че истинските тържества ще се състоят в апартамента за младоженци, резервиран за тази вечер.

Малката ни група влиза в луксозния апартамент срещу залата, където гостите вече пият коктейлите си и любопитно гледат към вратата в очакване да влезем. Гостите на хотела, сред които известни рок звезди мятат по едно око да ни огледат.

Лорен Лафоре ни посреща, казва, че всичко засега върви по план, след което дава няколко нареждания на миньоните си. Делорес и Александра помагат на Кейт да махне обръча и онова дългото на роклята, за да може да танцува по-свободно и да не се препъне и да си разбие носа.

Не знам какво е обръч и какво се изисква за махането му, но по концентрацията на лицата им мисля, че не искам да знам и още по-малко искам това нещо на тялото ѝ. Отивам до бюфета и подбирам различни ордъоври. За нея.

Трябва да се храни, за да не се изтощи, да има сили за по-късно.

Докато двете жени се борят с роклята, аз я храна в устата. Предполагам не е яла нищо от сутринта, защото при всяка хапка стене от удоволствие. Или просто обича да смуче пръстите ми.

— Харесва ти, нали? — пита тя с усмивка.

Моят полунадървен пенис кима.

— Дори нямаш представа. — Пъхам едно парче бекон между устните ѝ и езикът ѝ се завърта около пръста ми.

— И на мен.

Нали ти казах?

— Смучи по-силно. — Не се шегувам. Не съвсем.

Тя изпълнява.

Когато се пресягам за още едно парченце, Кейт пита:

— Не мога да се сетя къде съм го чувала преди?

— Свиквай. Ще го чуваш доста често. Има много голяма вероятност това да е мантрата ми през следващите три седмици.

— Алооо — обажда се Александра зад гърба на Кейт. — Нали се сещате, че имаме слух все пак. И... да, ужасно е противно.

— Да, но ти никога няма да преживееш травмата, която ми беше нанесена от това, което чух от стаята ви в Лас Вегас. Пероксидът не свърши работа. Понякога късно през нощта скачам в леглото и я чувам.

Обмислям терапия. Или хипноза.

— Това беше страхотна сутрин — усмихва се лукаво тя.

— Кога е била тази страхотна сутрин? — пита Стивън, който влиза с коктейла ѝ.

Тя гледа Стивън така, както някоя дванадесетгодишна девойка гледа плакат на Джъстин Бийбър.

— Всяка сутрин с теб.

Той я целува по устните. Улавям погледа на Маккензи от другия край на стаята, намигам ѝ и налякам глава към родителите ѝ. Тя ми се усмихва и разбирам, че у дома всичко е наред. После Маккензи казва само с устни: Толкова е гадно.

Кимам.

След храната, най-важната част от едно сватбено тържество е музиката. Наехме група от дванадесет души и дисководец за песните, които звучат глупаво, ако не са в оригинал.

Певицата на групата — сексапилна червенокоса с невероятен глас, ни представя като господин и госпожа Еванс. За първи път.

Гостите стават и аплодират, а аз повеждам Кейт към дансинга за традиционния първи танц. Песента е „Кълна се“ на Джордж Стрейт. И не я пее момичето, а партньорът ѝ — мъж с посивяла коса, но много красив глас. Кейт избра песента, понеже е по-музикална от мен, но аз трябваше да дам окончателното си одобрение.

Песента е може би най-подходящата за нас. И думите и ритъмът — това сме ние.

И точно както в църквата, докато танцуваме, целият свят край нас избледнява и сме само ние двамата. Уловени в този миг.

Поглеждам в очите на съпругата си. Греят в меко кафяво. И ѝ изпявам думите, които означават толкова много:

— Ти винаги ще бъдеш чудото, което прави живота ми пълен.

Кейт изпява следващата строфа:

— Докато в гърдите ми има дъх, ще вливам сладост в твоето дихание.

Това е от онези моменти, с които бих се подигравал, ако го гледам по телевизията или в някой филм. Да, бих се смял. Това е от онези прекалено сладникави любовни сцени, които никога не се случват в истинския живот.

Но понеже с нас се случва, понеже за нас е реалност... мамка му, това е самото съвършенство.

После Кейт танцува с баща ми на *The Way You Look Tonight* на Франк Синатра.

Старчето е много добър танцьор и кара Кейт да се усмихва, да се смее с глас. После той ѝ казва нещо на ушле и очите ѝ се пълнят с

щастливи сълзи. Отбелязвам си да го попитам какво ѝ е казал.

След това на дансинга излизаме аз и майка ми. Кени Роджърс „През годините“. Майка ми ме поглежда и се просълзява.

— Не плачи, мамо.

— Не мога — опитва се да се засмее. — Ти си моето малко момче, Дрю. И съм толкова щастлива за теб.

Майката е първата жена, първата голяма любов на всеки мъж. Говоря за добрите майки. Те ти показват как да се държиш с една дама, как не бива да постъпваш, и ти поставят летвата за всяка жена, която дойде след тях. Извадих невероятен късмет, че намерих дама, която да отговаря на стандарта, поставен от майка ми.

— Тя ти подхожда във всичко. Направи най-добрия избор в живота си.

Поглеждам към Кейт, която стои до майка си и Джордж. Дяволски красива. Чак сърцето да те заболи.

— Да, наистина. Успях, нали? — Целувам майка ми по бузата. — Благодаря, мамо. Ако не беше ти, ако не ме беше отгледала такъв, никога нямаше да мога да спечеля сърцето на жена като Кейт.

Тя ме прегръща и танцуваме. Не са нужни повече думи.

След това започва истинският купон. Осветлението е намалено. Светлините падат предимно върху централната част, където всички танцуват. Прием, смеем се и ядем изумителни кулинарни чудеса.

С Кейт успяваме да се видим с всеки един от гостите ни и да им благодарим, че са дошли да отпразнуват с нас най-специалния ни ден. Точно тогава към нас се приближава една двойка.

Били Уорън и съпругата му, облечена в почти несъществуваща рокля и качена на токове с една каишка.

Да, все още са женени. Цяла седмица мина и бракът укрепва. Това е много повече от очакваното време. Бях готова да се обзаложа, че до два дни ще го напусне.

— Радвам се да те видя. — Здрависвам се с него. После се обръщам към жена му: — И теб, с дрехи на тялото? Още по-добре?

Бях казал на Кейт за срещата ми в банята в мрачните мигове на умопомрачителен махмурлук. Тя реши, че никога не е чувала нещо по-смешно.

— Може ли да взема съпругата ти за един танц? — пита Били. Нямам против, но само защото я нарече „съпругата ми“.

— Ако обещаеш да ми я върнеш.

Кейт ме целува по бузата и тръгва с господин Безнадежден Случай.

Съпругата му се изчервява и тръгва към бара. Оставам сам и наблюдавам танцуващите двойки. След малко Матю застава до мен, скръства ръце, гледа към развихрилата се тълпа и сочи с брадичка към Кейт и Уорън:

— Имаш ли проблем с това?

— Колкото и да е странно, не поради значимостта на събитието, изпадам в сантименталност.

— Някога благодарил ли съм ти, че си моят най-добър приятел?

— Няма защо да ми благодариш — усмихва се той. — Нашето е като взаимна облага с щипка емоционалност.

— Да... но все пак, благодаря, че ми извади задника от огъня.

И че го риташе всеки път, когато е имало нужда. И за това, че когато не си успявал да ме нариташ сам, си карал Александра да го направи. Не знам какво бих бил без теб, човече.

— Чувствата ни са взаимни. — Разпервам ръце. — Дай да се прегърнем, стара кучко.

Смея се и се прегръщаме и се потупваме по гърбовете.

Докато...

Делорес се появява отнякъде, буквално лети към нас с ножа, с който трябва да режем тортата след малко.

— Мръсен, долен кучи син!

Защо ли имам усещането, че не говори на Матю?

— Ще ти забия ножа в ануса.

Матю се опитва да укроти жена си, а аз спокойно питам:

— Има ли причина за този порив за сексуално насилие?

— Хелга ми се обади — обяснява Ди на мъжа си. — В нас са пристигнали някакви документи, които е получила срещу разписка. Законни документи. Матю, сменил си името на сина ни!

Мамка му. Трябваше да пристигнат чак когато с Кейт излетим за медения си месец.

Когато ще сме далеч, далеч, на Средиземно море за три прекрасни голи седмици.

Матю ме поглежда:

— Вярно ли е?

Вдигам ръце във въздуха.

— Един ден ще сте ми благодарни. И Майкъл също ще ми благодари.

Делорес вдига ножа.

— Не, няма, защото ще те убия. Прекрачи всякакви ограничения. Това е върхът!

— Ако не ви обичах, ако не обичах детето ви, нямаше да се занимавам — казвам и ги оставям да обмислят думите ми. — А точно ти не можеш да ми говориш за прекрачване на ограничения. Какво ще кажеш за онова съобщение, което изпрати на Били със снимките? Ако през последните няколко години не бях израснал в емоционално и духовно отношение, щеше да съсипеш всичко между мен и най-добрата си приятелка. И мислиш ли, че от това не ме заболя?

Дали наистина ме е заболяло?

Не. Но играеш, с каквито карти имаш.

Думите ми я укротяват. Имам чувството, че Матю вече ѝ е опъвал ушите за постъпката ѝ.

— Беше шега, Дрю. Ако наистина те мразех... нямаше да се занимавам да те тормозя. Защо да хабя усилия? Бих те игнорирала напълно.

Матю се намесва:

— Ще му върнем името. Кофти опит за мил жест, но ще го сменим.

Съмнявам се, че ще го направят. А ако сменят името му на Рейн... ще трябва да направя по-изпипан втори опит.

Кейт идва към нас и ни гледа леко загрижено.

— Ди Ди, нали помниш какво се разбрахме — без кръвопролития на сватбата? Не е на късмет.

Ди въздъхва:

— Искам да пия нещо.

— И аз идвам — следва я Матю.

След като се отдалечават, Кейт се обръща към мен:

— Документите са пристигнали по-рано, нали?

— Да.

— Казах ти, че идеята не е добра.

Прегръщам я... защото е прелестна, когато е права.

— Трябваше да те послушам.

— И трябваше пред олтара да ми обещаеш, че ще ме слушаш.

Има право.

Танцуваме. Бавно и сладко. Мръсни танци, потни танци. По някое време, докато се потърквам в задника на Кейт, Джеймс се втурва на дансинга със сестра Беатрис. Вдигам го и единствената монахиня, по която съм изпитвал неподправена похот, се усмихва с одобрение.

— Наслаждаваш ли се на празника си, Катрин?

— Да, сестро. Много.

— Ще се моля и за двама ви. За един дълъг и плодовит съюз.

Започвам да подскачам, а Джеймс пищи от кеф.

— Бог отговори на всички наши молби, сестро. Запази молбите си за някой, който истински се нуждае от тях.

— Всички младоженци се нуждаят от божията благосклонност, Андрю — казва с леко неодобрение тя и цъка с език.

Недоволен, че не е център на вниманието, Джеймс решава да обърне нещата в своя полза:

— Пииииче — креци и се смее като маниак. — Пииииче!

Замръзвам, а Кейт стиска очи. Сестра Б се смее.

— А това мъничко съкровище май има нрава на татко си.

Кейт отваря очи.

— Да, напълно сте права.

Сестра Б потупва ръката на Кейт със съчувствие:

— В такъв случай, ще се моля по-силно и по-често. Искаш ли сода, Джеймс?

Очите на сина ми се разширяват и кима бързо с глава. Хваща я за ръката и тръгва с нея.

Следващата песен е бавна. Без да каже и дума, Кейт слага ръце на раменете ми, прегръщам я през кръста и се полюшваме бавно в ритъма на песента.

Точно тогава недалеч от нас забелязвам една доста необичайна двойка. Не са чак така притиснати, както сме ние с Кейт, но все пак съм шокиран.

Защото това са Маккензи и Шибаният Джони Фицджералд.

Едната му ръка е на рамото ѝ, другата през кръста ѝ. Дланите им са преплетени като при класическите бални танци.

Веднага изпитвам истински съжаление към момчето.

Защото Маккензи може и да не е зла с мен, но е родена да разбива сърца.

Докато ги гледам мълчаливо, Джони прави първата стъпка — хваща я съвсем неподготвена и... малкото копеле... притиска устните си към нейните. Открадва целувка! Предполагам, че ѝ е първата. Толкова чиста и толкова кратка.

Джони се отдръпва. Изглежда ограбен от всички надежди. Но Маккензи... да, изглежда объркана... докато... вече не е объркана, а решена.

Виж как за секунда вдига брадичка, как откъсва ръка от неговата. И забива юмрук в корема му.

— Ооооо — проплаква Джони, превива се и се държи за стомаха. Маккензи се обръща и се отдалечава с достойнство.

Казвам на Кейт, че се налага да я оставя за минутка, и отивам да помогна на момчето.

— Трябва да се научиш да разчиташ сигналите на момичетата. В противен случай ще те ритат доста често, Казанова.

— Кензи се бие доста яко за момиче — едва проговаря горкото момче.

— А ако знаеш как ритат! Извади късмет, че отнесе само един юмрук.

Помагам му да седне на стола и му казвам:

— Това, което не те убива, те прави по-силен. Желая ти повече късмет следващия път.

После се връщам в чакащите ръце на съпругата си.

След час е време за речи. Матю се изправя спокойно и почуква по чашата си, за да привлече вниманието на всички и да ги накара да млъкнат.

— В качеството си на кум, мога да се изправя пред вас и да ви разказвам какви ли не истории за Кейт и Дрю. Как се запознах, за постиженията и битките си в компанията, какви изключителни родители са, колко са предани и отдадени на семейството и приятелите

си. Но ще отнеме много време, а скоро ще сервират десерта. — Хората се смеят. — Затова ще обобщя нещата по следния начин: Дрю е единствен по рода си и го казвам в най-хубавия смисъл. Велик и уникален в почти всяко отношение. Когато Бог го е създавал, шаблонът му се е счупил. Но Бог не е искал Дрю да бъде съвсем сам на този свят. Така че решил да му направи Кейт, но счупил и нейното шаблонче. — Вдига чашата си и всички се приготвят за тоста. — Ако има мъж и жена напълно свършени и в същото време свършени един за друг, които напълно да си подхождат и заслужават, които предизвикват само най-добрите качества в другия, това сте вие двамата. Поздравления за брака ви. Нека гледате така, както се гледате днес. За Дрю и Кейт.

Не мога да не му го призная — знае как да изнесе дяволски добра реч.

След тоста, гостите искат целувка. Изпълнявам с пълна готовност.

По-късно Делорес се напива и завлича Били на сцената да пее „Ето за какво са приятелите“. После режем тортата и аз облизвам глазура от устните на Кейт и тя мята букета си, който попада в отворените чакащи ръцете на Ерин, а жартиера ѝ.

И след това последен танц. Дансингът е претъпкан. Цялото семейство е там. Всички наши приятели. И ние сме в центъра.

Джеймс спи в ръцете ми, главата му е облежната на рамото ми. Другата ми ръка е около кръста на Кейт и я притискам към себе си. Устните ми са в косата ѝ.

Ако бях на твое място и имах камера, бих я извадил точно в този миг — защото това е снимка за милиони.

Това е снимката, която трябва да запомниш.

Родителите ми вземат Джеймс в стаята си. С Кейт летим утре сутринта. Докато ни няма, Джеймс ще остане една седмица при сестра ми и Стивън и една седмица при Матю и Ди. След това родителите ми ще го доведат в Амалфи в Италия. После ще се насладят на тяхната си романтична почивка, а аз, Кейт и Джеймс ще прекараме заедно.

Асансьорът се отваря на последния етаж. Преди Кейт да излезе, аз я вдигам на ръце и я гушкам като дете и я понасям към стаята ни.

— Трябва да ме носиш през прага на стаята, а не през целия хотел, Дрю.

— Винаги съм си падал по високи цели и още по-високи постижения.

Отварям вратата и влизам с нея.

Леглото е страхотно. Огромно. С големи червени възглавнички и червени сатенени чаршафи. Завивки по-меки от захарен памук. Навсякъде са нахвърлени листенца от рози. Ароматът е мек и много приятен.

Пускам Кейт по тялото си. Очите ѝ танцуват щастливо и палаво.

— Ще ми трябва помощ да излезе от тази рокля.

Пукам пръстите на ръцете си:

— Имаш на разположение най-подходящия за тази работа човек.

Пръстите ми едва докосват коприната на гърба на роклята, копчетата. Давам време на въображението на Кейт да пощурее.

Когато и последното копче е разкопчано, правя крачка към нея и с изумление гледам как вената на врата ѝ пулсира. Бясно. С очакване. Покривам я с уста и засмуквам леко. Тя измята глава и се обляга на мен.

— Цял ден мисля за това — прошепвам в кожата ѝ. — Да те доведе тук, да те съблека.

— И аз.

С едно леко дръпване, дантелата и сатенът се спускат по тялото ѝ и застават като бяла локвичка в краката ѝ. Пред очите ми се появява моята любима детска площадка за игри.

Кейт прекрачва роклята и се обръща към мен. Макар че не съм от онези мъже, които забелват очи щом видят хубаво дамско бельо, нейното е красиво. Синя коприна с дантела. Сутиенът е без презрамки, бикините са закачени с жартиери към чорапите.

— Ти си мой съпруг — казва Кейт с такова изумление, сякаш сега го осъзнава за първи път. И се усмихва дяволито. — Не е ли страхотно!

— Не е страхотно. Божествено е. — Смя се и правя още една крачка към нея. — А сега твоят съпруг иска да направите някои математически упражнения. Да започнем с числото 69.

Разхлабвам вратовръзката си, но когато започвам да разкопчавам копчетата на ризата си, тя ме спира.

— Нека аз.

Докато разкопчава копче след копче, очите ѝ са широко отворени. Разгорещената ми кожа пулсира пред погледа ѝ. Раменете ми заедно със сакото. Ръцете ѝ бавно се спускат по раменете ми, по ръцете, по гърдите, по мускулите на корема.

— Обичам тялото ти, Дрю — казва с пресипнал глас. Силно, кораво. Мога да прекарам цялата нощ само да те докосвам така. Толкова е хубаво.

Сърцето ми бие лудо.

Тя разкопчава колана и копчетата на панталона. Навежда се и целува косъмчетата от пъпа до боксерките ми. Дишането ми се учестява и докато езикът ѝ ме дразни и възбужда, тазът ми отскача напред. Искам да тласна в нея. Толкова силно искам. В устата ѝ, в пичето ѝ. Нямам никакви претенции.

Кейт бавно свлича панталона по тялото ми и пенисът ми буквално пици от болка поради близостта с устата ѝ.

Когато ме съблича напълно гол, аз сядам на леглото и я приканвам с пръст.

— Ела тук.

Тя се изправя и без да събува обувките си, тръгва към мен. Хващам я за бедрата, тя слага ме обкрачва. Ръцете ми се движат към лицето ѝ и я целувам диво, смуча езика ѝ, карам я да стене. Обожавам устата ѝ и ѝ го показвам. Устните ми се придвижват към линията на брадичката ѝ, а тя се притиска в пениса ми.

Не искам да си представям звуците, които издавам.

Пръстите ми чевръсто разкопчават сутиена ѝ и когато и той пада, аз се облягам назад да я погледам.

— Исусе, колко си красива!

Едната ми длан масажира гърдата ѝ. Мачкам, стискам леко и алчно захапвам зърното ѝ.

Кейт почти пици, говори несвързано, пристиска главата ми към гърдите си. Отпускам се назад на леглото и я повличам със себе си. От тази позиция и двете ѝ зърна са на разположение — целувам ги и ги смуча.

Кейт ме поглежда с големите си почернели от желание очи, а аз изгарям. Искам повече. Не мога да си спомня някога да съм я желал така отчаяно.

— Ела горе — казвам. Исках да прозвучи като заповед, но излиза точно като молба, сякаш всеки миг ще се разплача, ако не го направи. — Точно тук, мамка му.

Тя се надига и събува бикините, жартиерите, чорапите и обувките. След това се покатерва на леглото до мен и обкрачва гладната ми уста. Хващам я за бедрата и насочвам пичето ѝ към лицето си.

Толкова е възбудена, толкова гореща — усещам топлината ѝ още преди да съм я докоснал с език. Но когато езикът ми потъва в нея, очите ми се обръщат назад в чист екстаз.

Нейният вкус, нейният аромат — боже, всеки път е все по-хубаво. Мисля, че извиква името ми, но сърцето ми толкова силно блъска в ушите, че не мога да съм сигурен. После тя се навежда напред право по тялото ми. Усещам дъха ѝ върху пениса си и после невероятната, влудяваща влага на устата ѝ ме обгръща и кълна се... сърцето ми спира.

Всеки, който намира нещо лошо или гнусно в това, е лишен от мозък и чувства. Ако беше вярно, телата ни нямаше да се напасват така дяволски добре.

Пръстите ми се забиват в кожата на перфектния ѝ задник. Държа я до устата си, движа я надясно и наляво в перфектен ритъм, гаранция, че скоро ще свърши. Искам да свърши, много искам. Да усетя как съпругата ми пулсира върху езика ми, как се гърчи от екстаз над лицето ми.

Тя също работи бързо с устата. Поема ме до края, усещам гърлото ѝ. Смуче силно. И пак, и пак, докато краката ми започват да треперят.

Работим в тандем, даваме и получаваме най-върховното удоволствие. Усещам как бавно, но много сигурно вървя към ръба, усещам гъделичкането по гръбнака си, усещам как топките ми се стягат.

Но не искам да свършвам пръв. Все още не. Ще се възползвам от възможността да свърша в устата ѝ, но малко по-късно. Но този първи път искам да съм заровен в нея.

Зареден с енергия, намирам клитора ѝ. Засмуквам и плъзвам език в нея. И тогава тя не може да се концентрира върху пениса ми,

трепери, изпуска го, за да си поеме въздух. Ето това е мигът, в който получавам отплатата за търпението си.

— Дрю — прошепва и здраво стиска краката ми, опитва се да се задържи на пода, понеже знае, че всеки миг ще излети. Стискам задника ѝ по-силно...

И вече е там, горе. Пропада и в същото време лети. И крещи името ми.

След малко, докато дъхът ѝ все още гъделичка бедрата ми, повдигам отпуснатото ѝ тяло и я слагам да легне под мен.

Тя се усмихва, изглежда щастлива и в същото време изтощена от оргазма.

— Беше тоооолкова хубаво. Най-хубавото досега.

— Да, най-хубавото засега. — Усмихвам се и дори не се опитвам да прикрия гордостта си.

Тя се надига, увива ръце около врата ми, притиска колене до ребрата ми и казва:

— Люби ме, Дрю. Обичай ме. Моля те.

Прокарвам връхчето на пениса си по влагата между краката ѝ.

— Погледни ме, Кейт.

Тя вдига поглед и... кълна се, знам, че вижда душата ми.

Влизам в нея, бавно, милиметър по милиметър, докато телата ни са плътно притиснати едно в друго.

Ние сме свързани в едно цяло, в един съюз. Свързани по всички възможни начини, включително и по тези, от които се раждат деца.

— Толкова си мокра, Кейт... Исусе... невероятно.

И наистина е така.

През последните четири години съм се питал дали сексът няма да ни омръзне, дали няма да стане по-кофти, дали няма да се превърне в рутина. Дали ще дойде време, когато да съм с нея и да нямам усещането, че кръвоносните ми съдове ще се пръснат от напрежение.

Не, не се е случило.

И доколкото съм запознат, щом не се е случило досега, ще става по-добре.

Мускулите ѝ се свиват и стиска. И най-сетне започвам да се движа — да вкарвам и изкарвам пениса от моята райска градина. И всеки път викам и стена по-силно.

Надигам се, за да мога да гледам. За мен няма по-възбуждаща гледка от това да гледам как потъвам в нея. Ако ослепея някой ден, това е единственият кадър, който искам да взема със себе си, за да ме грее в тъмнината.

— Целуни ме, Дрю — моли Кейт.

Навеждам глава, езикът ѝ бяга по устните ми и след секунда е в устата ми и се преплита с моя. Тазът ѝ се движи с моя, набираме скорост.

Това е много повече от един превъзходен секс.

Повече от физическо изражение на любовта.

Това е нещо духовно.

Не знам дали наистина има рай. И дори и да има, силно се съмнявам, че ще ида там.

Но ако има рай... трябва да е нещо като това, в което сме свързани сега. Пълна хармония с другата душа, обвит в безкрайна топлина и любов.

Амин!

Тазът ѝ се повдига да посрещне тласъка ми. По краката ми като лава се стича удоволствието, заплашва да се излее, да гръмне, но задържам. Защото няма начин да излети сам.

— С мен... — успявам да кажа.

— Да...

Влизам в нея за последен път и изригвам като вулкан. Зад затворените ми клепачи... да, сигурен съм, че това са многоцветни звезди. И щастието наводнява дори шибания ми костен мозък. Ноктите на Кейт се забиват в рамото ми и започва да конвулсира и пулсира около мен.

Минава време. Не се движим. Мисля, че не ни е по силите.

Най-после успявам да се изтърколя на една страна, без да я пускам. И двамата дишаме тежко. И двамата сме потни, телата ни са хлъзгави. Тя събира мократа коса от лицето ми.

— Беше невероятно. Трябваше да се оженим преди години! — казвам задъхано. — Мисля, че преди малко получих сърдечен удар.

И двамата се смеем.

В живота ми има няколко най-велики момента: първата нощ с Кейт; денят, в който ми повярва, че я обичам и ми каза, че ме обича; денят, в който се роди Джеймс.

А това... този момент... мисля, че съвсем заслужено завършва списъка.

Придърпвам я по-близо до себе си и докосвам лицето ѝ. Гласът ми е дрезгав, натежал от емоция. Сякаш думите късат дробовете ми.

— Обичам те, Кейт. Ще те обичам винаги. И каквото и да има след това винаги — и тогава ще те обичам.

Думите ми я просълзяват. Целува ме нежно и гали устните ми с пръст.

— Можеш да си напълно сигурен, че ще очаквам да го изпълниш, Дрю Еванс.

Това е. Великият край.

Мисля, че изминахме дълъг път. Какво ще кажеш? От онзи болен от грип, барикадиран в хола на апартамента си мъж, с когото се запозна преди време. Човече, не искам даже да се сецям в какво лайно се бях превърнал тогава.

Благодаря ти, че остана и не се отказа от мен. Знам, че е имало мигове, когато наистина всеки е вдигал ръце от мен. Но... беше страхотно приключение и до голяма степен това се дължи и на теб.

Ако това беше приказка, сега е времето да кажа: Три дни яли, пили и се веселили и заживели щастливо за вечни времена.

Но това е прекалено скучно за нас.

Ето защо, вместо това ще кажа:

Живеем така, както се обичаме: със страст, с нежност и смях.

И всеки ден на максимални обороти.

[1] Една от най-реномираните марки за изделия от кристал. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Ема Чейс

Заглавие: Свързани

Преводач: Гергана Дечева

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Уо; „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Надя Калъчева

Художник: Shutterstock

Коректор: Надя Калъчева

ISBN: 978-954-27-1540-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11302>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.